

HAITI CELLATI

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS DİZİSİ No: 13

@ Copyright: Librairie Pion / Tay Yayınları, 1984
Klodfarer Cad. No: 16, Türbe, İstanbul Tel: 528 43 84

Gerard de
VILLIERS

SAS
HAÏTİ
CELLATI

TAY YAYINLARI

Orijinal adı:
REQUIEM POUR TONTONS MACOUTES

Türkçesi:
Ömer UFUK

Dizgi : Eldim Ofset /Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Estimé Jolicoeur, paslanmış 41 kalibrelik Smith Wesson'un takılı olduğu eski bez palaskasını çıkardı ve mezarın kenarına, hasır şapkasının yanına koydu. Sonra, ayakta şöyle bir gerindi ve esnedi. Saat sabahın tam altıydı ve güneş henüz yakmıyordu. Üç saat sonra dayanılmaz sıcak başlayacaktı. Port-au-Prince Mezarlığı şehrin diğer kısımları gibi cehennemden farksızdı. Eğer ölüler beton ya da mermerden yapılmış kalın kapak taşlarıyla korunmasalar, tereyağı gibi eriyeceklerdi. Tanrıya şükür, Haitililer geleneklerine bağlıydılar: aç kalmak pahasına da olsa, yakınlarını saygıdeğer bir biçimde gömerlerdi. Bunun için evin kızları fahişelik yapmayı bile göze alırlardı.

Mezartaşı yazarı Estimé, o kızları iyi tanırdı. Yeni bir mezara yaptığı güzel bir kitabe karşılığı elde ettiği kızlar, onu Carrefour Caddesi'ndeki ucuz genelevlerin ko-kuşmuş Dominikli orospularına para yedirmekten kurtarırlardı. Diğer taraftan bilge görünümü, okuma yazma bilmeyen ender müşterilerinin kitabelerdeki olur olmaz yanlışlıklara karışmalarını engellerdi.

Haitili, boya kabını eline aldı, kitabeye yaklaştı ve bitirmiş olduğu yazıyı kendi kendine yüksek sesle okudu:

"Elveda Kahramanlar Kahramanı eşsiz Önder! Ey, François Duvalier! Canınız kadar sevdiğiniz Haiti toprağı üzerinizden eksik olmasın!"

Bir hafta önce ölen Doktor François Duvallier'nin kitabesini yazmaktan ötürü tarifsiz bir gurur içindeydi. Haiti Cumhuriyeti'nin Başkanı, Silahlı Kuvvetler'in, Polis ve Milli Emniyet Gönüllüleri'nin bu en büyük önderi, daha çok "Papa Doc" ismiyle tanınırdı. Çelenkler kabrin çevresindeki sütunların üzerine konulmuştu. İçine kitli bir kapıdan girilebilen küçük mozole, maviye boyanmış demir parmaklıkla çevrilmişti. Mezar henüz örtülmemişti.

Mezarlığın sıska bekçilerinden biri yolun sonunda göründü. Her sabahki gibi, mezarlığın doğu yakasındaki Jean-Marie Guilloux Caddesi'nin kapısını açacaktı. Papa Doc'un mezarı sağda, o kapıdan girilen yolun girişindeydi. Gün boyunca, resmi heyetler pek üzgün görünmeyen Cici Köpekler'in* sinsi gözetlemeleri altında, ard arda mezara akın etmişlerdi.

Papa Doc'un bakanlarından Luckner Cambronne, bu arada bir kez daha Rejim'in ana ilkesini açıklamıştı: "İyi bir vatansever, evlatların ana babalarının öldürmeleri yerine, evlatların öldürülmelerini tercih etmelidir."

Akla yakın bir tedbir!

Yönetimin sertliği Estime'ye yorucu iş günleri vaat ediyordu. François Duvallier ölmüştü, ama baskı rejimi, ömür boyu Başkan olarak seçilmiş "Papa Doc"un oğlu Jean-Claude ile devam ediyordu.

Yaşlı bekçi ayaklarını sürüyerek geçti ve Estime'yi çekine çekine selamladı. Estime mezarı süslemeye hazırlanmıştı, o yüzden orali bile olmadı.

Büyük bir gündü bu. Saat dokuzda, yeni Başkan Jean-Claude Duvallier, babasının mezarındaki saygı töreni için, Mercedes 600'ünden inecekti. Dışarda birkaç taksi, şehir merkezine doğru yola çıkmıştı bile. Port-au-Prince'de sıcak yüzünden herkes erken kalkardı. Az sonra ilk ziyaretçiler yollara düşmeye başlayacaktı.

(*) "Tonton Mamule" adıyla anılan hükümet yanlısı milisler.

İşini daha da hızlandırmak için Estimé bir tane Hint kirazı yemenin iyi olacağını düşündü. Fırçasını bıraktı ve şapkasının yanındaki meyvelerden bir tane aldı. Bir diş ısırıktan sonra kitabeyi bir kez daha okudu.

Estimé meşhur kahramanlardan yalnızca, Dominik'in Meçhul Kahramanı'nı tanıyordu. Yediği meyvenin suyu ağzından sızmış, alnı yorgunluktan kırmıştı. Bir an düşündü. Rejim'e bağlılığını kanıtlamak için, kitabeye kendince birkaç şey daha yazmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. "Yüce Velinimetimiz" diye yazmayı düşündüyse de kendisini ılımlı olmakla suçlayabileceklerini aklına getirerek bundan vazgeçti. Fakat, mutlaka bir şey gerekiyordu.

Parmaklığın önünde duran bir araba onu düşüncelelerinden bir an çekip aldı. Kafasını çevirip baktı. Bu, Port-au-Prince'de vızır vızır işleyip adım başı duran yüzlerce taksiye benzeyen kuyruklu gri bir Peugeot'uydu. Arabanın kapıları açıldı. Üç adam inip mezarlığa girdiler, öndeki kara gözlüklü, kısa kıvrıkcık saçlı, mavi spor gömlekli, göbekli biriydi. Diğeri, kısa kollu beyaz gömlek ve keten pantolon giymiş pis suratlı bir herifti. Küçük silahının tahta kabzası, kemerinden dışarı taşıyordu.

Estimé, bir Cici Köpek bu diye kendi kendine söyledi. Port-au-Prince'de yüzlerce, Haiti'de binlerceydiler ve biri diğerini tanımazdı. Bunlar belki de Artibonite*'in bir köyünden sevgili önder'lerine son bir saygıda bulunmaya gelenlerdendi. Cici Köpekler, aslında Milli Emniyet Gönüllüleri diye adlandırılırdı ve yalnızca Başkan'a bağlıydılar. Jolicoeur kibirlice doğruldu ve fırçasıyla askeri bir selam çaktı.

Selamı yolda takılıp kaldı.

İlk gelen iki adam üçüncüsüne yol açmıştı. Beriki, kravatlı, beyaz ceketliydi ve elinde Estimé Jolicoeur'e yönelmiş 44'lük bir otomatik Colt vardı.

(*Orta Haiti'de bir bölge.

Estime sersemledi, önünde duran yassı burunlu dev adamın yüzünü ezbere biliyordu. Resmi, görüldüğü yerde vurulması emriyle her yere asılmıştı.

Bu, Cici Köpekler'in eski şefi, Başkan'ın eski sağ kolu, bir numaralı halk düşmanı döneğ Gabriel Jacmel'di. Dağlarda kaçak olarak yaşar ve Haiti Cellatı diye anılırdı. İnsan azmanı beyaz dişlerini göstererek sırttı. Namlunun ucuyla mozoleyi göstererek:

— Aç! dedi.

Afallamış olan Estime Jolicoeur yanıt vermedi. Gabriel Jacmel'in güpegündüz Port-au-Prince'de ne işi vardı?

Cici Köpekler'in eski şefi kendinden çok emin görünüyor, büyük Colt kocaman elinde kayboluyordu.

— Aç! diye tekrarladı azman. Yoksa o pis Duvallierist kafanı darmadağın ederim.

Colt'un horozu açıktı. Jacmel, Jolicoeur'e pis pis bakarak sırttı. İki muhafızı elleri silahlarının kabzasında, gizlenmeksizin mezarlığın kapısını gözetliyorlardı. Port-au-Prince'de silahlı bir adam görüldüğü zaman hemen vurulurdu. Ama, Ibo-Beach Caddesi'ndeki batakhaneler bu kuralı tanımayan insanlarla dolup taşıyordu.

Estime Jolicoeur göz ucuyla ıssız yola baktı. Bekçi, ana girişteki odasından çıkmıştı. Uzaktaydı. Tabancası ise üç metre ötedeydi. Fırçasını tutan kolunu indirdi. Geveleyerek:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

Gabriel Jacmel üzerine yürüdü:

— Bir gün telefondabenden ona kellemi götürmemi istemişti... Ama şimdi, ben onunkini almaya geldim... Herkese göstereceğim... Haydi aç bakalım şurayı.

Estime Jolicoeur alnının ter içinde kaldığını hissetti. Bu günahattan da betardi. Tüm Haitililer gibi o da Vodü dinine bağlıydı. Duvallieristlerin çoğu Papa Doc'un "zombi" şeklinde dirilerek düşmanlarını temizleyeceğine inanırdı. Ama bunun için cesedin bir bütün olarak kal-

ması gerekiyordu.

— Hiçbir şekilde anahtarı vermeyeceğim sana. Du-
vallier Devrimi üzerine yemin ederim!

Gabriel JacmePin sırtması aniden kesildi.

— Aptal!

Başını hafifçe çevirerek:

— Thomas! diye seslendi.

Kara gözlüklü muhafız, Estime Jolicoeur Smith Wesson'nuna davrandığı an üzerine atıldı. Estime henüz kılıfında olan silahının kabzasını tutarak doğruldu. Aniden ötekinin belinden bir şey çıkardığını gördü. Gözünde bir şimşek çaktı ve boğazında bir yanma duydu. Bağır-
mak istedi, ama hiç sesi çıkmadı. Boğazından Gabriel Jacmel'e sıçrayarak oluk gibi kan boşandı. Hemen orada yığılıp kaldı. Bıçak darbesi başını neredeyse gövdesinden ayırmıştı. Katil, korkunç yarayı daha da genişletmek için ayağıyla kafayı yukarı kaldırdı ve son bir darbeyle ko-
pardı. Tabancayı alıp beline soktu. Jacmel:

— Acele edelim, diye emir verdi.

Thomas, Estime'nin ceplerini karıştırıp küçük bir anahtar çıkardı ve onu şefine uzattı.

Jacmel mozolenin basamaklarını çabucak çıktı, anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Thomas, bıçak elinde ona yetişti. Diğeri Estime'nin cesedini ayaklarından sürükleyerek parmaklığın dışına çıkardı. Geride yalnız, yo-
lun ortasındaki kocaman kan lekesi kaldı. Sonra, kapıyı kapayarak o da mozolenin içine girdi. Gabriel Jacmel mezarı örten kapak taşının üzerine eğilmişti. Thomas da öbür uçta aynı durumdaydı. İki adam yorgunluktan kasılmış hatlarıyla soluk soluğaydılar.

— Haydi! diye bağırdı Jacmel ve hepsi kaslarını ger-
diler.

Thomas'ın tabancası karaciğerine batıyordu. Bir küfür salladı. Jacmel gözleri dışarı fırlamış bir halde sert adalelerini gerdi. Bir hareketle taşı birkaç santimetre ye-
rinden oynattılar. Zenci bir zafer çığıltı attı. Düşündük-

leri gibi kapak henüz örtülmemişti.

Thomas ve Luc, sevinçle şeflerine yardım etmek için atıldılar. Tabut görünene dek taşı kaldırdılar. Gabriel Jacmel hain hain sırttı. Sonunda öcünü alacaktı. Papa Doc'un adamlarından yalnızca intikam için kaçmıştı. Şimdi tüm Haiti, François Duvalier'nin kellesinin onun elinde olduğunu bilecekti.

— Onu yavaş yavaş kes, dedi Thomas'a alaylı alaylı. Yavaşkeski, canıyanmasın! scanned by darkmalt1

Artık kendini kahraman ilan edebilirdi.

— Dikkat!

Homurdanan Luc idi. Üç adam çömeldiler. Thomas çevreye bir göz attı. Genç bir zenci kız kendinden geçmiş bir şekilde mezarın önünde, hareketsiz duruyordu. Oldukça koyu tenli, güzel, ince hatlıydı. Köylü gibi giyinmişti. Kısa beyaz elbisesi, ince ve adaleli bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Mezardan, kımıldayan dudakları görülü-yordu.

Dua ediyordu.

Gabriel Jacmel, silahı elinde, sakınarak kafasını uzattı. Kızın beynini dağıtmak için ölesiye bir istek duyuyor, kalın dudaklarında kin dolu bir sırıtış görülü-yordu. "Aptal kız!" diye söylendi. Kız meydan okurcasına duasını sürdürüyordu. Gitmek için hiç de acele etmiyordu. Oysa üç adam için, kaybedilmiş her saniye bir ölüm tehlikesiydi. Jacmel sinirden gerilmiş yüzüyle Thomas'a homurdadı:

— Çabuk temizle onu!

Dikkatli olmak gerekiyordu. Eğer kız bağırarak mezarlığın dışına kaçarsa, çevrede dolanan Cici Köpekler'i uyandırabilirdi. Arabanın şoförü kaçabilir ve kendilerini, peşlerinde polis, Port-au-Prince'de kısılmış bulabilirlerdi. Sadık Duvalieristler, Gabriel Jacmel'i yakaladıklarında diri diri derisini yüzeceklerine yemin etmişlerdi.

Thomas ayağa kalktı ve hâlâ kanlı olan bıçağını pantolonuna soktu. Mümkün olabilecek en doğal hare-

ketle mozolenin kapısını itti ve dışarı çıktı.

Kız ellerini kavuşturdu ve boğuk bir çığlık attı. Thomas bir sıçrayışta yanına geldi ve onu kolundan yakaladı:

— Korkma aptal, zombi değilim ben!

Kız hiç konuşmadan çırpınmaya devam ediyordu. Göğüsleri ince elbisesini delecek gibiydi.

— Her şey yolunda, merak etme, diye tekrarladı Thomas. Sevgili başkanımıza göz kulak oluyoruz.

Genç kız biraz yatışmış gibiydi.

Thomas bir eliyle kızı tutarken, diğeriyle pantolonundan bıçağını çıkarmaya çalışıyordu. Birden arkasında çocuk bağırışları duydu. İrkilerek döndü: Üç çocuk parmaklıktan onları seyrediyordu. Düşünmeksizin kızı mezara doğru sürükledi:

— Başkan orada mı değil mi, gel de kendin gör bakalım...

Zenci kız şaşkın bir halde kendini bıraktı. Thomas onu mozolenin içine doğru itti ve kapıyı kapadı. Kız kendini birden Gabriel Jacmel'in Colt'unun karşısında buldu. Bir çığlık attı. Thomas hemen eliyle ağzını kapadı ve bıçağına davrandı.

— Bekle, diye fısıldadı Jacmel.

Aklına bir fikir gelmişti. Şimdi, bu davetsiz misafir onu ürkütmüyordu artık. Sert bir sesle:

— İsmi ne? diye sordu.

— Marie-Denise, diye hafifçe yanıtladı kız.

— Peki, beni tanıyor musun?

— Hayır.

— Ben Gabriel Jacmel'im.

önemli bir şahsiyet olduğundan, oldukça kasılmıştı. Kız dehşet içinde titremeye başladı. Cici Köpek görevinde olduğu zamanlar, Gabriel Jacmel Port-au-Prince halkına kan kusturmuştu. Turistlere olumsuz etkide bulunuyorlar diye, dilencileri sopayla öldürmek uzmanlık alanıydı.

— Bana kötülük etmeyin, diye yakardı genç kız.

Gabriel Jacmel tehdit ederek elini kaldırdı.

— Bağırırsan gebertirim seni!

Ceketinin iç cebinden uzun bir tornavida çıkardı. François Duvallier'in tabutunu açma zevkini kimseye bırakmak istemiyordu. Zenci kız dehşet içinde olduğu yere kıvrılmıştı. Oradan birkaç yüz metre ötede, kız arkadaşları pazara gitmek için onu bekliyorlardı.

Tabutun bir çivisi giurdaya gıcırdaya yerinden oynadı.

Tehdite rağmen, Marie-Denise bağırdı.

Gabriel Jacmel bir hamlede doğruldu. Kızı ayakta durmaya zorlayarak kolunu kavrayıp boğazını sıkmaya başladı. Dessalines Kışlası'ndaki sorgulamalarını da hep böyle yapardı. Kız kurtulmak için delicesine debeleniyordu. Kızın elbisesinin inceliği Gabriel Jacmel'i tahrik etmişti. Kızgınlığı, yerini yakıcı bir isteğe bıraktı. Kızın dudaklarına yapıştı. Ama genç kız ağzını sımsıkı kapamıştı. Zevkten gözü dönmüş bir halde kızın boynunu bıraktı ve ona bir tokat attı. Sonra öteki eliyle elbisesinin önünü yırttı. Marie-Denise'in göğüsleri dolgun ve dimdikti.

Tam bu anda Thomas ve Luc bir sevinç çılgılığı attılar. Tabutun kapağı sonunda açılmıştı! Gabriel Jacmel omuzunun üzerinden şöyle bir baktı. Piş bir koku her yeri sardı. Sıcak henüz Papa Doc'u eritmemişti. Jacmel birkaç saniye tereddüt ettikten sonra elini kızın beline attı, diğeriyle de elbisesini çıkarmaya başladı. Kız karşı koymaksızın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Adamın hayvani bir güçle canını acıtarak vücuduna sahip olmasına boyun eğdi...

Marie-Denise her şeye rağmen bundan biraz hoşlanmış gibiydi. Az önce onunla sevişen adam, kendisi gibi tüm basit insanlar için efsanevi bir kötülük Tanrısıydı. Biraz rahatlamış olarak burnunu çekti. Tabutun yanında çömelmiş duran Jacmel onunla ilgilenmiyordu artık. Marie-Denise hareket halindeki bıçağın parıltısını görüyordu.

Jacmel siyah ve iğrenç bir kafayı kaldırıp Thomas'ın tuttuğu plastik çantaya sakınarak koyduğunda, midesi bulandı ve başı döndü. Tiksindirici koku iyice artmıştı. Thomas içinde Papa Doc'un kafası bulunan çantayı kapadı. Jacmel sert bıçak darbeleriyle ölünün göğsünü açtı. Kalbi de çıkarması gerekiyordu.

Sonunda, kaburgalar kırılınca Jacmel elini göğüs kafesine daldırdı. Hafif bıçak darbeleriyle kalbi kopardı. Thomas çantasını tekrar açmıştı. Jacmel korkunç kalıntıyı içine attı ve ayağa kalktı. Ellerini yırtılmış kefene kuruladı.

— Gördün mü? diye Marie-Denise'e sordu.

Kız dehşetten dili tutulmuş bir halde istavroz çıkardı. Jacmel üzerine yürüyüp onu tokatladı. Sonra yüzünü yüzüne yaklaştırarak boğazını kavradı.

— Gittiğimiz zaman, diye homurdandı, buradan çıkıp herkese benim François Duvallier'nin kellesini götürdüğümü gördüğünü söyleyeceksin.

Marie Denise kafasını salladı. Vücutunda hâlâ Gabriel Jacmel'in ateşini hissediyordu.

Mozoleden önce Thomas çıktı. Peşinden de Luc. Gabriel Jacmel arkasına bakarak en son çıktı. Marie-Denise kımıldamamıştı ve çıplak vücudu açılmış tabutla garip bir tezat oluşturuyordu. Kahverengi tenini, küçük ter damlaları kaplamıştı.

★★

Mercedes 600, Jean-Marie Guilloux Caddesi'ne bakan kapıda durdu. Onu izleyen iki motosikletli hemen yere atladılar. Biri mavi üniformalı bir polis, diğeri ise göğsünde çaprazlama eski bir Thomson takılı bir Cici Köpek idi. En arkada polislerin dolu olduğu bir Ford'la, içinde beş Cici Köpek'in olduğu araba güvenliği sağlıyordu.

Başkan mezarlığa gelmeden önce bir sürü Cici Köpek çevreyi gözetlemek için yerlerini almıştı bile. Bazıları Başkan'ın gözüpekliliğini kınarlardı: hiç silah taşımazdı

çünkü. François Duvallier ise sarayından pek az dışarı çıkar ve üzerinde sürekli iki tabanca taşırdı. Ayrıca, çalışma odasında da uzun namlulu bir mavzer bulundururdu. Yatağında ölmesini sağlayan akla yakın önlemlerdi bunlar.

Aniden, hasır şapkalı ve bej kazaklı bir Cici Köpek, mahzenin açık kapısını gördü. Koşarak içeri girmek isterken ayağı Estime Jolicoeur'ün cesedine takıldı.

Hemen Mercedes'e doğru koştu ve açık camdan içeri eğildi.

— Hemen uzaklaşın, tehlikedeyiz. Jolicoeur'ü öldürmüşler.

Şoför arabayı çalıştırmıştı bile. Cici Köpekler mezarlığa yayıldılar. İki elinde birer Colt olan ekose gömlekli Cici Köpek mozolenin kapısını araladı ve apışıp kaldı. Tabut açıktı. Marie-Denise elbisesinin yırtık parçalarını üzerinde büzştürmüş, bir köşede hareketsiz duruyordu. Hiçbir tepkide bulunmaksızın Cici Köpekler'in istilasını seyrediyordu. Ekose gömlekli olanı onu köşesinden çekip dışarı çıkardı. Az sonra, öfkeden deliye dönmüş Cici Köpekler'in arasındaydı. İçlerinden biri, sağ göğsünün ucunu tuttu ve tüm gücüyle sıktı. Marie-Denise bir çığlık attı. Dışardakiler adımlarını çabuklaştırdılar.

Cici Köpekler'in şefi öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti. Açık tabutu ve parçalanmış cesedi görmüştü.

— Kim yaptı bunu? diye söylendi.

— Gabriel, Jacmel, diye fısıldadı. İki arkadaşıyla geldi. Çok vahşiydi.

Çabucak olan biteni anlattı. Yolun başında gözcü kalan üç Cici Köpek, mezara yönelen herkesi uzaklaştırıyorlardı. Şef çabucak bir şeyler düşündü. Her şeyden önce haberin yayılmasını önlemek gerekiyordu.

— Onu başka gören oldu mu? diye sordu.

— Hiç kimse.

Koruyucu bir tavırla elini kızın omuzuna koydu.

— Bak, sen tatlı bir bebeksin. Seni pazara götürüp

bırakacağız. Ama kimseye bir şey söylemeyeceksin, tamam mı?

Kızdan uzaklaşıp adamlarından ikisine alçak sesle bir şeyler söyledi. Az sonra, adamları kızı sürükleyerek apar topar arabaya bindirdiler.

Hemen hareket ettiler. İki Cici Köpek'in arasında sıkışık kalmış olan Marie-Denise bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Arkadaşlarının kendisini bekledikleri Mars Meydanı'nı geçtiler. Yine de bir şey söylemeye cesaret edemedi. Sonra sola dönüp Jean-Jacques Dessalines Bulvarı'na çıktılar. Pazarın önünden durmaksızın geçtiler. Port-au-Prince'in çıkışında, yanında oturan sırtarak elini kalçasının üzerine koydu.

İki kilometre sonra, askeri havaalanına yakın, ıssız bir yolda iki Cici Köpek arabayı durdurdu. Marie-Denise'i arabanın içine yatırarak sırayla kıza tecavüz ettiler. Sonra da verilen emir uyarınca, kızın kulağına bir kurşun sıktılar.

II. BÖLÜM

Malko, Frank Thorpe'un sekreterleri ve yardımcılarıyla dolu olan bürosunu adımlayarak geçti. Orada çalışanların büyük bir çoğunluğu kim olduğunu biliyordu. Daktilo seslerinin yavaşlamasından, CIA'nın bu bölümünde çalışanların, seçkin fiziğine, sarı saçlarına ve altın renkli gözlerine ilgisiz kalmadıklarını anlıyordu. Soylu Altesleri gibi ilginç bir sıfat taşıması, aşırı serüven tutkusunu onu Langley'in bu büyük binasındaki tüm sekreterlerin ulaşılmaz düşü haline getirmişti.

Thorpe'un sekreteri Ethel ona bakarak gülümsedi. Ya tesadüfen ya da bilinçli olarak bacaklarını cömertçe açmıştı. Güzel ve dolgun bacaklar diye düşündü Malko.

— Girebilirsiniz, sizi bekliyorlar, dedi sekreter.

Sıfatının nasıl telaffuz edileceğini bilmediğinden ismini hiç söylemezdi. Masasının üzerindeki düğmeye basarak kapının elektrikli kilidini açtı. Malko kapıyı vurup içerigirdi.www.cizgiliforum.com

**

— Bu herifin hâlâ hayatta olması bir mucize... Karaippler'in en rezil herifi. Anadan doğma hain.

Malko Rex Stone'un elindeki resmi aldı. Stone, "Kuzey Karaippler", yani Bahama Adaları, Küba, Jamaika, Dominik ve Haiti Servisi'nin Plan Bölümü Sorumlusu'ydu. Yapılı, açık mavi gözlü, Louisiana şivesiyle konuşan bir adamdı. Soğuk hava sistemi olmasa, Washing-

ton'un korkunç nemli haziran sıcağına dayanmak olanaksızdı. Üç adam içinde yalnız Malko her zamanki şıklığı içinde, ceketli ve kravatlıydı. Alpaka kumaşından yapılmış ceketini, bu kavurucu yaz gününde bile dikkati çekiyordu.

Resmi inceledi: bir caddede yürüyen bir zenciydi bu. Resim teleobjektifle çekilmişse benziyordu. Adam çok uzun boylu, geniş ve güçlü omuzlu, basık burunlu, gömük gözlüydü. Yaşlı bir sürüngeninkine benzeyen bir derisi vardı.

— Daha çok bir iguanaya benziyor, diye belirtti.

Rex Stone sevinçten heyecanlanarak:

— Tastamam öyle, dedi. Düşmanları ona böyle derler: İguana!.. Julien Labeau. Yetmiş sekiz yaşında. 1915'de Haiti'yi işgal ettiğimizde bizim tarafımıza geçti ve fena da iş görmedi. Ele vermediği pek az kişi kaldı. 1934'de döndüğümüzde doğrusu Haitililerin onu bir tencerede kaynatacaklarını sanıyorduk. Ama pek öyle olmadı. O yine ihbarlarını sürdürdü. İsteddiği kadar ithalat izni verildi. Sonra, gelen giden bütün başkanlara ihanet etti ve tabii ki, melezleri ezmek için Duvallier'e katıldı. Yüzünün pek seçilememesine rağmen bu onun ta kendisi.

Yine de Papa Doc'un bu yaşlı köpekle samimiyeti vardı. Her zaman az da olsa işimize yaramıştı. Hâlâ da yarayabilir gibi... Bunun dışında kadınlardan başka bir şey düşünmez, özellikle beyazları tercih eder. Port-au-Prince'de onun yatağına girmeyen diplomat karısı yok gibidir. Bu yaşta fena değil doğrusu.

Malko resmi masanın üzerine koydu.

— Tam bir iyilik timsali!

Altın renkli gözlerinde alaycı bir ifade vardı. Hiç kuşkusuz Haber Merkezi'nin verileri pek iç açıcı değildi. Onun gibi kibar bir soylunun böylesine Tanrının belası bir işte ne işi vardı? Frank Thorpe'un kendisinden ne istediğini hâlâ bilmiyordu, ama bunun ne olacağını da tahmin etmiyor değildi.

— Bu en son üyeniz mi yoksa?

— Port-au-Prince'deki en iyi yardımcınız o olacak diye belirtti, Rex Stone. Tanımadığı yoktur. Onu tatlılıkla yola getirmeniz yeter.

Malko itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, Thorpe lafi ağzına tıkadı.

— Bu herifte anlaştık değil mi?

Onun gözünde, ABD'nin çıkarları uğruna kendi öz vatanlarına ihanet edenler melek kadar temizdiler.

Rex Stone masanın üzerindeki dosyadan ikinci bir resim daha çıkardı.

— Bunu özellikle tercih edersiniz herhalde?

Bu bir Ford'dan inmekte olan mini şortlu bir kızdı. Duruşu, sütun gibi bacaklarını ve tişörtünden fırlayacakmış gibi duran dolgun göğüslerini olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Yüzü yuvarlak ve tatlıydı. Gözleri iriydi. Saçları bir çağlayan gibi omzuna dökülüyordu. Hangi ırka ait olduğunu söyleyebilmek çok zordu. Malko birden, kendini muhtemel göreviyle daha çok ilgili hissetti.

— Kim bu?

— Simone Hinche. Babası Porto Riko'da sürgünde. Anti-Duvallierist ve bütün göçmenlerin manevi babası. Ailesinin geri kalanları Duvallier'nin adamlarınca öldürüldü. Kız, Port-au-Prince yakınlarında, dağda yaşıyor. Duvallier ailesinden kimse onun kadar nefret edemez.

Rex Stone resmi hemen geri aldı ve devam etti.

— Sizi görmekten memnun olacak. Hele bir de babasından yeni haberler getirmişseniz.

Bütün bunlar oldukça esrarengizdi. Malko odaya girişinden beri yeni görevinin Haiti Cumhuriyetiyle ilgili olduğunu biliyordu, ama hepsi bu kadardı.

Thorpe, Malko'yu aydınlatacak bir şey söyleyemeyen, yardımcısı da elindeki resimlerle oynuyordu.

Malko, içgüdüsel olarak tetikteydi. Gizli servislerin laubaliliğini biliyordu.

Rex Stone alaylı alaylı gülerek:

— Kız fena sayılmaz, değil mi? Hem zenci olduğu da pek söylenemez.

Malko sesini çıkarmadı. Hiç kuşkusuz, şu profesyonel ajanlar adam olmayacaklardı. Kibarlıktan yana hiç nasiplerini almamıştılar.

Rex Stone dosyasından bir resim daha çıkartıp Malko'ya uzattı.

— İşte, yeni dostlarınızdan biri daha...

Flaşla çekilmiş olan resim, bir gece kulübünde şampanya içmekte olan bir çifti gösteriyordu. Kadın güzel, ama bayağıydı. Adamın ağzı çok büyüktü. Küçük bir bıyığı vardı. Sağ elinin küçük parmağında kocaman bir yüzük parlıyordu.

— Cesar Castella, diye belirtti Rex Stone. SIM'in en değerli elemanı, Dominik'te Trujillo'nun gizli koruma polisi. Bir zamanlar, vergilerini ödemeyi reddeden Dominikli köylüleri ağır makineliyle taramıştı. Şu sıralar işsiz. Trujillo öldürüldüğü zaman onu, Dominik'teki elçiliğimizde saklamıştık. Bu onu büyük belalardan kurtarmıştı. Onu kaynar suda haşlamak isteyen en az yarım düzine insan tanıyorum. Daha sonra Haiti'de kalmasına izin verildi. Port-au-Prince'de çalışan bütün Dominikli ajanları Cici Köpekler'e bildirerek, konaklama borcunu yerine getirdi. Adalet yerini bulsun diye, Port-au-Prince mezarlığının güneydeki bölümüne onun adı verilmeli!... O zamandan beri de, Duvallier'nin hoşgörüsüyle Port-au-Prince'de kalıyor. Biz de ona biraz para veriyoruz.

— Böylesine bir pislığe ne diye yardım ediyorsunuz? diye sordu Malko tiksinererek.

Amerikalı omuzlarını silkti.

— İyi profesyonellere her zaman ihtiyaç vardır.

Malko az kalsın, Cesar Castella'ya bir gün Kongre'nin madalya takıp takmayacağını soracaktı.

— Ya kadın?

— O Trujillo'nun eski metreslerinden biri. Şimdi yüksek yerdeki bir Cici Köpek'le yatıyor. Oturma izni

nedeniyle tabii...

Malko içini çekti ve resmi geri verdi. Şimdi de Cesar Castella. Bir iyilik timsali daha. Thorpe söze karıştı:

— Bütün bunların hepsi önemsiz kişiler. İşte, bizi ilgilendiren adam bu!

Bu seferki, Başkan François Duvalier'nin çalışma odasında çekilmiş resmi bir fotoğraftı. Başkan elini, belirgin zenci hatları olan kasıntı suratlı, elindeki makineliyi kendi üzerine doğrultmuş gerçek bir azmanın omuzuna koymuştu.

— Gabriel Jacmel, diye açıkladı. Stone. Papa Doc ile balayındayken. Onun en eski arkadaşlarından biri. Seçilmesinde, hasımlarına kurnazca attığı dinamit lokumlarının çok yardımı oldu. Oldukça zeki, doğanın bir gücü sanki. Papa Doc ile ideolojik nedenler yüzünden takıştı. Gözden düşene kadar önemli işlere bakıyordu.

Malko kalın hatları, anlamsız bakan gözleri inceledi.scanned by darkmalt1

— İş neydi?

— Tonton Macoute'lerin, bir diğer deyişle "Cici Köpekler"nin şefi!

Malko'nun yüzündeki ifade üzerine Frank Thorpe araya girdi:

— İki yıldan beri Duvalier ile arası bozuk. Başına ödül kondu. Port-au-Prince'de. François Duvalier'nin ölümünden birkaç gün sonra mezarlığa giderek başkanın başını kestiği ve kalbini kopardığı söyleniyor.

— Yemiş mi onları? diye sordu Malko ürkmüş olarak.

Thorpe zoraki gülümsedi.

— Hayır. Vodü masalları bunlar. Haiti'de birçok insan Papa Doc'un sihirli bir büyüye ve doğaüstü bir güce sahip olduğunu sanıyor. Jacmel de bundan yararlanmak istiyor.

— Şimdi de büyülerle mi uğraşıyorsunuz? diye sordu Malko şaşkın şaşkın.

Thorpe'un bir telgrafı onu Avusturya'daki şatosundan buralara, Washington'a kadar getirmişti. Bu işine de gelmemiş değildi. Aylar önce New York'taki evini satmaya karar vermişti. On binlerce dolar yuttuktan sonra şatosu kısmen oturulacak hale gelmişti ve bir düşman kurşunuyla ölüp gitmeden biraz sefasını sürmek istiyordu. Ne yazık ki, onarım çalışmalarıyla parkın düzenleme işleri pek bitecek gibi değildi. Kısa bir süre içinde CIA'yı bırakıp kendi topraklarında yaşaması zor görünüyordu. Alexandra ise, traktörleri Dior elbiselerine tercih edecek gibi gözüküyordu. Onarılmakta olan şatosu ve pahalıya mal olan nişanlısının dışında önünde yine de güzel bir meslek hayatı vardı.

Konuşma başladığından beri, CIA'nın Haiti'de bir şeyler tezgâhladığını biliyordu. Ve Haiti, Küba'ya yalnızca elli kilometre uzaktaydı.

Ama tam olarak söz konusu olan neydi?

Masadaki telefonlardan biri çaldı. Thorpe açtı. Malko, bağlı hoparlörden Birleşik Devletler Başkanı'nın sesini tanıdı.

— Thorpe, çalışma odama gelmenizi istiyorum.

Cevabı beklemeden cihazı kapattı.

Plan Bölümü'nün patronu ahizeyi yerine koydu. Telaşsız gözüküyordu. Binanın damında hazır bekleyen helikopterle on dakika sonra Beyaz Saray'daydı.

— Siz devam edin, dedi. Başkan'ın bana ihtiyacı var.

Gömme bir dolaptan ceketini aldı. Malko'nun elini sıkıp odadan çıktı. Malko, Başkan'ın çağrısının konuşmalarıyla ilgili olup olmadığını düşünüyordu.

Rex Stone bir puro yaktı. Hâlâ resimlerle oynuyordu.

— Bana bütün bunları niye gösteriyorsunuz? diye sordu Malko.

CIA'nın adamı alaylı bir şekilde sırttı.

— Çünkü onları bulmakla görevlendirildiniz. Sonra

bu resimler hayatınızı kurtarabilir. Birkaç ay önce, ajanlarımızdan biri bir Haitiliyle buluşacaktı. Adamın yalnız ismini biliyordu. Yanında resmi yoktu. Onun yerine, buluşmaya bir Cici Köpek geldi... Bizim saf adamımızı da bir daha göremedik.

Cesaretlendirerek:

— Umarım resimleri almanız iyi oldu, diye ekledi.

Amerikalının gözlerinde kurnazca bir parıltı okundu. Dosyadan yeni bir resim daha çıkartıp Malko'ya verdi. Resim, elinde bir incil olan siyahlar içinde bir papazı gösteriyordu.

— Peder John Riley, diye açıkladı Stone. Dört yıldan beri Haiti'de çalışıyor. Bize sayısız yararı dokunmuş mübarek bir adam.

Malko daha da şaşırmişti.

— Gerçek bir papaz mı?

Rex Stone bıyık altından güldü.

— Her şeyden önce dini bütün bir adam. Onu Pax Radyosu'nda bulacaksınız. Maddi yardımda bulduğumuz ve Haiti'ye yayın yapan bağımsız bir istasyondur bu.

Malko CIA'nın perde arkasından yaptığı cömertçe desteğin ne olduğunu iyi biliyordu. Alaylı alaylı güldü.

Rex Stone sesini çıkarmadı. Bu Avusturyalı prens iflah olmayacaktı. Bütün kutsal şeylerle alay ediyordu. Purosundan derin bir nefes çekip dumanını üfledi.

— Amman'da yakanızı iyi kurtardınız. Ama Haiti'deki iş daha da tehlikeli. Üstelik bu seferkiler zenci.

Malko ırkçı değildi, ama biraz tedirgin olmuştu. Rex Stone yüzün bütün ciddiliğini takındı. Koltuğunda arkasına doğru iyice yaslandı.

— Duvallier ailesiyle kesin olarak hesaplaşmamız lazım, dedi kesin bir sesle. Bu, ya şimdi olur ya da hiçbir zaman. İhtiyar Papa Doc öldü. Oğlunun ise hiçbir etkinliği yok. Eğer her şey yolunda giderse birkaç hafta sonra Haiti, Duvallieristlerden temizlenir. Kimse de üzülmez.

Papa Doc'un iktidarını nasıl sürdürdüğünü biliyorsunuz, değil mi?

Malko olaydan haberdardı ve bu zalim ihtiyar zenciyle zorba Cici Köpekler'e karşı hiçbir özel yakınlık duymuyordu.

Stone önündeki beyaz kâğıda bir şeyler çiziktiriyordu. Başını kaldırdı:

— On dört yıl boyunca, Papa Doc bizimle dalga geçip durdu. Elçilerimize pis davrandı, paralarımızı batırdı ve bize şantaj yaptı. Bizden para sızdırmak için, Port-au-Prince'deki bir elçiliğe Polonyalıları bile yerleştirdi. Gerçekçe de, iki yüz yıldır Fransızların saflarında olan Polonyalıların ayaklanıp isyancı tutsakların saflarına geçmesiydi.

Amerikalı bir nefes aldıktan sonra devam etti.

— Müdahale etmek zorundayız, yoksa uzun vadede komünizm Haiti'yi istila edecek. Bir gün Duvallieristler temizlenince, yerlerini Kübalılar alacak. Zaten 1970'den beri bir partileri var: BHKP, yani Birleşmiş Haiti Komünist Partisi. Bir gün iktidarı alacak. O halde, bizim daha önce davranmamız gerek.

Malko bu parlak söylevi gittikçe daha da kuşkulanaarak dinliyordu.

— Rejimin liberalleştiğini sanıyordum?

Rex Stone bunun üzerine sevinçten öttü.

— Denebilir, önceden sabahın dördünde temizledikleri hükümlüleri, şimdi altıda temizliyorlar. Şimdi uyukuları iki saat arttı, ölüme mahkûm olan tüccarların da iflasları yasaklanmıyor artık... Memurlar maaşlarının bir kısmını piyangoya yatırmaya devam ediyorlar. Ama, asıl önemlisi başka bir şey...

Dosyasının altından beyaz ince bir tabaka kâğıt çıkardı ve Malko'ya gösterdi.

— İşte eylemimizin gerçek nedeni. Haiti'den yeni gelen bir rapor. Oradaki adamımız iyi çalışmış... Papa Doc'un ölümünden sonraki olayların gelişimini çok ya-

kından izledik. Yeni hükümete, rejimin korunması, yatırımların teşvik edilmesi, normal ilişkilerin düzenlenmesi konusunda verdiğimiz önlemler paketini kabul ettirmek üzereydik. Normal ilişkiler konusunda da siyasi tutuklulara özgürlük, birazcık daha fazla basın özgürlüğü filan diyorduk...

Bir an sustu.

— Ne oldu peki?

— Kabul etmediler, dedi Rex Stone keyifsiz olarak. Utanmazca da yalan söylediler. Bir bakan, Port-au-Prince'deki adamımız Frank Gilpatrick'e, ülkede hiçbir siyasi tutuklu olmadığı konusunda yemin etti!

— Yalan mı?

Malko Amerikalının patlayacağını sandı.

— Ne demek yalan mı? Ama en azından bir tane var. Bizim yardım ettiğimiz ve bize Haiti'nin Duvallieristlerden temizleneceğine dair yemin eden bir bankacı bu. Ya Port-au-Prince Hapishanesi Fort-Dimanche'da, ya da öldürdüler onu.

Malko duvara asılı haritaya baktı. Solda Haiti, sağda Dominik Cumhuriyeti. Bu hikâyeden bir şey anlamıyordu.

— Tam olarak ne istiyorsunuz? diye ihtiyatla sordu. Duvallieristleri yola getirmek için Port-au-Prince üzerinde güvercin uçurmayı mı?..

— Söz konusu olan, Anti-Duvallieristlerin iktidarı almasına yardımcı olmak, dedi Rex Stone.

Bu oldukça belirsiz bir laftı.

— Başlarında kim var bunların?

Amerikalı Malko'nun gözünün içine baktı.

— Gabriel Jacmel. Duvallieristlere iki yıldan beri kafa tutan tek adam. Kazanması için biraz yardım etmek yetecek. Ve o zaman Haiti'ye gerçek bir demokrasi gelecek.

— Peki siz bir zamanlar Fidel Castro'ya da yardım etmemiş miydiniz? diye sinsice sordu Malko.

Bir an sessizlik oldu. Rex Stone hararetle sürdürdü:

— Cici Köpekler'i yönetirken Gabriel Jacmel'in başlıca işi neydi biliyor muydunuz? Komünistlerin tasfiyesi. Binden fazlasını öldürttü. Bu çocuğun bize ihanet etmeyeceğini sanıyoruz.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Kararsızlığı giderek artıyordu.

— Bir ihtilal tezgâhlamak için bana bütün önerdiğiniz işsiz bir katil, profesyonel bir hain ve güzel bir kız. Bir de eski bir Cici Köpek...

Rex Stone'un suratı asıldı. CIA'da hiçbir zaman ihtilalden söz edilmez, onun yerine "ayaklanma" denirdi.

Malko kara gözlükleriyle oynuyor, Amerikalıyı alaylı bir ifadeyle izliyordu.

Kabaca, kendisinden bir ülkenin yasal hükümetinin devrilmesine yardım etmesi isteniyordu. Thorpe'un kendisini neden çağırdığı anlaşılıyordu. Bir tehlike anında, bir Amerikalı fazla göze çarpardı. Yabancı bir ajan ise kaderiyle başbaşa kalırdı.

Ne iç açıcı bir manzaraydı ya!

Stone, Malko'nun anlamlı bakışları karşısında hemen eklemek gereğini duydu.

— Yalnız olmayacaksınız. Size henüz "Vodu" hareketinin hepsini anlatmadım.

Malko gözlüklerini takıp ayağa kalktı.

— Bitirmedim, diye atıldı Stone.

— Ben bitirdim. Kendinize başka bir kahraman bulun dedi, nazikçe Malko. Cici Köpekler'in bıçakları altına yatmaya niyetim yok. Ne de Kübalılarınız gibi canlı canlı kızarmaya. Süpermen'e telefon edin. O bu işi iki kanat çırparak halleder. Ya da bu raporu hazırlayan o harika ajanınıza çetecilik yaptırın. Yakalanırsa da kurtarmaya donanmanızı yollarsınız.

Elini kapının koluna atmıştı bile. CIA bazen gerçekler uğruna zevlerini öldürüyordu.

Rex Stone bocalamadı. Sağ elinin işaret parmağını

kaldırarak tumturaklı bir şekilde:

— Haiti'yi Duvallierizm'den kurtarmak hem zevkiniz, hem de şerefiniz için kabul etmek zorunda olduğunuz bir görevdir. Üstelik, eğer başarılırsanız beş yüz bin dolar kazanacaksınız.

Malko'nun eli kapının koluna yapışıp kaldı. Beş yüz bin dolar ha! Doların değer kaybetmesine rağmen inanılmayacak bir paraydı bu. Şatosunun onarımını bitirebilirdi. Hiç mızımızlanmadan onu bekleyen Alexandra'yi düşündü.

Onunla olabilmesi sorunlarını halletmesine bağlıydı. Şatosunun kulesini ve onun yıkık damını gözü önüne getirdi. Kiremitler kırılmış, çatı çürümüştü. Viyanalı mütahitin masraf listesi ona soğuk terler döktürmüştü. Her şeye rağmen onarımın kıştan önce bitirilmesi gerekiyordu. CIA'nın bütçesini yürüten Thorpe'un pintiliğini bildiği için onu korkunç tehlikelerin beklediği şüphesizdi.

Rex Stone bir şey söylemeden bekliyordu. Malko'nun bakışı üzerine devam etti.

— Sağlam beş yüz bin dolarınız olacak. Size yalnızca bu Tanrının belası adaya gitmek kalıyor. Eğer başarıp orada ölürseniz, para istediğiniz kişiye gönderilecektir. Size şeref sözü veririm.

En kötü durumda Alexandra zengin bir mirasyedi olur.

Malko kapının kolunu bıraktı. İkna olmuşu benziyordu. Rex Stone bitkin bir vaziyette bir bardağa ağzına kadar Pepsi-Cola doldurdu.

— Oradaki bölge valilerini kullansanız size daha ucuza gelmez mi bu iş? diye sordu Malko.

Rex Stone kafasını kaldırdı:

— Bu bir para sorunu değil. Ama Haiti'de diken üstündeyiz. Bir aksaklıkta adamın canına okurlar. Sonra sizin gibi becerikli birisi gerekiyor. Gabriel Jacmel ile Simone Hinche'in araları iyi değil. Bir zamanlar kavga etmişlerdi. Oysa şimdi aynı yolda el ele yürümeleri şart.

— Peki, şu Gabriel Jacmel'in haberi var mı bu işten?
— Hayır. Görevinizin birinci aşaması da onu bulmak olacak.

— Nerede?

Amerikalı yorgun yorgun sırıttı.

— Hiçbir fikrim yok. Sizden istenen, ısırılmadan elinizi yılan dolu bir torbaya daldırmanız.

— En azından samimisiniz...

Amerikalının sırtması arttı.

— Ruhunuzun gelip beni ayaklarımdan tutup götürmesini istemem. Bakın, eğer kabul ettiyseniz, işte yılanların en zehirliisi.

Malko'ya yeni bir resim daha uzattı. Bu seferki de genç bir kadındı. Çok uzun boylu, ince ve uzun yüzlüydü. Uzun bir elbise giymişti. Küçük ve düzgün bir burnu vardı. Ağzı ince, çenesi biraz köşeliydi.

— Duvallier'e katılan nadir sayıdaki melezlerden biri. Korkunç derecede zeki ve tamamıyla ahlaksız. Gabriel Jacmel'in tasfiyesinden sonra Cici Köpekler'e egemen oldu. Yolunuzun üzerine o da çıkacak.

— Bu uysal yaratığın ismi ne? diye sordu Malko resmi geri verirken.

— Amour Mirebalais. Port-au-Prince yakınlarında bir villası, sarayda da bir çalışma odası var. Ve resmen Devlet Polis örgütü'nü yönetiyor.

Malko göğsü baktı. Odanın serinliği ve sakinliği aldatıcıydı. Duvardaki haritanın altındaki kasanın her gözünde, şimdi kendisinden istenildiği gibi kanlı, gizli ve vahşi bir hikâye yatıyordu.

Ve şimdi, şan, şeref ve beş yüz bin dolara rağmen bu işi reddetmeyi dehşetle arzuluyordu.

Stone, sanki aklından geçenleri okumuşcasına:

— Bırakın, kararınızı vermeden size "Vodu" hareketini açıklayalım. Göreceksiniz, öylesine ustalıkla hazırlandı ki...

Koltuğun arkasına yaslanıp konuşmaya başladı.

Malko büyülenmiş gibi onu dinliyordu. CIA'nın adamları için her şey söylenebilirdi de, aptal denemezdi. Paranın dışında, gireceği serüvenin çekiciliği de söz konusuydu. Rex Stone'un yumuşak ve kararlı sesi ve odanın boğucu havasıyla her şey öyle basit görünüyordu ki.

"Vodu" harekâtının artık Malko için gizli, saklı bir yanı kalmamıştı. Göz ucuyla Amerikalıya baktı. Artık rolkesmeyegerekyoktu.www.cizgiliforum.com

— Kabul ediyorum, dedi.

Rex Stone hayranlıkla süzdü.

— Ya şiddetle paraya gereksiniminiz var ya da şöhretinizin gereğini yapıyorsunuz.

— Washington'da doğru dürüst havyarı ve Rus votkası olan bir yer biliyor musunuz? diye sordu Malko. Sizi davet ediyorum da...

Yakında, kendini ilkel bir ülkenin iç çatışmaları içinde bulacaktı. Onun için yaşamın güzelliklerinden yararlanmak gerekirdi.

III. BÖLÜM

Cılız siyah köpek, havaalanı binasının duvarı boyunca dolanıyordu. Kuyruğu bacaklarının arasında, burnu yerde, yiyecek bir şeyler arıyordu.

Bagaj Bölümü'nün kapısındaki nöbetçi asker hayvanı görünce bir çığlık attı. Çabucak silahını doğrultup köpeğe nişan aldı. Kısa bir ateş sesi duyuldu. Zavallı hayvan uluyarak arka ayaklarının üzerine devrilip hareketsiz kaldı.

Malko'nun valizini taşıyan zenci onu hemen bırakıp kapıya doğru koştu. Köpek bir kan gölünün ortasında yatıyordu. Port-au-Prince'in küçük havaalanında hayat durmuş, birçok Haitili hayvanın etrafında toplanmıştı. İçlerinden biri kin dolu bir bakışla köpeğin üzerine tükürdü. Asker serserileri dağıttı ve sanki bir düşman varmışçasına doğrulttuğu makineliyle yaklaştı. Şarjörünün sonunu delik deşik olan köpeğin üzerine bir kez daha boşalttı.

Malko'nun bu nedensiz canavarlıktan midesi bulanmıştı. New York'tan beri uçakta yanında oturan Haitili yol arkadaşına döndü.

— Bunu niye yaptı? Korkunç bir şey bu.

Haitili cevap vermeden önce, üniformalı bir polis açıkladı:

— Hayvan hastaydı, bayım. Tehlikeli, insanları ısırabilirdi...

Malko üstelemedi. Haitililerin kuduz savaşında ilginç yöntemleri vardı. Pasteur Enstitüsü bunu dikkate almıyordu. Polis uzaklaşmıştı. Yol arkadaşı kulağına eğilip bir şeyler mırıldandı:

— Doğru değil bu... Onu, Papa Doc bütün siyah köpeklerin öldürülmesini emrettiği için vurdu.

— Bütün siyah köpekler mi? Peki ama neden?

Haitili ciddi ciddi:

— Çünkü hain Gabriel Jacmel siyah köpek biçimine dönüşebilir. Zaten askerlerden de böyle kurtuldu... köpek şekline girerek...

Dışardaki asker köpeği kuyruğundan sürüklüyordu. Malko bu inanılmaz safsata ve duyduğu tedirginlikten ötürü iyice keyifsizdi. Gabriel Jacmel aradığı adamdı, ama herhalde köpek biçiminde olmayacaktı.

Havaalanında hayat yeniden canlanıyordu. Malko, ipek bir mendille alnını sildi.

Küçük bina havalandırılmamıştı. Pasaportunu damgalatmak için yarım saattir kuyruktaydı ve sırası daha gelmemişti. Uçaktayken, yeşil tepelerle deniz arasındaki dümdüz şehri dikkatle incelemişti. Deniz griydi ve fazla çekici değildi. Üç eski Mustang P 51 ve bir B 25 alanın bir köşesinde, François Duvallier'nin çift motorlu Piper Comanche'ının yanında çürümeye bırakılmıştı. Hamal Malko'nun valizini tekrar aldı ve onu üniformalı bir gümrük memurunun önüne bıraktı. Memur açık bir valizi karıştıırıyordu. Aniden içinden bir mektup tomarı çıkardı. Kırpklerini kırpıştırarak içlerinden bir tanesini çıkardı ve okumaya başladı, ama tersinden.

Malko gülmemek için kendini" zor tuttu. Mektupların sahibi korkmuş görünüyordu. Malko'nun arkadaşı kulağına eğilerek:

— Adamın göçmenlerle haberleşip haberleşmediğini kontrol ediyor, dedi.

Gücünü ispatladığını sanan gümrükçü, mektubu bikkın bir şekilde katladı.

Memurun birkaç metre arkasındaki bir bankta oturan iki zenci bagajların kontrolünü izliyorlardı. Ceketli, kara gözlüklü, yapılı ve tedirgindiler. İçlerinden biri sigara çıkarmak için elini ceketine götürdüğünde, Malko adamın belindeki tabancanın ağaç kabzasını farkettiler. Bunlar Cici Köpekler'di. Malko kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bir kez daha tehlikeli ve garip bir serüvenin içindeydi.

Yol arkadaşı Haitili, gümrükçünün üzerine doğru eğilip büyük bir pişkinlikle gömleğinin cebine, ikiye katlı kâğıt bir para sarkıttı. Memur hemencecik onun ve Malko'nun valizlerini tebeşirle işaretledi. Malko'nun yamyassı tabancası küçük valizinin dibindeki gizli bölmedeydi. Malko teşekkür bile edemedi, adam gri bir Ford'a doğru yürümüştü bile. Çıkarken biri Malko'ya çarpıtı: çöp gibi zayıf, kare pantolonlu, Yul Brynner gibi dazlak kafalı, oldukça hareketli, maymun suratlıydı. Elinde, her şeye tüy diken gümüş topuzlu bir baston vardı. Zenci, yarı Fransızca yarı İngilizce binbir kere özür dileyerek havaalanına girdi.

Hamal valizi tozlu bir Peugeot'ya yerleştirmişti bile. Malko yırtık ve kirli koltuğa oturdu.

— El Rancho'ye gidiyorum, dedi Fransızca olarak. Çevreyi gecekondular kaplamıştı. Dar yol, kocaman deliklerle doluydu. Açık camlardan içeri giren hava sıcak ve nemliydi.

Şoför taksileri, otobüse çevrilmiş kamyonları ustaca solluyor, üzerinde dini ve siyasi sloganlar yazılı ışıklı panolar arasından kayıp gidiyordu. Birkaç dakika, arkasında "Her şey Papa Doc için" yazılı bir kamyonu izlediler.

Sonra geniş bir kavşaktan dönerek tepelere tırmanan çift yönlü geniş bir caddeye çıktılar.

Nefis kırmızı çiçekli ağaçlar yol boyunca uzanıyordu. İlerde bir açık hava sinemasının büyük perdesi farke diliyordu.

Malko, üzerinde "Yaşasın Yeni Başkanımız Jean-

aude Duvallier" yazılı ışıklı bir pano gördü.

Papa Doc'un ölümünden sonra değişen, yalnızca yol olmuştu. Petionville'in bozuk yolunun sarsıntıları içinde, Mars Meydanı'nın ortasındaki Ulusal Saray'ı görebilmek için yavaşladılar. Bu, çiçekler ve çimlerin ortada, demir parmaklıklarla çevrili, elli metre uzunlukta, katlı beyaz bir yapıydı. Malko, üzerindeki "Girmek Yasaktır" yazılı levhaya şaşkın şaşkın baktı. Daha dikkatli bakınca, saray çevresine araç girişinin yasaklandığını farketti. Duvallier ailesi sol taraftaki kısımda oturuyordu.

Çabucak fırlatılacak bir el bombası...

Sarayın arkasındaki Dessalines Kışları'nda ise Haiti ordusunun seçkin birlikleri kalıyordu. Bunların önündeki basık bina ise Duvallier ailesini koruma altında tutan polislerin merkeziydi.

**

Malko sağ tarafa dönünce Meçhul Kahraman'ın bonzdan yapılmış heykeliyle karşılaştı. Kiraladığı Mazda yepyenydi ve yağ gibi kayıyordu.

Petionville'den, Port-au-Prince'e uzanan yol oldukça kötü, kevgir gibi delik deşikti. Yayaların, çukurların keskin virajların arasından durmaksızın gidebilmek için insanın sağlam sinirleri olması lazımdı. Her taraf korkunç bir yoksulluk içindeydi. Zencilerin çoğu yalınayaktı. Hemen her tarafta, o cehennem sıcaklığında kan ter içinde son derece ağır yükler taşıyan insanlar görülüyordu. Bütün modern villalar, küçük dolambaçlı yolun bitiminde bulunuyordu.

Kendisine söylenildiği gibi Rex Sineması'nın önünden sola saptı. Port-au-Prince'in merkezi, birbirlerini dik açıyla kesen caddeleriyle Amerikan usulü inşa edilmişti, arabalar olmasa şehir, 1880'lerdeki bir kovboy kasabası **na** benzetilebilirdi. Büyük tahta balkonlu döküntü evler, kaldırımların üzerindeki yığınla işportacı bu görünümün parçalarıydılar. Malko, vitrinsiz dükkânlar ve çukurlarla dolu Pavee Sokağı'na yöneldi.

Biraz sonra şehrin can damarı Jean-Jacques Dessalines Bulvarı'na ulaşmıştı. Mazda çukurların üstünde savrulup duruyordu. Sonunda Kanada Bankası'nın sarı duvarını gördü.

Karşısında büyük bir ambar bulunuyordu. "Hain" Julien Labeau'nun iniydi burası. Rex Stone ona tehlikeli bir durumda Amerikan Elçiliği ve özellikle Frank Gilpatrick ile ilişkiye geçebilmesi için yeterince bilgi vermişti.

Malko arabadan inince bir an soluğunun kesildiğini sandı. Nemli hava, bıçakla kesilebilecek derecede yoğundu. Ambara doğru yürüyüp, içeri girdi. Küçük tahta bir merdiven yukardaki camlı odalara uzanıyordu. Bir zenci Malko'ya yaklaştı.

— Bay Labeau? diye sordu Malko.

— Yukarda.

Malko yukarı çıktığında kapalı odalar ve üstünde "YÖNETİM" yazan bir kapı gördü. Kapıyı vurup içeri girdi.

*

**

Labeau büyük bir şişenin içindekini, daha küçük olanına boşaltmakla meşguldü. Suratının derisi inanılmayacak kadar koyuydu. Odasında pencere yoktu. Bir klima cihazı biraz serinlik veriyordu. Bakışlarını Malko'nun üzerine çevirdi. Özenle arkaya doğru taranmış kır saçlarıyla altmışından fazla göstermiyordu.

Malko ilerleyip elini uzattı:

— Rex Stone'un arkadaşıyım.

Julien Labeau sesini çıkarmadı. Sakince şişeyi bıraktı ve ayağa kalktı. Kurnazca bir gülüşle, olağanüstü kuvvetli bir şekilde Malko'nun elini sıktı. Ondandır on santim daha uzundu.

— Uzun zamandan beri onu göremedim. Buyrun oturun. Ne güzel bir sürpriz bu böyle...

Malko oturup gözlüklerini çıkardı.

— Böyle özenle neyi boşaltıyorsunuz?

Yaşlı zencinin buruşuk suratına bir gülümseme yayıldı.

— Onu alın. Eğer uzun süre kalacaksınız, Haiti'de ona ihtiyacınız olacak...

Sarımsı bir sıvıydı bu. Malko kokusunu duydu. Kö-tü bir rom kokusuna benziyordu.

— Alkol mü bu?

— Hayır, pek değil. Bu özel olarak seçilen ağaç kabuklarının üç hafta boyunca romun içine yatırılarak elde edilen bir kuvvet şurubu Sizi temin ederim ki, sonuç mükemmel. Ben her akşam küçük bir bardak içiyorum.

Malko Rex Stone'un söylediklerini hatırladı. Yaşlı Labeau'nun, yaşına göre yoğun bir cinsel yaşamı vardı. Erotik düşler içindeki yaşlı zencinin dikkati dağılmıştı. Malko bundan yararlanmak istedi.

— Rex Stone çok önem verdiği bir konuda bana yardım edebileceğinizi söylemişti.

Hâlâ tatlı düşler içinde olan Julien Labeau hafifçe kafasını kaldırdı:

— Tabii, tabii. Söz konusu olan ne?

— Gabriel Jacmel ile görüşmek istiyorum.

Julien Labeau göz kapaklarını yavaş yavaş indirdi.

— Bay Stone olayların gidişini izlememiş, dedi hafifçe. Bu tamamıyla olanaksız. Gabriel Jacmel, Haiti halkının düşmanıdır ve Port-au-Prince'de de yok. Onun öldüğünü sanıyorum. Bir delikte, tıpkı bir hayvan gibi.

Malko bu tepkiyi bekliyordu.

— Güvenilir bir kaynaktan aldığımız habere göre, Gabriel Jacmel Port-au-Prince'de bulunuyor, dedi kesin bir dille. Sizin gibi herkesi tanıyan birisi için onu bulmak zor olmayacak. Sizden başka hiçbir şey istemiyorum.

Zenci başını eğdi.

— Mümkün değil, önceden, Bay Stone'a birkaç hizmette bulunmuştum. Ama ben yalnızca bir işadamıyım. Ve Başkan François Duvalier benim dostumdu. Jacmel ile görüşmek onun anısına ihanet olur. Şuna bir bakın.

Ayağa kalktı ve Malko'ya göstermek için duvara asılı olan bir resmi indirdi.

Resimde François Duvallier, Julien Labeau'ya bir Amerikan MI tüfeği verirken görülüyordu.

— Bu silahı bana ölümünden birkaç hafta önce hediye etti, dedi Labeau heyecanla.

Papa Doc'un şarjörleri daha sonra verdiğini söylemeyi unutmamıştı. Eski Başkan sadık adamlarına silah dağıtmayı alışkanlık haline getirmişti. Malko, bu örnek dostluk gösterisinden pek etkilenmemişti.

— Doktor Duvallier öldü, ama Bay Stone hâlâ yaşıyor.

Julien Labeau başını salladı.

— Belki başkaları size yardım edebilir. Bay Stone'un Port-au-Prince'de çok dostu var.

Hainliği örtbas edebilmek için ustaca söylenen bir söz. Dolarla, yerel paranın eşdeğerde kullanılmaması boşuna değildi. Gerekli bütün ilişkileri yalnızca Labeau sağlayabilirdi. Bunun için "ısrar etmek" gerekiyordu o halde. Şimdi tam zamanıydı. Julien Labeau görüşmenin artık bittiğini göstermek istercesine ayağa kalkmıştı. Malko kıvıldamadı.

— Sanırım, yakın zamana kadar Bay Stone hesabına çalışıyordunuz. Ona artık tavırlarınızın değiştiğini söylemek zorundayım. Bu can sıkıcı bir şey.

"Can sıkıcı" sözcüğünü, üzerine basarak söylemişti.

Ayağa kalktı. Julien Labeau heykel gibi donup kalmıştı. Malko gözlüklerini takıp onun elini sıktı.

— Hoşça kalın Bay Labeau. Sizi tanımaktan memnun oldum.

Julien Labeau sinirli sinirli gözlerini kırıştırdı. Malko, buruşuk boynunda atan damarları farkettiler. Anlık bir zaman içinde, gözlerinden kin dolu bakışlar süzülürdü. CIA'nın bir telefonu ithalat izinlerini kaldırmaya yetmedi.

inanılmayacak kadar çabuk kendini toplayıp sırtı.

— Çok sevimlisiniz. Herşeye rağmen size yardımcı olmaya çalışacağım. Tanıdığım bir humgan* var. Belki şu Gabriel Jacmel hakkında bir şeyler biliyordur. Yarın ona bunu soracağım.

Malko hoşnutluğunu belli etmedi. Zenci ona eşlik etti. Hafifçe topallıyordu. Malko kendi kendine "kadınlarla hâlâ nasıl sevişebiliyor" diye sordu.

— El Rancho'da kalıyorum, dedi Malko.

Bu seferki el sıkışma, başlangıçtaki gibi samimi değildi.

*

**

Yol, ıssız ve yemyeşil bir ormanın içinden geçerek ağaçlı tepelere doğru kıvrılıyordu. Petionville artık uzaklarda kalmıştı. Mazda'nın direksiyonuna yapışmış olan Malko, dikkatle yol kavşaklarını izliyordu. Simone Hinche'i bulmak için elinde sadece, genç kadının sahip olduğu resim galerisindeki memurun çizdiği belirsiz bir plan vardı. Kenskoff'tan önceki son kavşaktan sola dönülüp üç kilometre gittikten sonra yüksek bir duvarın önünden sağa dönelecekti. Simone Hinche'in evi bir patikanın sonundaydı ve önünde yeşil bir araba olacaktı.

Dikiz aynasına bir göz attı. Her yer çöl gibiydi. Villalardan başka hiçbir şey yoktu. En küçük bir alışveriş için on kilometre aşağıdaki Petionville'e inmek tek çare idi.

Malko sinirliydi: Tek korkusu, Julien Labeau'nun saçma bir harekette bulunup ondan kurtulmaya çalışmasıydı. Her ihtimale karşı da tabancasını Mazda'nın torpido gözüne koymuştu.

Belirtilen duvar gözüktü... Malko sağa sapıp villalarla çevrili dar bir yola girdi. Bütün evler boş gibiydi. Sonunda yeşil arabayı farkettiler. Yanına yanaşıp kontağı kapadı. Nefis bir serinlik vardı. İnmeden önce kemerin-

<>Vodu rahibi.

den genç kadına getirdiği mektubu çıkartıp ceketinin iç cebine soktu.

*

**

Simone Hince mektubu ayakta okuyordu. Onu Malko'nun elinden kaparcasına almıştı. Resimde görüdüğünden daha da çekiciydi. Dar bir blucun kalçalarını tümüyle ortaya çıkarıyor, dolgun göğüsleri bluzundan taşıyordu. Ama, iri kahverengi gözlerinde bir yorgunluk okunuyordu. Sanki kafasında, çözemediği bir şeyler vardı. Her şeye rağmen, gözleri güzeldi. Yüzü tatlı ve anlamlıydı. Teninin rengi bile şaşırtıcıydı: sanki fırında pişmiş gibi kızılımsıydı. Mektubu katladığında Malko'nun varlığını farkedebildi.

— Özür dilerim, size bir içki bile ikram edemedim.

Mutfakta bir an yok olup, kadehler ve bir rom şişesiyle görüldü. Kadehleri doldurup Malko'nun karşısına oturdu.

Evde hiçbir ses yoktu. Serin hava ve manzara insana İsviçre'yi hatırlatıyordu. Malko içkisinden bir yudum aldı. Taze ve sertti. Genç kadını dikkatle incelemeye başladı. Yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Onu bu ıssız evde tek başına yaşamaya iten neydi? Kadın da onu inceliyordu. Malko birden bu gizemli yaratığa karşı delicesine bir arzu duydu. Bu nefis vücut ve yüz ona son derece çekici geliyordu.

Simone galiba duygularını sezmişti. Bacak bacak üstüne atıp sordu:

— Babamı tanıyor musunuz?

Malko başını salladı.

— Hiç karşılaşmadım onunla. Ama hakkında bana çok söz ettiler.

— Niçin buradasınız?

Mektubu, geri alacağını sanarak hâlâ elinde tutuyordu. Malko gülümsedi:

— Peki ya siz, niçin Port-au-Prince'uen bu kadar

uzakta saklanıyorsunuz?

— Rahat olabilmek için. önceden Bois-Bernard semtinde oturuyordum. Tanıdığım bütün insanlar ya evlerini terkettiler, ya da öldüler. Cici Köpekler sık sık evimin önünde dolanmaya başladılar. Neler yapabileceklerini biliyordum. Onun için buraya geldim.

Malko altın renkli gözlerini melez kadının üzerinden ayırmıyordu.

— Her şeyin eskisi gibi olabileceğine inanıyor musunuz?

Bakışında, hemencecik kaybolan bir parıltı görüldü. Sonra başını salladı:

— Hayalperest olmamalı. Duvallierizm sıkı sıkıya kök saldı. Mucize beklenemez.

— Mucize söz konusu değil, dedi Malko.

Bastırmanın tam zamanıydı. Sakince, Haiti'ye geliş nedenini ve muhtemelen oynayacağı rolü açıkladı. Simone Hinche onu büyük şaşkınlıkla dinliyordu. Sonra, gözleri tekrar canlanır gibi oldu. Malko ihtiyat olarak Gabriel Jacmel'den söz etmemişti. Simone Hinche'e henüz tam olarak güvenemiyordu. O susunca, kadın da uzun bir süre sesini çıkarmadı. Sonra tekrar söze girdi:

— Bunun mümkün olmasını öyle çok isterdim ki! Şimdiye kadar Duvallier'e karşı yapılan her hareket sağduyudan yoksundu. B 25'lerle sarayı bombalamaya geldiklerinde başaracaklarından çok emindiler, ama dönüş için benzinleri yoktu. Port-au-Prince'e inmek zorunda kaldılar ve içeri tıkdılar. Papa Doc sarayın mahzenlerinde hepsini işkenceden geçirdi. Cesetlerini gören bile olmadı.

Yılgınlık gözlerindeki parıltıyı söndürmüştü.

— Makul olun. Fort-Dimanche, Duvallier yandaşlarını devirebileceklerine inanan bir yığın insanla dolu.

Malko'nun kafası karışmıştı. Daha ileri gidebilmek için, Simone Hinche'i daha iyi tanımalı, ona güvenip güvenemeyeceğine emin olmalıydı. Çok zamanı da yoktu.

Meydanı Duvallieristlere bırakmadan hedefine ulaşmıyordu.

— Sizinle bir yerde bir şeyler içmek isterdim, diye önerdi. Uygun bir yer var mı?

Simone Hinche tereddüt etti.

— Beraber görünmemiz pek iyi olmaz.

Bir an durup masum masum gülümsedi:

— Sizi buraya gelirken görmüş olabilirler. Komşular durmadan beni ihbar ediyorlar. Cici Köpekler her yerde cirit atıyor. Halkın gittiği bir yerde konuşmak imkânsız. Ama "C'est Si Bon" kulübüne gidebiliriz.

— Haydi o zaman! dedi Malko sevinçle.

*

**

"Yaşasın Papa Doc" temposuyla, ufacık pistte üç çift tepinip duruyordu. Uzun boylu kıvılcı boyanmış saçlarıyla zenci bir kadın müzikle beraber kendinden geçmişti.

Malko ile Simone Hinche girişin hemen yanındaki bir masaya oturuverdiler. Dışardan C'est Si Bon sıradan bir yapıyı andırıyordu. Dans birinci kattaydı. Hemen hemen karanlık gibiydi. Kapkaranlık küçük bir bölmede bir çift ayakta sevişiyordu.

Orkestranın hareketli, ritmik bir müzikten başka bir şey çaldığı yoktu.

— Dans edelim, diye önerdi Malko.

Loş salonda Simone Hinche'in hatlarını zar zor seçebiliyordu. Dolgun vücudunu kısa bir elbise sarıyordu. Kıvrır kıvrır saçları, hafif parfümüyle son derece çekiciydi.

Birden korkmuş bir halde Malko'nun kulağına fısıldadı.

— Bakın!

Kapıdan içeri beş zenci giriyordu.

— Bunlar Cici Köpekler.

Simone Hinche Malko'nun elini tuttu. Malko onu kendine doğru çekti. Simone başını omu/una dayayarak

iyice yaslandı. Birkaç dakika sonra iyice gevşemişti. Sonra ani bir hareketle kendini geri çekti.

— Hayal kırıklığına uğrayacaksınız, diye mırıldandı. Erkekler beni ilgilendirmiyor. Ama, size bir kız ayarlamaya çalışacağım. Tam bir erkeksiniz siz.

Orkestra ara verince yerlerine döndüler. Cici Köpekler bir harekette bulunmadan devamlı içiyorlardı. Malko, Simone'un sinirlerinin yeniden gerildiğini hissetti. Hafifçe elini okşadı.

— Bizden çok güçlüler, dedi Simone yavaşça. Bazen insanlar ortadan kaybolur ve kimse ne olduklarını bilmez. Ya da Cici Köpekler onları Fort-Dimanche'da ölesine döverler.

Uzun bir süre sessiz oturdular.

— Dönelim artık dedi, Simone Hinche.

Çıktıklarında Malko, Cici Köpekler'in kendilerine dikkatle baktıklarını gördü. Dışarıyı kapkaranlıktı. Malko Mazda'yı çalıştırdı. Simone ensesini arkaya atmış, uyukluyor gibiydi.

*

**

Durduklarında Simone şöyle bir gerinip kendine geldi.

— Rüya görüyordum, diye özür diledi.

Başını ona doğru çevirdi. Birkaç dakika öyle kaldılar. Sonra Malko, elini Simone'un omuzuna atıp onu kendine doğru çekti. Genç kadının dudaklarına doğru uzandı. Simone hiç karşı koymadı. Arzuyla dudaklarını öptü. Elini genç kadının bacaklarına doğru götürdü. Simone birden kendini geri çekti. Malko üstelemedi.

— Duvallieristleri devirecek adam kim peki? diye sordu Simone.

Malko tereddüt etti. Böylesine bir soruyu karşılıksız bırakmak doğru olmayabilirdi. Eğer genç kadın ona güvenmediğini düşünürse işbirliği yapmaları zor olurdu.

— Gabriel Jacmel, diye cevapladı.

Simone'un yüzü birden değişti. Bir yumruk yemişce-sine sarsıldı. Dudakları titremeye başladı. Uzun bir süre bir şey söylemedi, sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Hızla kapıyı açtı.

— Hemen gidin, dedi kısık bir sesle, gidin ve bir da-ha da hıç gelmeyin.

Başını kenara çarparak Mazda'dan fırladı. Malko hemen arkasından atladıysa da, o eve varmıştı bile.

Malko kapıya ulaştığında geç kalmıştı. Kapıyı yum-rukladı, ama içerden hıç ses gelmedi. Rex Stone, Jacmel ile Simone Hinche arasında anlaşmazlık bulunduğunu söylemişti, kin değil.

Kapı birden sertçe açıldı. Simone, Malko'nun üzeri-ne horozu kaldırılmış otomatik bir tabanca çevirmişti. Yü-zünden yaşlar akmasına rağmen bakışları kin doluydu.

— Midenizi delik deşik etmek isterdim, diye fısılda-dı. Eğer çıkıp gitmezseniz bunu yapacağım da. Sizi hıçbir zaman burada görmek istemiyorum. Hıçbir zaman.

Malko duraksadı. Kadının eli titriyordu, ama ateş etmeyi göze almıştı. Gidip gitmemek konusunda bir an kendisiyle cebelleşip durdu.

— Geri döneceğim dedi. Niçin canınızı sıktığımı bil-miyorum, ama yine de özür dilerim.

Genç kadın hıç sesini çıkarmadı ve onu Mazda'sına binene dek gözleriyle izledi.

IV. BÖLÜM

— Yarın akşam saat on bire doğru Vodü ayini başlayacak. Figdol diye bir adam orada olacak. O sizi Gabriel Jacmel'e götürecektir. Sakın onun yanına yaklaşmayın. Sizi tarif ettim, tanır.

Julien Labeau, sanki El Rancho'nun havuzunun çevresindeki plastik otların arasında Cici Köpekler varmışeasına dudaklarını hiç oynatmadan konuşuyordu. Malko odasından çıktığında, ihtiyar zenciye havuzun yanındaki koltuklardan birinde oturur bulmuştu. Bu egzotik gece ona pek bir şey ifade etmiyordu. Beklemeden sordu:

— Niçin siz de benimle gelmiyorsunuz?

Zencinin timsahinkine benzeyen gözkapakları iyice kısıldı.

— Orada görünmem iyi olmaz. Sizin için aynı şey değil. Bir Vodü ayini görmek istemeniz kimseyi şaşırtmaz. Rahip Zacharie işi kabul etti. Sağlam bir dosttur. Hiç merak etmeyin.

Julien Labeau Malko'ya biraz daha yaklaştı. Ama etrafta hiç kimse yoktu.

— Yeri bulmanız zor olmayacak: La Vérité Tapınağı'na kadar Abraham Lincoln Caddesi'ni izleyin. Tapıktan sonraki üçüncü ev. Girmenize izin verilecek. Haber verildi.

Evet ama verilen haber neydi? İhtiyar zenci saf bir

tavır takınıyordu. Bu endişe vericiydi.

Başka bir sorun daha vardı.

— Gabriel Jacriiel kim olduğumu biliyor mu benim?

Labeau kafasını iki yana salladı. Sanki bir melek kadar temizdi.

— Ona böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirim? Ben bile bilmiyorum. Bir dostumun dostusunuz hepsi bu.

Aşağılık herif! Malko, uyanıklığı bir an bile elden bırakmamalı diye düşündü.

— Bana bir şey olursa dostumuz Rex Stone'un canı fena halde sıkılır diyerek, aldırma göründü.

Aniden Julien Labeau gözlerini Malko'nun arkasına dikti. Malko arkasına döndü. Havaalanında kendisine çarpan sıska zenci, havuza inen merdivenlerin başında duruyordu. Kareli yazlık bir ceketle, topuklarının üstünde kalan çok dar bir pantolon giymişti. Labeau'yu farkedince bastonunu neşeye sallayıp dans edercesine yürüyerek iki adama yaklaştı. Labeau küfrederek Malko'ya küçük bir şişe uzattı. Adam büyük bir neşe içinde sıçraya sıçraya gelip Labeau'nun elini sıktı. Kendi aralarında yerel dille birkaç şey konuştular. Adam Malko'nun karşısında iki büklüm olarak:

— Toussaint Boucan, diye kendini tanıttı. Eğer Haiti'de bir sorunuz olursa emrinize amadeyim. Turistleri gezdiriyorum. Beni, akşamları Olousson Oteli'nde bulabilirsiniz.

Adamın İngilizcesini bir İngiliz duysa, herhalde intihar ederdi. Malko nazikçe teşekkür etti.

Toussaint Boucan hâlâ zıplayıp duruyordu.

— Dostum Julien size de mi kuvvet macunu satıyor?

Bastonuyla havada bir daire çizip kahkahayla gülerrek lobiye doğru yöneldi.

Gider gitmez, Malko sordu:

— Kim bu?

Labeau yüzünü buruşturarak:

— Cici Köpekler'in bir casusu, dedi. Her yerde bi-

ter. Kuvvet macununu size onu huylandırmamak için **verdim.**

— Niçin buraya gelme tehlikesini göze aldınız?

Zenci ellerini açarak:

— Zaten işçilerimin yansı Cici Köpekler ile ilişki içinde... Hem El Rancho'ya sık sık gelirim.

Ayağa kalkıp Malko'ya elini uzattı.

— Herhalde sizi bir daha göremeyeceğim.

Neredeyse gözlerinden yaş boşanacaktı. Timsahın gözyaşları!..

Malko gidene dek gözleriyle onu izledi. Julien Labeau'nun bir bacağı aksıyordu.

Yeter ki bu masum turist "kimliği"ni biraz daha sürdürülebilirdi. Günün büyük bir kısmını havuzun kenarında yan gelip yatarak geçirmişti. Aklında hep Simone Hinche vardı.

Labeau'ya biraz güvenebilseydi, ona Jacmel ile Simonc'un arasında olup bitenleri soracaktı. Şimdi tek çıkar yol bizzat Gabriel Jacmel'le görüşmekti. Labeau'nun ayarladığı buluşma gerçekleşirse tabii.

Esneyip bara doğru yöneldi. Romdan başka, hemen hemen hiçbir şeyleri yoktu. Her şeye rağmen bir tane ısmarladı.

*

Otele girdiğinde ışıkların olmadığını farketti. Girişe konulan mumun alevi oldukça titrekti. Bu, günlük kesintilerden biriydi. Şehrin elektrik idaresi, ruhları ortaya çıkarmak için olsa gerek, her gün kesinti yapıyordu. Malko anahtarı oda kapısının kilidine sokup içeri girdi. Odanın havası ılıktı. Havalandırma genel arızadan ötürü çalışmıyordu. İçersiz zifiri karanlıktı.

Birden birisinin varlığını hissetti. Kımıldamadan durdu., Tabancası valizin dibindeydi. Yavaşça kapıya doğru kayd. Ona ulaştığı an bir ses onu durdurdu.

— Korkmayın.

Simone Hinche'in sesini tanıyabilmesi biraz zamanını aldı. Aynı anda odanın ışıkları yandı ve havalandırıcı çalışmaya başladı. Saat sekiz olmuş kesinti de bitmişti. Genç kadın kırmızı mini elbisesiyle koltuğa oturmuştu.

Sabit bakan gözlerinde garip bir parıltı dolaşıyordu. Ya sarhoştur ya da uyuşturucu almıştı. Çantası dizlerinin üzerinde yarı açıktı. Sağ elini fermuarının üzerine koymuştu. Malko'nun kalp atışları hızlandı.

Ziyaretinin tek bir açıklaması olabilirdi: söylediği gibi kendisini temizlemeye gelmişti.

— İlerleyin, dedi Simone Hinche kuru bir sesle.

*

**

Otelin gece kulübünden gelen ritmik müzik sesi, olduğu gibi odanın içinde duyuluyordu. Birkaç dakika konuşmadılar.

— Böyle gelin, dedi Simone. İçeri girerken kimse beni görmedi. Otele bahçeden girdim.

Malko çift yataklardan birine oturdu. Her tarafı kaplayan alkol kokusu duyulmayacak gibi değildi. Simone Hinche zilzurna sarhoştur.

— Sizi tekrar görmek istiyordum, dedi Malko. Washington'da bana Gabriel Jacmel ile aranızın pek iyi olmadığı söylenmişti. Ama...

Melez kadın bir süre güldükten sonra birden durdu. Çantasını açıp sinirli hareketlerle bir sigara çıkarıp yaktı.

— Fikrimi değiştirdim. Babamın uğruna, sizinle ve Gabriel ile çalışacağım. Yıllardır vatanına döneceği günü bekliyor. Bu onun son şansı. Ondan bunu esirgemeye hakkım yok.

Malko duraksadı.

— Ama siz...

— Susun. İstedığimi yaparım, dedi Simone sertçe.

Şaşkın şaşkın bakarak:

— Bu akşam niye bu kadar utangaçsınız? Hâlâ beni öpmediniz...

Utanmaksızın bacaklarını açtı. Malko büyük bir auzuyla kendini dolgun kalçalara bakmaktan alıkoyamadı. Bu garip-sahnenin anlamı neydi? Simone hem tahrik edici hem de umutsuz görünüyordu.

— Niçin sizi öpecek misim?

Genç kadın acı bir alayla güldü:

— Son ayrılışımızda beni öptüğünüzde, öğreniyordum sizden. Ama şimdi fikrimi değiştirdim.

Malko cevap vermedi. Simone gözlerini ondan ayrımaksızın bir iki söz daha geveledi. Sonra ayağa kalkıp hafifçe sendeleyerek Malko'ya yaklaştı. Yavaşça elbisesinin askılarını indirdi. Nefesi, bir sineği yirmi metreden öldürecek derecede içki kokuyordu. En azından bir şişe rom içmişti.

Genç kadın kendini yatağa Malko'nun yanına attı. Dudaklarını onunkine sıkı sıkı yapıştırdı. Malko isteğinin gittikçe arttığını hissetti ve kadını kendine doğru çekti. Simone Malko'nun gömleğini yırtarcasına çıkardı. Vücudunun her yanını parçalayacakmış gibi okşuyordu. Malko böyle delice sevişen bir kadınla hiç yatmamıştı. Kadının ona pek bir şey bıraktığı yoktu. Bir süre sonra, bacaklarının arasına girdiğinde, sihirli bir değnekle dokunulmuşcasına kadının kaskatı kesildiğini farketti. Şimdi, o hareketli vücut gitmiş, yerini cansız bir külçeye bırakmıştı. Malko kadının yüzüne baktı. Simone uyuyordu. Kalktı, bir duş aldıktan sonra, o da yanına uzanıp uykuya daldı.

*

**

Malko irkilerek uyandı. Simone hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak onu kendine doğru çekiyordu.

— Sizden özür dilerim, diye mırıldandı.

Ağlaması daha da şiddetlenmişti. Sonra, yavaş yavaş sakinleşti. Malko başucu lambasını yaktı. Genç kadın inleyerek bağırdı:

-- Hayır, hayır!

Hemen söndürdü. Simone kendisine biraz daha yavaşladı.

— Sizinle konuşmak istiyorum, dedi Simone yavaşça. Kimseyle konuşmadığım şeyleri size söyleyeceğim. Ama ışık olursa çok utanırım.

Dudaklarını Malko'nun göğsüne götürerek:

— Beni öylesine tatlı öptünüz ki, dedi. Bu gece size söylediğim her şey için özür dilerim. Gelmeden önce çok içmiştim. Sizinle sevişebileceğimi sanmıştım. Sonra yapmadım...

Biraz daha ağladı.

— Niçin? diye sordu Malko tatlı bir sesle.

Kadın hemen cevap vermedi. Sonra çok yavaş bir tonla:

— Size Gabriel Jacmel'le aramızda olan biten her şeyi anlatacağım. Ama lütfen ne bir şey sorun, ne de sözümü kesin. Yoksa kendimde o cesareti bulamam. Duvallierizm düşmanlarına karşı başlatılan büyük temizlik hareketinde Gabriel Jacmel, kocamı, üç aylık oğlum, erkek kardeşimi ve beni tutuklamaya gelmişti. Çocuğumla beraber kaçmaya çalıştığı için annemi gözlerimin önünde sopayla döverek öldürdüler. Sonra Jacmel, kocam ve çocuğumla beni götürdü. Carrefour Caddesi'ndeki bir genelevi kendine mesken edinmişti. Kocamla çocuğumu güzümlün önünde bıçakla öldürdü. Beni de öldüreceğini sanıyordum. Ama beni küçük bir odaya sürükledi. Saçlarımdan çekip önünde diz çöktürdü. Sonra pantolonunun önünü açıp sırtarak, "Sen iyi bir yavruya benziyorsun, önce bir işini görelim sonra evine dönersin" dedi. Deli gibi oldum. Üzerine atılıp bütün gücümle ısırıldım. Öldürmek istedim onu. Uluyup bana yumruk atmaya başladı. Etini parçalayıp tükürmek istedim. Halim yoktu. Jacmel tabancasının kabzasıyla bana vurdu ve bayıldım.

Simone susunca Malko artık daha fazlasını anlatmak istemiyor, diye düşündü. Dışardan, hep aynı rit-

mik parçayı çalan ortestranın sesi geliyordu.

Simone aynı cansız sesle devam etti:

— Kendime geldiğimde çırılçıplaktım. El ve ayak bileklerimden yerden bir metre yükseklikte X şeklinde bir kalasa kollarım ve bacaklarım açık biçimde bağlanmıştım. Jacmel'in ırzıma geçeceğini sandım önce. Oysa, pis pis sırtıyordu sadece. Yanıma yaklaşıp; "hayalarımı ısirmaya kalktığın için adımı ömür boyu unutamayacağın bir şey yapacağım sana. Bu gece gösteriye sen çıkıyorsun" dedi... Birden, ne demek istediğini anlayarak deliler gibi bağırmağa başladım. Beni getirdikleri genelevin bir özelliği vardı. Yabancı turistler için özel bir gösteri yapılır ve bu gösteride Dominikli orospulardan biri soyunup bir eşeğin altına yatarı. O gece, eşeğin altına beni yatıracaklardı... Geceye hazırlık amacıyla eşeği getirdiler. Hayvanın ön ayaklarını kalaslarla kaldırarak eşeği bacaklarımın arasına soktular. Jacmel'e beni bırakması için yalvarıyordum. Orosputardan biri "ne bağıryorsun?" dedi, "Bu numarayı ben her gece yapıyorum". Diğer iki kadın hayvanı idare ediyordu. Birden, hayvanı hissettim. Sanki vücudum ortadan ikiye bölünüyordu. Bayılmışım...

Simone'un sesi uykuda konuşur gibi donuklaşmıştı. Sesini biraz daha kıstı.

— Orada iki hafta kaldım. Günde dört, beş kez beni hayvanın altına yatırıyorlardı. Bazı kişiler durumumu Başkan'a iletmişler. Jacmel bir gün gelip beni serbest bıraktı... İşte, o günden beri hiçbir erkekle yatamadım, içimde, pek başarılı sayılmasa da, bir duygu kıvılcımı oluşturan siz oldunuz ilk kez. Artık Jacmel ile yüz yüze gelebilirim, hatta onunla işbirliği bile yaparım. Kurtuluş için biraz daha fedakârlık yapmam gerekiyordu...

— Size hayranım, dedi Malko.

Sustular. Bir süre sonra, Simone'un solukları hafifledi. Yeniden uyumuştı.

V. BÖLÜM

Gabriel Jacmel'in yüzü heyecan ve dikkatten kaskatı kesilmişti. Her zamanki gibi üzerinde çelik yeleği, sağ elinde Thomson'u, bir ağacın altına çömelmiş yolu göz-lüyordu.

Sürekli hareket halinde olan sol eli, iri kara bir örümceğe benziyordu. Bir yıl önce bir Duvallieristin kurşunuyla delinen sol kolunu kuvvetlendirmek için 11,43'lük bir fişeği sıkıp duruyordu.

Ibolele Oteli'nin ağaçları arasından çıkıp gelmesini beklediği adam, ona iki önemli şey getirecekti. Birincisi, onu bütün beddualardan koruyacak olan, François Duvallier'nin kalbinden yapılmış bir muskaydı. İkincisi de kaderinin akışını değiştirebilecek şu Amerikalı ajanla olan görüşmenin kesinlik kazanıp kazanmadığıydı.

Yolda hafif bir gürültü oldu. Jacmel kasıldı. Thomson kocaman ellerinde bir oyuncak gibi duruyordu. Biraz sonra aracısı Fignol'ün silueti belirdi. Jacmel'in nerede olduğunu bilmediğinden çok yavaş yürüyordu. Jacmel hafif bir ıslık çaldı. Adam bir an durup sesin geldiği yere yöneldi. Jacmel elini tetikten ayırmamıştı.

Fignol yaklaşmış karşısına çömeldi.

Jacmel onu korkutuyordu. Ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkarıp Jacmel'e uzattı:

— İşte muska, humgan yanından ayırmamanı söyledi. Jacmel küçük şişeyi alıp çelik yeleğinin altından

gömlek cebine indirdi.

— Ya Amerikalı ne oldu?

Fig nol sırttı:

— İstersen bu akşam seni ona götürürüm.

Gabriel Jacmel bir sevinç çılgılığı attı. Bu beklenilmeyen dış yardım Vodü savaş tanrısı Ogum'un bir mucizesiydi. Tabii işin içinde tuzak yoksa. Gabriel şeytan gibi uyanık olmayı öğrenmişti. Eğer bu uyanıklığı olmasaydı kellesi çoktan François Duvallier'nin masasının üzerinde olurdu.

Amerikalıların da Duvallier'den onun kadar nefret ettiklerini biliyordu.

Kendisi Amerikalıları pek fazla sevmezdi. Port-au-Prince'in en yoksul mahallesi La Saline'de, bataklıkların tiksindirici kokuları içinde büyümüşü. İlk yediği et parçası, bir sıçandı. Doktor François Duvallier seçim kampanyasına başladığı zaman yirmi iki yaşındaydı ve şeker kamışı ile hintkirazı sayesinde daha ölmemişti. Tek bir işi olmuştu. Üç ay boyunca zengin melezlerin evlerinde aşçı yardımcılığı yapmak. Onu artık yemeklerle beslemişler ve ayda yirmi gurd* vermişlerdi. Bir gün patronu ona zencilerle köpeklerin bir olduğunu söylemişti. François Duvallier de, artık melezlerin saltanatının sona ereceğini açıklayınca onun saflarına katılmıştı. Gabriel, Papa Doc'un seçimler için aradığı tipte bir adamdı: Sonsuz bir kuvvet, sınırsız bir acımasızlık ve çılgınca bir cesaret.

Jacmel'in kendini göstermesi fazla zaman almadı. Rakip partinin adamlarından üç melezin temizlenmesi söz konusuydu. Bir akşam evlerinde onları teker teker boğarak temizledi. Şantiyelerden çaldığı dinamit lokumlarıyla patlayıcı maddeler konusunda uzmanlaştı.

Bu yeteneği karşısında da Papa Doc, bir gün onu odasına çağırıp ilk silahı olan paslanmış, emniyeti bozuk 9 mm'lik eski bir Star'ı eline tutuşturdu.

(*) 4 dolar.

Bu silahla artık kendini tam tamına yetişmiş bir adam olarak görüyordu. Artık hiç a kalmayacağından emindi. Duvallier sağ olduğu sürece tüccarlardan istediği kadar faydalanacak, canını sıklan temizleyecekti.

Bir süre sonra, Fort-Dimanche Hapishanesi katliamında, Jacmel bir gardiyanı öldürüp kaçmaya çalışa, altı siyasi tutukluyu sopayla dve dve öldürdü. Hepsi de melezdı. ığlıklarından şafağa kadar hiçbir mahkûm uyuyamamıştı.

O gün arkadaşları bile ondan korkmuşlardı. Hatta Başkan bile ölüyü kaçırdığı için onu biraz azarlamıştı. Ama artık Gabriel Jacmel'den vazgeemezdi. Port-au-Prince'deki Cici Köpekler'in bir çoğunu La Saline'deki serserilerden oluşturan oydu. Ona kendilerinden biri olarak hayranlık duyup sayđı gösteriyorlardı. Gabriel Jacmel kendi gücünün farkına varıncaya kadar her şey yolunda gitmişti.

Simone Hinche'e yaptıkları bunun başlangıcı olmuştu. Sonra da caka satmaya başlamıştı.

Bir ay sonra da, Duvallier'nin bütçesinin ana kaynağı olan Tütün İşletmesi'nin kırk bin dolarını i etmişti. Tabii Papa Doc işin farkına varmıştı. Jacmel bir tantananın kopacağını beklerken, aksine Başkan ona daha da nazik davranmaya başlamıştı. Üstelik yepyeni bir Vauxhall hediye etmişti.

Ama bir süre sonra, Gabriel Jacmel'e yeni bir görev verilmişti. Castro yanlılarının barındığı ıssız bir evi, büyük bir gizlilik içinde ele geçirmesi gerekiyordu.

Oraya yakın arkadaşlarından ikisiyle gitmesi gerekiyordu. Ama bir nzezi onu alıkoymuş, yanına hiç sevmediği iki Cici Köpek almıştı. Bu ikisi Castrocuların kaldığı yere yaklaştıklarında, evden makineli ateşi başlamıştı. Jacmel, bir süre sonra Duvallier'nin askerlerince sarılan başka bir eve sığınmıştı. Ama arka taraftan kaçmayı başarmış, askerler evi basınca da içerden yalnız kara bir köpek çıkmıştı.

Papa Doc'un korkunç öfkesini yatıştırmak için askerler Jacmel'in kara köpek şekline girdiğine yemin etmişlerdi.

O günden beri de Gabriel kinin ne demek olduğunu iyi biliyordu. Haiti'den ayrılmak istemiyordu. Dışarıyı onu korkutuyordu. Yapılacak iki şey vardı: Ya teslim olmak ya da Duvallier'e kafa tutup onu temizlemek. Kovalamacanın büyük bir kısmı Başkan'ın ölümüne dek sürmüştü. Ve şimdi zafer, ona sanki gümüş bir tepside getiriliyorgibiydi.scannedbydarkmalt1

Amerikalıların da yardımıyla Duvallier ailesinin temizleneceğinden kesinkes emindi.

Fig nol ile ilgilenmeksizin ayağa kalktı ve falezin kuyusına dek yürüdü. Manzara nefisti. Tepenin yamacına kurulu otelden bütün Petionville gözüküyordu. Her şey yolunda giderse tüm bunlar kendi iktidarının malı olacaktı.

Hâlâ çömelik duran Fig nol'e döndü.

— Onu bu akşam buraya getir. Bekleyeceğim. Ben gidiyorum.

Aynı yerde şimdiye kadar hiç randevu vermemişti. Ibolele'ye çıkan yol dar ve gözlenmesi kolaydı. En ufak bir tehlike işaretini adamları mutlaka farkedirdi.

Hızlı adımlarla elinde tüfeğiyle bahçeden kayboldu.

Fig nol yola vardığında endişeliydi. Jacmel ile beraber olmak onu çok korkutuyordu. Gabriel Jacmel, Duvallierciler tarafından en çok kovalanan adamdı.

Bisikletine binerken, Jacmel'in onu hapisneden kaçırdığında Papa Doc'un, sırf adları Gabriel diye bir yığın adamı temizlediğini unutmaya çalıştı.

VI. BÖLÜM

Beyaz bir zarf hafif bir hışırtıyla kapının altından içeri atıldı. Malko şaşkın bir halde onu alıp açtı. İçinde, el yazısıyla üzerine İngilizce tek bir satır yazılmış bir kâğıt vardı.

"Sizi, saat on birde, elçiliğin karşısındaki Sunset-Chalet'de bekliyorum. Frank Gilpatrick."

Malko kâğıdı buruşturup attı. İyice öfkelenmişti. Önlemleri ne işe yaramıştı? CIA'nın Port-au-Prince'deki sorumlusu ona açıkça randevu veriyordu! Bir boynuna "gizli ajan" diye tabela asmadığı kalmıştı.

Yine de şu Gilpatrick çılgın değildi. Onu böyle sık boğaz ettiğine göre, çok önemli bir neden söz konusuydu. Çünkü "Vodu" harekâtı her servisin ayrı ayrı çalışmasını gerektiriyordu.

Malko telaş içinde alpaka ceketini giydi. Randevuya ancak yetişebilecek kadar bir zamanı vardı.

*

**

"Sunset-Chalet" bir dağ evinden çok, gecekonduyu hatırlatıyordu. Koyu yeşil prefabrik panolardan yapılmıştı. Neyse ki küçük bir terası vardı.

İçerde bir kişiden başka kimse yoktu. Simsiyah saçlı, kalın dudaklı, bodur, beyaz bir adamdı bu. Malko'yu görünce küçük bir el işareti yapıp, Haitililerin inatla gazete diye adlandırdıkları, Duvallierizmin resmi haber

bülteni "Yeni Dünya"yı bıraktı.

Malko bitkin bir halde kendini onun yanına attı.

Sıcak, şehrin aşağı kısımlarında dayanılır gibi de-
ğildi.

Caddenin öbür yanında, ABD Elçiliği'nin basık bina-
sının kirpi dikenini gibi dikilmiş antenleri bu sıcak havada
titreşir gibi gözüküyordu.

Frank Gilpatrick elini kırarcasına sıktı.

— Port-au-Prince'e hoş geldiniz, Prens Malko.

Ses tonu sanki bunun aksini söylüyor gibiydi.

— Bu randevu niye? diye sordu Malko. Ne olup bitiyor?

Garson onlara yaklaşmıştı. Gilpatrick sordu:

— Ne içersiniz? Bir punch-rom?

Malko limonlu buzlu bir votka için, şatosunun bir
kulesini vermeye hazırды.

— Bu sıcakta alkol mü?

— O zaman bir meyveli punch.

Port-au-Prince, çayır çayır güneş içinde uyukluyordu
sanki. Limanda büyük bir gemi birkaç saatliğine, yüz-
lerce turisti boşaltıyordu. Garson gider gitmez, Frank
Gilpatrick iç karartıcı bir sesle konuşmaya başladı.

— Gelişinizden haberim vardı. Zaten sizin... (uygun
bir sözcük aradı) uğraşlarınıza müdahale etmek gibi bir
fikrim yok. Sizden yapılması istenileni açığa vurmak bir
hata sanırım. Ama bu sabah yeni bir olay gelişti. Önemli.
Çok önemli.

Malko'nun içi içini yiyordu. Bu saygıdeğer rapor
imalatçısı açıkça CIA'nın "eylem" yanını beğenmez göz-
rünüyordu.

— Harekât iptal mı edildi? diye sordu Malko.

Frank Gilpatrick'in suratı hâlâ asıktı.

— Hayır. Ama Haitililer bizim için çalıştığınızı bili-
yorlar.

Sıcağa rağmen, Malko soğuk bir düşün altına girmiş
gibi oldu.

— Şaka ediyorsunuz herhalde, dedi kuru bir sesle.
Gilpatrick hafifçe güldü.

— Julien Labeau diye birisiyle karşılaşmıştınız, değil mi? Sizden öylesine korkmuş ki, hemen saraya koşup bir Amerikan casusu olduğunuzu anlatmış. Yaltaklanma hikâyesi.. Hem de kime biliyor musunuz? En tehlikeli yaratığa, Amour Mirebalais'ye.

Şaşkınlıktan bir an Malko'nun dili tutuldu. Ne salak ihtiyarmış bu Labeau! Halbuki işler iyi gidiyordu. Jacmel ile Simone Hinche arasındaki buzları çözmüştü. Her adımda, bir tuzak yatıyordu.

— Peki, bunu nasıl öğrendiniz?

Amerikalı öfkeden kuduracak gibiydi.

— Nasıl mı? Çünkü Labeau, Amour Mirebalais'ye sizi tanıdığımı söylemiş.

Durum düzeliyor gibiydi.

— Niçin inkar etmediniz?

Gilpatrick başını salladı.

Siz Amour Mirebalais'yi tanımıyorsunuz. İnkâr etsem, şüphesi daha da artar. Onun için itiraz etmedim ve sizin buraya komünistlerin sızmalarını önlemek için gönderilmiş bir ajan olduğunuzu söyledim. Onları sinirlendirmeyen tek şeydi bu...

— Size inandı mı?

Amerikalı omuzlarını kaldırdı.

— Onu zaman gösterecek.

— Umarım bu çingiraklı yılanla sık sık karşılaşmak zorunda kalmam, diye söylendi. Malko.

Gilpatrick alayla bakarak:

— Kaldınız bile dedi. Amour Mirebalais bizi sarayda bekliyor. Hem de şimdi. Sizinle tanışmak için can atıyor.

Malko'nun soluğu daha da kesilmişti.

— Tanrım! Ama neden?

— Bana, dostlarımın dostları olduğunu söyledi, dedi Gilpatrick ayağa kalkarken. Bu belki yalnızca kadınca

bir meraktır. Siz şehirde yeni bir beyazsınız da...

Malko son yudumunu içip CIA'nın danışmanına ayak uydurdu. Mazda'ya yaklaşıırken yeni bir şok daha geçirdi.

Arabanın yanında, on yaşlarında bacakları dizlerinden kesilmiş bir kız dileniyordu. Sessiz ve çekingendi. Biraz para çıkartıp verdi. Kız teşekkür etti ve inleyerek:

— Evimizde yoksulluk hüküm sürüyor, dedi.

*

★

Dessalines Bulvan'yla, Enelus Rubin Caddesi'nin kavşağındaki trafik ışıkları bozulmuştu. Bir polis uyuşuk uyuşuk sıkışan yolu açmaya çalışıyordu. Birden arkalarında kuvvetli bir klakson sesi duydular. Küçük beyaz bir Toyota onları izliyordu. Şoför camdan elini sallıyordu. Malko, adamın beyaz olduğunu görünce rahatladı. Frank Gilpatrick kızmışa benziyordu.

— Yine mi bu alçak herif, diye homurdandı.

Toyota yanlarında durdu. Aynı anda da Gilpatrick derin derin içini çekerek Mazda'dan indi:

— Bir dakikanızı alacağım, diyerek Malko'dan özür diledi.

Toyota'dan inen sarı saçlı adamın hemen hemen çenesi yok gibiydi. Frank Gilpatrick asık bir suratla adamın yanına gitti. Sarışın adam onunla hararetili hararetili bir şeyler konuştuktan sonra arabasına atlayıp gitti. Gilpatrick başını sallayarak geri geldi:

— Şu Haiti'ye garip herifler geliyor, diye açıkladı. Bunun ismi Burt Marney. Amerikan pasaportlu, İnterpol tarafından aranıyor.

— Ne iş yapıyor?

Frank Gilpatrick iğrenerek yüzünü buruşturdu:

— Oldukça pis bir iş. Port-au-Prince'in en yoksul mahallesi La Saline'in tam ortasında derme çatma bir sağlık ocağı kurdu. Orada yoksul işsizlerin kanlarını yarım litresi dört dolara satın alıyor. Kanlarını aldıktan

sonra onlara yemek bile vermiyor, haftada üç kereden fazla gelenleri bile kabul ediyor,.. Gerçek bir vampir... Kanlan satmak için Amerika ile başı dertte. Çünkü litresine on altı dolar istiyor. Neredeyse iflasın eşiğinde. Haitililer onu kapı dışarı etmek istiyorlar ama herif bir iki görevliyi ayarlayıp işini uydurdu. Ama bir gün Cici Köpekler ona bunu ödetecekler. Aklı varsa defolup gider.

Malko pek dikkatle dinlemiyordu. Polis sonunda yolu açabilmişti. Tekrar arabayı çalıştırdı.

Ulusal Saray'ın girişine dek, tek söz etmediler. Malko içeri girip park yerine kadar ilerledi. Altın renkli büyük bir Lincoln'ün yanına yanaştı. Arka plakasında mavi harflerle "Polis Şefi" yazılmıştı.

Sarayın girişi muhafızlarla doluydu. Bir subayın eşliğinde birinci kata çıktılar.

Büyük bir zakkum ağacının arkasında, üç asker dolu 20'lik bir topun yanında uyukluyordu. Her ağacın arkasında, ağır bir makineli tüfek gizlenmişti. Malko yüz yılın başında Emilio Zapata'dan çalıştığını sandığı su soğutmalı eski bir makineli tüfek bile farkettiler. İki küçük tank hazır durumda bekletiliyordu.

Rehberlerinin eşliğinde küçük bir merdivenden çıktılar. Koridorda sivil ve resmi küçük gruplar gevezelik ediyordu. Subay onları bir teğmenin oturduğu masaya kadar getirdi.

Masanın üzerindeki tabelada "Hiçbir ziyaretçi Başkan'ın yanına silahla giremez" yazısı okunuyordu.

Duvara dayanmış duran iki Cici Köpek onları şüpheli bakışlarla süzdüler. İriyarı, üniformalı bir zenci onlara doğru yaklaşarak elini uzattı. Gözlen kara gözlüklerinin ardında kayboluyordu. Bir kovboy gibi beline iki tane Colt 457 takmıştı. Frank Gilpatrick'in sırtını sıvazladıktan sonra, kırareasına Malko'nun elini sıktı.

— Yüzbaşı Louverture, diye kendini tanıttı. Sizi Amour Mirebalais'ye göndereceğim. Bu tutukluyu götüreceğim için sizinle gelemeyeceğim.

Arkasını dönüp yüzü şişmiş, uzun bir zincirle bir Cici Köpek'e bağlı bir zenciye gösterdi.

— Başkan onu görmek istiyor, diye açıkladı Yüzbaşı Louverture.

Malko zencinin paçavraya dönmüş suratına baktı.

— Ne yapmış?

Yüzbaşı başını kaldırdı.

— Bu bir asi. Bir halk düşmanı. Duvallierizmin düşmanlarıyla işbirliği yapıyordu...

Cici Köpek zinciri çektii, zenci mahkûm başı önde yürümeye başladı.

*

**

Malko aksırdı. Amour Mirebalais'nin çalışma odası hangar gibi büyük ve buz gibi soğuktii. Havalandırmayı kolaylaştırmak için tavan alçaltılmıştı.

Amour Mirebalais bir Pucci elbise ve Hermes çanta ile çok şıktı. Malko kara gözlüklerinin arkasından onu inceliyordu. Hatları bir beyazınki kadar inceydi. Ağzı ince ve küçük, göğüsleri oldukça iri, kalçaları dolgundu. Bacakları ise aksine uzun ve zayıftı. Kısa elbisesi baldırlarını meydana çıkarıyordu. Bir koltuğa gömülmüş olarak elini Malko'ya uzattı.

— Beni görmeye gelmeniz' büyük nezaket, dedi ahenkli ve biraz da züppece bir sesle. Haiti'de yeni yüzlerle hasret kaldık.

Bu, Malko'nun CIA'da resmini gördüğü kadındı. Bu güzel, tatlı sesli kadının korkunç bir katil olacağına inanmakta zorluk çekiyordu.

Koltuktaki cansız duruşuyla, geçen yüzyıldaki büyük çiflik sahiplerinin monoton yaşamlarını renklendiren yosmaları andırıyordu.

Malko, sürekli hareket halinde olan ince uzun parmaklarının bir örümceğin bacaklarına benzediğini düşündü.

— Prens Malko geçici bir süre için Haiti'de bulun-

yor, dedi Frank Gilpatrick. Sizinle tanışmak istedi.

Amour Mirebalais gülümsedi.

— Memnun oldum. Size daha fazla zaman ayırmak isterdim, ama çok işim var. Öbür akşam ikiniz beraber bana gelir misiniz? Küçük bir davet veriyorum.

— Memnuniyetle diye yanıtladı, Malko.

— Biraz önce Başkan'la görüştüm. Tam formundaydı.

Son değerlendirmelere göre Başkan yüz yirmi ile yüz altmış kilo arasında geliyordu. Madalyaları hariç.

Sarayın sol tarafı tümüyle Duvallier ailesinin dairelerine attı. Girişteki muhafız davetsiz tüm ziyaretçileri geri çeviriyordu. François Duvallier zamanında olduğu gibi büronun ışıkları, Haitililere Başkan'larının ülke yararına bütün gece çalıştığını göstermek amacıyla yanık bırakılmıştı.

Amour Mirebalais ayağa kalkıp elbisesini çekti. Dolgun kalçaları sıkı bacaklarıyla çelişiyordu.

— Pek fazla yanmamışsınız, dedi Malko'ya- Umarım güneşten yararlanmaya zaman bulursunuz. Öbürkü gün görüşmek üzere!

Malko eğilerek selam verdi. Kadın önlerinden geçerek kapıyı açtı. Mavi elbiseli bir zenci, bir grup öğrenciyel bir şeyler anlatıyordu. Koca salonda kaybolmuş gibiydiler. Çepeçevre, kamufle edilmiş silahlarla kuşatılmış olan saray sanki gerçekdışı bir olaydı. Hangi şeytanın aklına uyup da bu son derece yoksul ülkenin kaderiyle oynamaya gelmişti?

VII. BÖLÜM

İriyarı humgan, ağzında piposu, dansçı kızların ortasında firdöndü gibi dönüp duruyordu. Gemici kasketi ensesine doğru kaymış, gömleği pantolonundan dışarı taşmıştı. Bir rom şişesini koca göbeğinin üzerinde sıkı sıkı tutuyordu. Beyazlar giymiş, seyircileri geri itmek için karınlarını dışarıya çıkarmış humsiler*, şişman adamın etrafında dört dönüyorlardı. Adam dansın hızına dayanamayıp seyircilerin üzerine yıkıldı. Onlar da onu tekrar piste doğru ittiler.

Malko gözlerine inanamıyordu. özel giysili, ciddi bir ayin göreceğini umuyordu. Bir Vodü ayinini hatırlatan tek şey, humsilerin beyaz pamuklu kısa elbiseleriydi. Şu hırpani kılıklı herifin ayinin yöneticisi olduğuna inanmak oldukça zordu. Malko'nun biraz ötesindeki iskemlede uzun boylu oldukça yakışıklı başka bir humgan oturuyordu. Girişte Malko ile Simone'u o karşılaşmış ve duvar boyunca sıralanmış iskemlelerde onlara yer bulmuştu.

Simone gelmek için Malko'ya ısrar etmişti. Yerli dilini bilmesi faydalı olabilirdi. Malko, Julien Labeau'nun fazla ötmemiş olması için dua ediyordu. Amour Mirebalais'nin, Jacmel ile ilgili düşüncelerini bilmesi hiç de iyi olmazdı.

(*) Vodü ayinlerinin dansçıları

"Ayin" virane bir yapının giriş katında oluyordu. Toprak zemin süpürülmüş, eşyalar kaldırılmıştı. Çıplak ayaklı, baş örtülü humsiler bu alanda dans ediyorlardı.

Aniden şişko humgan döne döne önüne kadar geldi. Sürekli olarak küçük gözlerini kırpıştırıyordu. Eğilerek Malko'nun önünde durdu ve rom şişesini ona doğru uzattı. Malko bir an tereddüt etti. Onun gibi bir soylunun böyle kötü bir içkiyi hem de şişeden lıkır lıkır içmesi pek hoş değildi.

— İçiniz, diye fısıldadı Simone Hinche.

— Ama...

— İçin, yoksa onu kızdıracaksınız.

Malko zoraki şişeyi aldı. Bir yudum içti ve bir o kadarını da gömleğine döktü. Sert alkol boğazını yaktı. Biraz sonra da dans yeniden başladı.

Humgan memnun olmuş bir halde şişeyi aldı ve ayin başladığından beri altında bir mum yanan iskemleye doğru yürüdü. Bu sırada elinde bez bir çantayla yeni gelen biri, toprağın üzerine grimsi bir tozla çeşitli şekiller çizmeye başladı.

— Ne yapıyor? diye sordu Malko.

Simone keyifsiz gibiydi. Malko bir an onun da Voduya inandığını düşündü.

— Mısır unuyla "Veve"ler çiziyor diye açıkladı. Tanrıları getirmeye yarayan sihirli Vodu işaretleri bunlar.

Malko içini çekti.

— Ya habercimiz, o nerede?

Simone soğukkanlı gözüküyordu.

— Orada, bakın!

Malko bakışlarını küçük salonda gezdirdi.

Dipte tavanarasına çıkan bir merdiven görünüyordu. Sıralara oturmuş genç zenciler merakla ayini izliyordu. Humsilerin dışında, içeri gizli bir parolayla alınmış ayakta duran otuz kadar seyirci daha vardı.

Simone'un hatları gerildi. Malko'nun kulağına fısıl-

dayarak;

— El kol hareketi yapmayın, içerde mutlaka birkaç tane Cici Köpek vardır. Zacharie'ye Fignol'un kim olduğunu sordum. Orada, müzisyenlerin yanında ayakta duruyor. Kareli gömlekleli olanı...

Malko başını çevirince düz saçlı, eğri burunlu, ayakta uyuyor gibi duran çok zayıf bir zenci farketti. önünde kıvrılıp duran humsinin yuvarlak kalçalarına bakıyordu.

— Ne bekliyoruz, diye sordu Malko.

O ana kadar her şeyin yolunda gitmesine karşın, şu Vodü hikâyesi kabak tadı vermeye başlamıştı. Bir saat önce bir fırtına patlamıştı ve sokakta kimsecikler yoktu. Evin önüne geldikleri zaman, zayıf humgan Zacharie karanlıkta gözükmüş ve Malko ile Simone'u iki evin arasındaki karanlık bir geçide getirmişti. Simone ile humgan aralarında yerli dilinde bir şeyler konuşmuşlardı. Adam Simone'un gelişine pek bozulmuş gözüküyordu. Şimdi Malko sıcaktan boğulacak gibiydi. Ter içindeki humsilerden tuhaf bir koku geliyordu.

Ayin iki saatten beri monoton bir şekilde sürüyordu. Humsiler dans ederek yabancı ilahiler okuyorlardı. Her çeyrek saatte gösteriyi kesip ya kahve içiyorlar ya da konuşuyorlardı. Belli aralıklarla, humgan rom şişesini seyircilerden birine uzatıyordu. Her şeye karşın bu, Carrefour Caddesi'nde turistlere yapılan göstermelik ayinlere benzemiyordu. Burasının Voduya adandığını söylemişti Simone.

Malko iskemlesinde rahat değildi. CIA'nın istekleri garip yerlere sürüklüyordu insanı!

Simone Hinche, Malko kadar sabırsız görünmüyordu. Hemen hemen dudaklarını hiç oynatmadan konuştu:

— Size çok dikkatli olmanız gerektiğini söylemişim. Ayin bitince Fignol'u izleyeceğiz. Bizi Jacmel'in adamlarının bulunduğu yere bırakacak. Sonra gözlerimizi bağlayıp bizi ona götürecekler. Port-au-Prince'deki Cici Köpekler'in Jacmel'in peşinde olduklarını unutmayın.

Malko gözlerini "haberci"nin üzerine dikmişti. Bu sırada o da başını ona doğru çevirdi. Bir an göz göze geldiler. "Haberci"nin göz işareti o kadar hızlı oldu ki, Malko hayal gördüğünü sandı.

Yüreği ağzına geldi, buraya boşuna gelmemiştir. Birkaç saat sonra görevinin ilk kısmı tamamlanmış olacaktır.

Yassı tabancasını gömleğinin içine soktu. Bir tehlike anında işi Haitililerin insafına kalmıştı: ülkenin yasal hükümetini devirmek için bir halk düşmanıya, Haiti Cellati ile işbirliği yapıyordu...

Alexandra'yı düşündü. Liezen'in sevimli sakinleri onu burada, zencilerin arasında bir görmeliydiler! Bakışlarını yeniden "haberci"ye doğru yöneltti. Adam yine humsileri seyre dalmıştı.

Kızlar donuk bakışlarla mekanik bir biçimde bellerini kırarak dans ediyorlardı. Zaman zaman içlerinden biri davulların eşliğinde bir şeyler okuyup üflüyordu.

— Bu daha ne kadar sürecek? diye sordu Malko.

Simone endişeyle suratını astı.

— Duruma göre. Tanrılar görününceye kadar. Sabahın ikisi veya üçünde...

Aniden humsilerin bağırışları çoğaldı. Sonra toprak zemin üzerinde çıplak ayaklarıyla tepinmeye başladılar. İçlerinden çoğu, önceden yere fırlattıkları palmiye yapraklarını parçalıyordu. Şişeyi bir kenara bırakmış olan şişko rahip, altında hâlâ bir mumun yandığı iskemlenin üstüne bir örtü serdi.

Sonra, pelte gibi vücudunu titreterek çevresinde dans etmeye başladı. Her adımında koca göbeği, bir humsiyi ayaktaki seyircilere doğru itiyordu. Malko dikkatle seyircileri incelemeye koyuldu. Düşman hangisiydi acaba? Hepsi de birbirine benziyordu: üstleri dökülüyordu, hatları kabaydı ve humganın yaptıklarından büyülenmiş gibiydiler. Yassı tabancanın kabzası, Malko'nun dalağını delegecek gibi batıyordu. Tehlike hangi taraftan

gelecekti?

Birden silkindi. Simone hafifçe bacağına çimdiklemişti.

— Kapıya bakın, diye fısıldadı.

Girişte, upuzun çenesi, ortasında büyük bir iğne takılı çiçekli hasır şapkasıyla oldukça garip görünümlü iriyarı zenci bir kadın duruyordu. Zacharie koşarak üzerine atılıp onu öptü.

— Bu bir "Mambo", yani Vodü rahibesi, diye açıkladı Simone. İsmi, Mathilda. Burada büyük bir etkinliği var. François Duvallier'nin onu gizlice sarayına çağırıp düşmanları için muska hazırlattığı söyleniyor...

Mathilda salına salına Malko'nun önünden geçti ve bir sıraya oturdu. Malko "haberci"ye bakındı. Yerinden kıpırdamamıştı. Saatine baktı: sabahın biriydi.

İki humsi ellerinde bir buhurdanlıkla gelip, üzeri örtülü sandalyeye yaklaştılar. Şişko humganın işareti üzerine, humsilerden ikisi ruhu çağırmaya başladılar. Sonra örtüyü kaldırıp mumu söndürdüler. Bir an her şey durdu. Humsiler Mambo'nun ayaklarına kapanmaya başladılar.

Simone bir sigara yaktı. Malko'nun gömleği terden sırtına yapışmıştı. Humsilerin kimi bir şeyler içiyor, kimi de sigara tütürüyordu. Şişko humgan bitkin vaziyette bir sıraya çöküp yine şişesine sarılmıştı. Seyirciler olan biteni umarsamadan hareketsiz duruyorlardı. Bir humsi, dansözlerin oynadığı alanı özenle süpürmeye başladı.

— Gerçek ayın şimdi başlayacak, diye açıkladı Simone. Bir Vodü Tanrısı'nı çağırmaya girişecekler. Göreceksiniz, olağanüstü bir şeydir bu.

— Hangi Tanrı?

— Bu Mambo'ya bağlı. Duruma göre birini seçecek.

Odaya derin bir sessizlik yayıldı. Seyirciler Malko'ya hipnotize olmuşlar gibi geldi. Davullar ağır aksak bir tempoyla çalmaya başladılar.

Mambo'nun önünde halka olan humsiler, aniden

vahşi bir çığlık attılar. Davullar hızlandı. Pist boşalmıştı.

— Ne oluyor?...

Malko cümlesini bitirme fırsatını bulamadan, bir zenci yere çizilmiş olan büyülu halkanın ortasında zıplamaya başladı. Başına köşeleri düğümlü beyaz bir eşarp sarmıştı. Çıplak vücudunun altında bir bez parçası vardı.

iki eliyle koca bir bıçak tutuyordu. Bir öküzün kafasını uçurabilecek bir silahtı bu.

Adam seyircilere hafifçe değip geçerek, yavaş yavaş öne arkaya eğilip alanda dolaşmaya başladı.

Malko, burnunun ucunda parıldayan bıçağı gördü. Adamın gözbebekleri uyuşturucu kullanmış gibi büyümüşü.

Şişko humgan şişeyi bırakıp ayakları üzerinde zıplamaya başladı. Ellerini yukarı kaldırıp yakarıştta bulundu. Buna humsiler koro halinde söyledikleri bir ilahiyle karşılık verdiler. Davulların gürültüsü sağır ediciydi.

— Bu Ogum, diye fısıldadı Simone.

Malko bu garip ismi duyunca güldü.

— Neyin nesi bu?

Melez kadın son derece ciddi görünüyordu.

— Vodü Tanrılarından biri. Savaş Tanrısı. Eğer adam iyi bir medyumsa, Tanrı onunla bütünleşip ona sahip olacak...

— Sonra ne olacak peki?

— Pek belli olmaz. Genellikle, kendilerinden geçtikleri zaman düşer kalırlar.çoğu kez onları taşımak gerekir.

"Haberci", ön sıraya doğru yanaşmıştı. Medyum kendisini kollarından tutan iki humganın arasında, duasına tekrar başladı. Etrafındaki humsiler keskin çığlıklar atarak ateşli bir şekilde dans ediyorlardı. Kısa bacakları bitmez tükenmez bir hareket halindeydi. Ter kokusu ise dayanılmaz bir hal almıştı. Malko'nun içini nedeni belirsiz bir sıkıntı kapladı. Oysa, görünürde tehlike işareti sayılabilecek bir durum yoktu. Kendini yatıştırmaya çalıştı.

Seyirciler geçilmez bir duvar gibi dizilmişlerdi. Kapıyı görme imkânı yoktu. Yüzlerinin ifadeleri değişmişti. Humsilere gülüp eğlenirken, şimdi korkmuş ve büyülenmiş gibiydiler.

Medyum yavaşça önlerinden geçti. Bıçağın parıltısı davulların temposuna göre alçalıp yükseliyordu, tki humgan sanki düşecekmiş gibi duran adama destek oluyorlardı. Medyumun yüzünden ve vücudundan ter boşanıyordu.

Bir humsi keskin bir çığlık atarak kendi etrafında dönmeye başladı. Beyaz elbisesi havalandı. Aynı anda da öteki humsiler çevresinde bir halka yaptılar.

Mambo görkemli bir şekilde ayağa kalktı. Beklenmedik derecede ciddi bir sesle bir emir verdi. Humsinin kolları göğe doğru uzanmış bir şekilde, hareketsiz kalıyordu. Diğer iki dansöz onu bir kalıp gibi soyunma odasının yanındaki küçük bölmeye taşıdılar. Mambo tekrar yerine oturdu.

— İşte başlıyor, dedi Simone kuru bir sesle. Tanrının bir bölümü humsiyle bütünleşti. Ama asıl Ogum'un medyumla birleşmesini beklemek gerek. Medyum, humsinin kaskatı kesilmesinden etkilenmemiştir. İki humganın eşliğinde yorulmak bilmeden büyülü halkanın çevresinde dönüp duruyordu. Malko ansızın gözlerini inip çıkan bıçaktan ayıramadığını farkettiler. Hipnotizma başlangıcı... Bundan kurtulmak için bakışlarını "haberci"ye doğru çevirdi. Fignol, diğerleri gibi gerilmiş bir yüzle, hâlâ ayakta ön sırada duruyordu. O da kendini medyuma kaptırmış görünüyordu. Zaten Haiti'de kim Voduya inanmaz ki?..

Mambo yine ayağa kaldı. Bir humsi ona mısır unu dolu bir torba uzattı. Şişman kadın halkanın ortasına doğru ilerleyip elini torbaya daldırdı ve bir tutam unu yere serpererek garip bir şekil çizdi. Davullar aynı sağır edici gürültüyle çalmaya devam ediyordu. Medyum yere çizilen şekillere değmeden, hareketlerini sürdürdü. Malko,

"haberci"nin tam karşısında durduklarını farketti.

Mambo tekrar oturdu.

Malko ağrıyan sırtını iskemleye dayadı. Bu komedi daha ne kadar sürecekti? Yapılacak tek şey, vakit kaybetmeden Gabriel Jacmel ile buluşmaktı.

**

Keskin bir çığlık Malko'yu uyuşukluktan kurtardı. Bir süredir kendini müziğin monoton temposuna kaptırıp sallanıp durmuş, gösteriyle ilgilenememişti. Şimdi ise yeni bir şeyler olup bitiyordu.

Medyum çılgınca bakışlarla pistin ortasında durmuş, bıçağı sallıyordu. Sert bir dönüşle humganları itelemişti. Onlar da saygılı bir şekilde kenara çekilmişlerdi.

Humsiler aniden susmuştu. Tropikal yağmurun iri damlaları saç damı tınlatarak düşmeye başladı.

Medyum, bıçağı iki eliyle yatay bir biçimde tutarak kendi etrafında döndü. Yalnızca gözlerinin akı görülebiliyordu. Bıçağı Mambo'nun üzerine doğru yöneltince zıncı diye durdu. Mambo ellerini kavuşturup ayağa kalktı. Orkestra susmuştu. Seyirciler nefeslerini tutuyorlardı. Malko, garip sıkıntısından hâlâ kurtulamamıştı.

Mambo yerli dille uzun bir cümle söyleyip yerine oturdu.

— "Tanrı'nın orada olduğunu söyledi", diye fısıldadı Simone Malko'nun kulağına.

Sesi, titriyor gibi geldi Malko'ya.

Sanki işaret verilmiş gibi medyum tekrar pistte dansa başladı. Davullar hızla tekrar çalmaya devam etti.

Medyum yeni bir çığlık daha attı. önce yavaş yavaş, daha sonra hızlı bir biçimde bıçağı sallayarak topaç gibi dönmeye başladı. Sonra bıçağını savurmaya devam ederek seyircilere hızla yaklaştı. Malko ön sıradakilerin geri çekilmelerini bekliyordu, ama kimse bir santim bile yerinden kıvıldamadı. Medyum biraz daha yaklaştı.

Bu kez bıçak yüzlerine teğet geçmeye başladı. Malko onlar adına yüzünü kastı. Ama zenciler bıçağı görmüyor gibiydiler. Gözleri boşlukta, kafalarını müziğe göre sallayıp duruyorlardı. Medyum kararmış gözleriyle hareketlerini ayarlayacak durumda değildi. Malko, Simone'a bir göz attı: genç kadının da diğerleri gibi büyülenmiş bir hali vardı.

Medyum yine dönerek ona doğru yaklaştı. Eğildiği zaman bıçağın ucu yerden bir toz bulutu kaldırıyordu.

Malko kendi kendine sınırlarına hakim olup olamayacağını, yüzünü sıyırıp geçen silahın ters bir hareketine uğrayıp uğramayacağını soruyordu. Eliyle gömleğinin arasından tabancasının kabzasını yokladı.

Medyumla arasında yalnızca üç kişi vardı. Adam gittikçe daha hızlı dönüyor gibiydi. Malko gerildi. Hiçbir şekilde şaşkınlığını belli etmemeliydi.

Birden korkunç bir şüpheyle ürperdi. Yoksa tüm bu tantana onu sessizce ortadan kaldırmak için mi hazırlanmıştı? Medyum şimdi önlerine gelmişti. Durmaksızın salladığı bıçak az kalsın Simone'un burnunu uçuracaktı.

Malko korkmaya fırsat bulamadan yüzünde bıçağın uğultusunu hissetti ve geri çekildi. Gözlerini kapamak istemiyordu. Her şeye rağmen sakin olmalıydı. Gözlerini medyumun üzerine dikti. Davulların gürültüsünden kafası kazan gibi olmuştu.

Birden önünün boşaldığını farkettti.

Medyum yer değiştirmişti. Malko, bu kadar endişeli oluşuna gülmek istedi. Bütün olup bitenler onun gibi saf yabancıları etkilemek için yapılan aptalca şaşırtmacalardan başka bir şey değildi. Bu tantananın bir an önce bitmesini öylesine istiyordu ki...

Yanında, tek gözü görmeyen, yüzünü sıyırıp geçen bıçağa sanki Tann'nın bir okşayışı gibi bakan genç bir kadın duruyordu. Humsiler artık ilahi okumayı bırakmış, beyaz bir yumak şeklinde hareketsiz duruyorlardı. Yalnız davullar aynı tempoda çalmaya devam ediyordu.

Medyum gösterisini artık bitirmek üzereydi. Malko Mambo'ya baktı. Kadın gözlerini "haberci"ye dikmişti.

Medyum gözü dönmüş bir şekilde bıçağını sallayarak hızla Fignol'a yaklaştı. Müzisyenler tempolarını daha da arttırdılar. Malko kulak zarlarının patlayacağını sandı.

Mambo aniden ayağa kalkıp kollarını öne doğru uzattı. Gözlerini kapayıp tamamen hareketsiz kaldı.

"Haberci" diğer seyirciler gibi büyülenmişse benziyordu. Sönmüş bir sigara dudağında sallanıyordu. Bakışlarında hiçbir canlılık belirtisi görülüyordu. Medyum şimdi onun önüne gelmişti.

Yeniden Malko'nun içini bir sıkıntı kapladı.

Birdenbire, yavaş çekilmiş bir film seyrederek gibi oldu. Adam elinde bıçakla hâlâ dönüyordu. Gabriel Jacmel'in adamı Fignol kıvıldamamıştı. Ama, boğazından oluk gibi kan boşanıyordu.

Yüzündeki ifade değişmemişti ve sigara hâlâ dudağında idi.

Sonra film hızlandı. "Haberci" afallamış bir şekilde elini boğazına götürdü. Sanki kopmak üzere olan kafasını tutmak ister gibiydi. Bağıramadı bile. Çevresindekilere kanlar sıçratarak yere yığıldı.

Bir kadın keskin bir çığlık attı. Medyum, sanki yönetiliyormuş gibi hareketlerini yavaşlattı ve pistin orta yerinde, elinde ucundan kan damlaları süzülen bıçağıyla hareketsiz kaldı.

Orkestra susmuştu. Simone Hinche kokunç bir çığlık attı.

— Çıldırılmış bu!

Ayılan zenciler Fignol'un cesedinin etrafına toplanmıştı. Malko, hemen Fignol'un yanına koştu. "Haberci" son nefesini vermek üzereydi. Olduğu yerde bir kan gölü meydana gelmişti. Dudaklarında son bir iki kıvıldama görüldü, ama hiç ses çıkmıyordu: ses telleri kesilmişti...

Artık Fignol için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bu-

lantısını bastıran Malko, humganın üzerine doğru yürüdü. Ama iki humsi adamı kollarından tutup kulisin yanındaki küçük odaya doğru sürüklemişlerdi bile.

Aynı anda Mambo, iri kıyım vücuduyla Malko'yu iteleyip ayinin kesilmesine, bağırıp çağıran seyircilere aldırmaksızın çıkıp gitti.

Malko, Zacharie'yi kolundan yakalayıp alçak sesle:

— öldürttünüz onu, dedi.

Adam başını salladı.

— Hayır, hayır. Ara sıra böyle şeyler olur. Ogum geldi ve onu öldürdü. Bu adam ne yaptığını bilmiyordu.

Malko öfkeden kuduruyordu. Burnunun dibinde onu Gabriel Jacmel ile buluşturacak adamı temizlemişlerdi. Hem de kimseyi şüphe altında bırakmayacak bit şekilde.

En azından bu cinayetin arkasında KİM olduğunu bulmak gerekiyordu. Haiti'deki görevinin geleceği şimdi bu sorunun yanıtlanmasına bağlıydı... Malko'yu aydınlatabilecek tek kişiye katilin kendisiydi.

— Kim bu medyum? diye üsteledi.

Humgan yan çizdi.

— Pek iyi tanımıyorum. İyi bir medyumdur. Birçok Tanrı'yı aşağı indirmeyi başardı. Bu akşamki en tehlikeli olanı, Savaş Tanrı'sı Ogum'du.

Seyircilerin yavaş yavaş alanı boşaltmalarına karşın, merdivenlere oturan çocuklar yerlerinden kıpırdamamıştı. Humsilerden biri Fignol'un üzerine beyaz bir örtü örttü. Büyük bir kan lekesi gittikçe yayılıyordu.

Humgan Malko'yu ikna etmek için konuşmasını sürdürdü:

— Olayla ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyor. Bıçağı sallayan Tanrıydı...

Simone Hinche yanlarına gelmişti. Dehşet içinde, konuşulanları dinliyordu. Malko altın renkli gözlerini humganınkilere dikti.

— Onu görmek istiyorum, dedi sertçe.

Humgan duraksadı. Sonra altın renkli gözlerin kararlı ifadesine boyun eğdi.

— Küçük odada, diye yanıtladı. Ama, ona fazla kaba davranmayın. Kendine geldiğini zaman çok yorgun olacak. Üstelik Fransızca da bilmiyor...

— Yerli dilini biliyorum, dedi Simone.

Malko ve Simone çıkmakta olan son seyircileri itele-yerek küçük odaya doğru ilerlediler.

Kapı kapalıydı.

Malko vurduysa da içerden hiçbir ses gelmedi. Kolu indirince kapı açıldı.

Medyum ellerini kavuşturmuş, kımıldamadan tahta bir yatağın üzerinde yatıyordu. Üzerine boynuna kadar uzanan bir Örtü örtülmüştü. Bir humsi yatağın yanına çö-melmmişti. Hemen ayağa kalktı ve yerli diliyle bir şeyler söyledi. Simone Hinche dudaklarını ısırды ve kızın dedik-lerini Malko'ya aktardı.

— Cumartesi Baronu'nun onu almaya geldiğini söy-lüyor...

— O da ne?

— Yani adam ölmüş. Cumartesi Baronu, Vodu di-ninde ölüm demektir.

— Kim öldürmüş peki?

Simone uzun bir süre kızla konuştu. Sakinleşen kı-zın dili açılmıştı. Malko katilin yüzüne baktı. Uyuyor gi-biydi.

Simone Hinche içini çekti:

— Kız, Tanrının medyumun ruhunu alarak gittiğine inanıyor... Buna ne diyebilirsiniz ki? Belki de adamı ze-hirlediler.

Malko yatağa doğru eğilerek adamın üstündeki ör-tüyü kaldırdı. Humganın kalbinin tam üstünde, kanı da-ha kurumamış küçük bir yara vardı.

Medyumun kalbini sanki ince ve çok sivri bir şeyle delmişlerdi.

Birden Mambo'nun şapkasındaki garip iğneyi hatır-

ladı.

Humsi dehşet içinde küçük yaraya bakıyordu. Bir çılgılık atıp koşarak odadan dışarı fırladı. Malko yarayı Simone'a gösterdi.

— İğnesiyle onu Mambo öldürdü.

Simone korku içinde elini tuttu. Bütün bunlar bir kâbustan farksızdı.

Sanki hiçbir şey olmamışçasına, ev sessizce boşalmıştı.

— Gidelim, diye mırıldandı Simone. Korkuyorum.

Malko boğazına kadar belaya battığını hissediyordu. Katil konuşamayacaktı. Gabriel Jacmel'in Port-au-Prince'in herhangi bir yerinde, onu boşuna bekleyeceğini düşünmek Malko'yu deli ediyordu. Şimdi Frank Gilpatrick'in neden yarım yamalak bilgi verdiğini anlamaya başlamıştı. Haiti gerçek yüzünü gösteriyordu: Acımasız ve çağdışı.

VIII. BÖLÜM

Yolun başında beliren arabanın farlarını görünce, Malko Simone Hinche'i geriye doğru çekti.

Bir 404, bozuk yolda zıplayarak yavaşlamadan geçti.

Malko olayın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Port-au-Prince oldukça sessiz ve sakindi. Kimse polise haber vermemişti. Ayinin olduğu yer sanki hiçbir şey olmamış gibi hareketsizdi.

— Şu Mambo'yu bulmak gerekli, dedi.

Simone Malko'nun koluna girdi. Titriyordu.

— Nerede? diye fısıldadı. Belki şehrin öbür ucunda, belki de bizden on metre uzakta hiç bulamayacağımız bir yerde. Üstelik konuşmayacak da...

Tahta evlerin altında cirit atan farelerin dışında, sokakta onlardan başka kimse yoktu. Vodü ayinine katılanlar yok olmuşlardı. Bir medyum ve cesedinin başında duran şişko humgandan başka.

Simone Malko'ya iyice sokuldu.

— Arabadakiler belki Cici Köpekler'dir. Gidelim. Hem yağmur da yağacak.

Gerçekten de Malko, elinin üzerine iri bir damlanın düştüğünü farketti. Fignol kimin emriyle öldürülmüştü? Onu bulmak zorundaydı.

— Herhalde erimeyiz, diye karşı çıktı Malko.

Simone sinirli sinirli güldü.

— Siz hiç Port-au-Prince'de fırtına görmediniz galiba! On beş dakika sonra burası göl haline gelir. Hiç ızgara koymamışlar. Hem artık burada bir şey öğrenemeyiz.

— Ya Julien Labeau? dedi Malko. O gerçeği biliyordur. Bulmamız lazım onu.

Melez kadın, otuz derece sıcakta ve yüzde yüze varan nem oranında sanki üşüyormuş gibi ürperdi.

— Evinde değilse, bu saatte gidebileceği tek bir yer var.

Malko ayağını bir çukura soktu ve sordu.

— Neresi?

Mazda'nın yanına gelmişlerdi. Kaldırımında, şapkalarını yüzlerine örtmüş iki ayaş yatıyordu. Malko direksiyona yerleşti.

— Casino'ya gidelim, diye önerdi Simone Hinche. Açık olan tek yer orasıdır.

Casino, Harry Truman Bulvarı'nda, deniz kıyısında tek salonlu küçük bir yerdi, önüne bir düzine kadar araba park etmişti. Karşıdaki duvar boyunca birkaç fahişe bitkin bitkin dolanıyordu: işler iyi gitmiyor olmalıydı...

Bir taburede oturan küçük zenci kız sürmeli kapıyı açtı. Saat sabahın iki buçuğuydu ve salon hemen hemen boştu. Para makinelerinde birkaç zenci şansını deniyordu. Üç rulet masası da kapanmıştı. Yalnızca girişin sağındaki Büyük Lotarya ile Yirmi Bir masaları açıktı. Bar da birkaç sarhoş oturuyordu.

Julien Labeau meydana yoktu.

Malko gözünü kırpıştıtırırken, mavi gömleklili, uzun saçlı, sırtı dönük oturmuş iriyarı beyaz bir adam farketti. Bu, "Vampir" Burt Marney'di.

— Haydi gidelim, dedi Malko. Vakit kaybediyoruz.

Lafını bitirmişti ki, Marney yerinden kalktı ve geri döndü. Oldukça sevinmiş görünerek Malko ve Simone'a doğru ilerledi.

— Dostum Frank sizinle değil mi?

Malko ciddi bir tavır takındı ve soğukça:

— Onu görmedim, dedi.

Burt Marney'in küçük gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Gömleğinin iki düğmesi kopmuştu ve pantolonu leke içindeydi. Malko'yu kolundan tutup bara doğru sürükledi. Çaresiz kalan Simone da onlara uymak zorunda kaldı. Marney üç rom-punch ısmarladı. Sonra, bir ananas dilimini ağzına attı. Aynı anda da, kalayı bastı.

Malko'nun şaşkın bakışları arasında yere uzanıp ellerini tozlu döşemenin üzerinde gezdirdi. Bir zafer edasıyla iki parmağı arasında beyaz bir şeyi tutarak çabucak ayağa kalktı.

Sırttığı zaman köpek dişlerinde kara bir boşluk farkediliyordu. Elini ağzına götürüp homurdandı:

— Bu Allanın belası dişler başıma dert oldu. Geçen gün yolda yere düşürdüm, ve üzerinden bir araba geçti...

Malko ona tiksinererek, biraz da acıyarak baktı. Haitililere ne güzel bir örnekti ya!

— Dişçiye gitsenize.

Burt Marney sahte bir tavırla yüzünü ekşitti:

— Sekiz yüz dolar istiyor!

Sonra uzun uzun dertlerini sıralamaya başladı: fazla kan satamıyordu, La Saline'in berduşları kanlarına gitgide daha fazla para istiyorlardı, gümrükle başı dertteydi.

— Anlaşılan onlar sizin kanınızı emiyor, diyerek Malko taşı gediğine koydu.

öyle ciddi bir sesle konuşmuştu ki, Marney alay edip etmediğini anlamak için yüzüne baktı. Malko olup bittiye getirerek tezgâha para bıraktı ve Simone'u sürükledi.

— Hey, oyun oynamıyor musunuz? diye bağırdı Marney.

Malko duymamazlıktan gelerek:

— Bir arkadaşı arıyorduk, dedi.

— Kim ki? Belki tanıyorumdur.

— Julien Labeau.

Burt Marney bir kahkaha patlattı.

— Az önce buradaydı. Petionville'deki "Swett Soul" a gitti.

Simone yavaşça Malko'ya:

— Biliyorum orayı, dedi.

Hiçbir şey söylemeden Marney'i orada ekip Mazda'ya döndüler. Malko kapıyı açtığı anda, arka kanepeye oturmuş mini etekli iki zenci kız gördü. Simon yerli diliyle kızlarla konuşmaya başladı. Malko ise direksiyona geçmişti. Kızlar gideceğe benzemiyordu. Bir tanesi yumuşak eliyle Malko'nun ensesini okşadı.

Simone sesini yükseltti. Sonunda iki zenci kız karanlıkta kayboldular. Malko da hemen gazladı.

— Burada adettir, dedi Simone. Fahişeler arabaya biner ve beklerler...

— Ne dediniz onlara?

Simone Hinche gülümsedi:

— Benim de kendileri gibi olduğumu sanıyorlardı. Sizi paylaşmak istiyorlarmış da...

Çadde bomboştı. Capitol Sineması'na kadar tek bir arabaya rastlamadılar.

Petionville Yolu'nun sonu onarım nedeniyle kapanmıştı. Dolanmak zorunda kaldılar. "Petionville" tabelasını geçtikten sonra Simone Hinche yeri gösterdi:

— İşte orası.

Bir kuru temizleyicinin yanındaki açık kapıdan müzik sesi geliyordu.

İçeri girdiler. Deri şortlu, aşırı makyajlı zenci bir kadın Malko'ya gülümsedi.

"Sweet Soul" ufacak bir diskotekti.

Uzun boylu, kızıl saçlı, nefis vücutlu bir kadın bir melezele dans ediyordu.

Dans pisti oldukça garipti: dikdörtgen biçiminde bir alan yüksekçe beton bir duvarla çevrilmişti. Bu duvara yaslanmış bir çift belli belirsiz dalgalanıyordu. Bereket

versin ki, karanlık yüzünden ne yaptıkları görülmüyordu. Julien Labeau ise meydanda yoktu.

Deri şortlu yaratık alçak sesle Simone'a bir şeyler söyledi. Malko onun duraksadığını gördü. Fısıltı halinde bir şeyler konuştuktan sonra Simone:

— Buradan çok uzakta olmayan, özel bir yere gitmiş, dedi.

Delik deşik olmuş bir patikaya saptılar. Yol öyle bozuktu ki, Malko birkaç kez başını Mazda'nın tavanına vurdu. Yüz metre gittikten sonra Simone yeri göstererek:

— Geldik, dedi.

Karanlık bir barakanın önünde durdular. Simone hafifçe kapıya vurdu. Karanlıktan göz gözü görmüyordu ve en küçük bir gürültü yoktu.

— Neresi burası? diye fısıldadı.

— Gizli bir genelev.

Kapı açıldı. Gaz lambasının titrek ışığında Malko, yaşlı zenci bir kadın farketti. Kadın, Simone'u görünce suratını astı. Alçak sesle bir tartışma oldu. Simone Malko'ya döndü:

— Adam içerdeymiş, ama kadın içeri girmemi istemiyor. Ben de hevesli değilim zaten. Taksiyle dönerim.

— Biraz sonra ben de gelirim, dedi Malko.

— Hayır, gelmeyin. Evimde fazla görünmemelisiniz. Her akşam dokuzla on arası Petionville'de Saint-Pierre Alanı'nda olacağım. Orada bir sürü fahişenin arasında farkedilmem ... İyi şanslar!

Karanlıkta koşarak kayboldu.

Malko, bir başka kapıyı açan yaşlı kadını takip etti. İki mumun soluk ışığında önce belirsiz bir karaltı gördü. Biraz yaklaşıncı, bir hasırın üstünde sevişen iki zenci kız farketti. Karşıdaki divana ise Julien Labeau oturmuştu. Kendisini öyle kaptırmıştı ki, Malko'yu farketmedi bile. Az sonra, kızlardan biri odadan çıktı. Julien Labeau, gözleri kapalı, kımıldamadan sırtüstü yatıyordu.

Diğer kız, odanın öbür ucunda bekleyen Malko'ya

doğru yaklaştı. Beklenmedik bir beceriyle uzun parmaklarını Malko'nun vücudunda dolaştırmaya başladı. Malko kızın elini hafifçe geri itti ve seslendi.

— Labeau!

Julien Labeau sanki zehirli bir örümcek sokmuşcasına yerinden fırladı. Muumlardan birini alıp Malko'ya doğru tuttu.

Kırış kırış olmuş suratında hiçbir tepki görülmüyordu. Yalnızca biraz gözlerini kısmıştı. Hemen hemen olağan bir sesle sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Malko onu boğmak isteğini zor zaptetti.

— Fignol öldü, dedi. Sizin yüzünüzden. Beni Amour Mirebalais'ye sattınız.

Julien Labeau zenci kızı ensesinden tutup kapıya doğru fırlattı. Çırılçıplak haliyle Malko'ya yaklaştı.

— Neler oldu?

Kendini beğenmiş hali kalmamıştı artık. Malko olan biteni ayrıntılarıyla anlattı. Labeau birkaç saniye durduktan sonra:

— Gidin, dedi.

— Haiti'ye Jacmel ile görüşmek için geldim, dedi Malko soğukça. Bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz. Yeniden başlamak gerekiyor.

Labeau şaşırtıcı bir kuvvetle Malko'nun omuzunu tuttu.

— Benimle değil, dedi. Yaşamı çok seviyorum. Ne isterseniz onu yapın, ama artık yardım edemem size. Aklınız varsa yarın sabah bir uçağa binip gider ve bir daha da Haiti'ye gelmezsiniz. Yoksa cesedinizi gönderirler...

Julien Labeau olağanüstü bir hızla giyiniyordu. Kapının önünde Malko'ya:

— Jacmel ile hiç konuşmadım. Deli değilim ben, deyip kapıyı kapadı.

Malko birkaç saniye düşündü. Julien Labeau'dan öğrenilebilecek bir şey yoktu artık.

Yaşlı kadın yandaki odada üç kızla birlikte onu bekliyordu. Çıkmak istediğinde yolunu keserek yerli dilinde bir şeyler bağırdı. Malko biraz para vererek onu susturdu.

Labeau, Jaemel'den söz etmemiş olsa bile, Amour Mirebalais gerçeği öğrenmişti. Uyarı yeterince açıktı...

Gabriel Jacmel ile haberleşmek için başka bir yol bulmak gerekiyordu. Tabii, Cici Köpekler'in tuzağına düşmeden.

**,

Port-au-Prince sıcaktan kavruluyordu. Hurdası çıkmış eski Amerikan arabaları asfaltsız yolları toza boğuyordu. Malko döviz bozdurduğu Kanada Bankası'ndan çıktı.www.cizgiliforum.com

Arabasına binmeden önce, biraz serindir düşünceyle Mucizeler Caddesi'nin kemerleri altına sığındı. Karşıdaki polis memuru arabasını oradan almasını işaret ettiyse de o sıcakta ceza kesmeyi göze alamadı.

Birden pantolonunun çekildiğini hissetti. Yere bakınca irkilmemek için kendini zor tuttu.

Adamın bacakları bir örümceğinkiler gibi ince ve çarpıktı. Ancak küçük sıçramalarla hareket edebiliyordu. İnsana benzeyen tek yanı iri gözleriyle kavruk yüzüydü. Çengel gibi parmaklarıyla bir elini Malko'ya doğru uzatmıştı. Yüreği sızlayan Malko cebindeki bozuklukları çıkarıp adamın avucuna attı.

Dilenci atılan parayı hemen kaptı. Aynı anda da Malko'nun avucuna bir kağıt parçası sıkıştırdı. Dilenci gözleriyle sanki bunun bir mesaj olduğunu anlatmak istiyordu. Adamın sihirbazlık yeteneği olmalıydı. Çünkü Malko, kâğıdın yanında başka bir cisim daha hissetti. Oysa, dilencinin elinin birkaç saniye öncesine kadar boş olduğuna yemin edebilirdi.

Dilenci onu selamlayarak bir yengeç gibi sıçrıya sıçrıya uzaklaştı.

Malko avucunda küçük torbayı sıkarak Mazda'nın yanına geldi. Kimse değiş tokuşu farketmemişti, karşıdaki polis memuru bile.

Katlanmış kâğdın üzerinde yalnızca tek bir cümle vardı. "Yarın on birde Lambi'de" Torbayı açtı. Aynı anda ortalığa leş gibi bir koku yayıldı. Elindeki yumuşak şeyin bir insan kulağı olduğunu anlaması için birkaç dakika geçti. Bir çocuk sigara satmak için arabanın camına vurduğunda onu hâlâ dizleri üzerinde tutuyordu.

Birden yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Otuz metre ötedeki polis memuru hâlâ arabaya bakıyordu.

Malko kesik kulağı koltuğun üzerine atıp hemen gıladı. Ya dilenci ona yemeğinden arta kalan bir parçayı ikram etmişti ya da Gabriel Jacmel ortaya çıkmıştı...

İğrenç organ, parola yerine geçiyordu. İki hafta önce, Jacmel Duvallier'yi mezardan çıkarıp kafasını kesmişti... Ama bunu kulaktan duymakla, dizlerinin üstünde Papa Doc'un bir kulağı olması arasında bir fark vardı.

CIA, adamını gerçekten iyi seçmişti. Malko gibi iyiliksever biri, atalarının mezarlarında ruhlarını sızlatacak böylesine bir cellatla işbirliği yapsın, olacak şey değildi...

Neyse ki, herif bütün kelleyi yollamamıştı.

Şimdi Cici Köpekler Malko'nun kim olduğunu ve ne istediğini biliyorlardı. Tehlikeli olmaya başladığını hissettikleri an onu temizleyeceklerdi.

Akşam yemeğini Amour Mirebalais ile, bir başka deyişle Şeytan'la yiyeceğini hatırladı. Kendi kendine, uyanık olması gerektiğini düşündü.

IX. BÖLÜM

"Bugünkü ve gelecek kuşakların duası Doc'umuzun üzerinden eksik olmasın. Her gün yurdumuzun topraklarına tüküren vatan hainlerinin saldırılarını ASLA affetmeyin. Bırakın onlar kendi zehirleriyle yok olsun..."

Malko, salonun duvarına asılı Duvallierizm'in bu şartıtcı vecizesini henüz okumuştı ki, arkasından biri tatlı bir sesle sordu:

— Güzel bulmuyor musunuz bunu?

tçinden gülerek geriye döndü ve Amour Mirebalais ile burun buruna geldi.

Üzerindeki o çıplakmış görünümü veren beyaz fileli tunik ve pantolonuna rağmen, son derece katı ve ciddiydi.

— Nedir bu? diye sordu Malko saf saf.

Amour Mirebalais onu şöyle bir süzerek:

— Dostum, bu hepimizin itaat ettiği Duvallierist ilkedir...

. Bir an, bir şeyler anlatmak istercesine Malko'nun altın renkli gözlerine baktı. Göğüsleri inip kalkıyordu. Dilinin ucunu ince dudaklarında dolaştırdı. Sonra hiçbir şey söylemeden Malko'yâ sırtını döndü ve bahçeye çıktı.

Malko birkaç saniye daha hayran hayran bakındı. Eğer sağ salım Haiti'den çıkabilirse, güzel kış gecelerinin tadını çıkaracaktı.

Frank Gilpatrick'i bulmak için o da bahçeye çıktı.

davetlilerin bir kısmı boş olan havuzun etrafında oturuyor, bir kısmı da küçük gruplar halinde konuşuyordu, İçerisi havalandırma olmadığı için sıcak ve nemliydi.

Amour Mirebalais otuz kadar kişiyi davet etmişti. Bir zenci, bir ağacın altında davul çalıp şarkı söylüyordu. Ama kimsenin dans ettiği yoktu.

Amerikalı, büfenin yanında uzun boylu bir zenci adam, uzun elli ve kemerli burunlu bir kız ve Amour Mirebalais ile beraberdi.

Malko bir votka görebilmek için umutsuzca büfeye baktı. Yalnızca punch, bir şişe viski ve meyve suyu vardı. Sonunda meyve suyunda karar kıldı ve gruba yaklaştı.

— İş için mi buradasınız? diye sordu zenci adam.

Malko hiç bozuntuya vermedi.

— Hayır, pek denemez. Dostum Frank Gilpatrick'i ziyarete geldim. Haiti'yi öve öve bitiremedi bana... Güzel demokrasinizi de, diye ekledi.

Genç kadın kımıldamadan konuştu:

— François Duvalier kendini ülkesine adamıştı. Haitililerin hepsini kendi evlatlarıymışcasına seviyordu...

Bir davul gürültüsü Malko'yu cevap vermekten alıyordu. Zenci davulcunun canı sıkılıyordu anlaşılın.

— Ti Roro kendisini dinlememizi istiyor, dedi Amour Mirebalais.

Yanına yaklaştıklarında zenci çalgıcı yerli dilinde bir şarkıya başlamıştı.

Malko, Frank'a dönerek sözlerin anlamını sordu. Amerikalı oldukça endişeli görünüyordu. Malko zenci şarkıcının dikkatle kendisine baktığını farkettil. Kadehi boşaldığından büfeye yöneldi. Frankda peşinden onu izledi.

— Dikkatli olun, dedi Amerikalı. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Ti Roro az önce beni uyardı.

— Ti Roro mu?

— Evet. Adamlarımdan biridir. Şarkısı bir işarettil. Tehlikeli bir durumu haber veriyordu.

Malko kadehini bıraktı.

Bir an savunmada olduğunu da, Jacmel ile buluşmasının son umudu olduğunu da unutmuştu.

— Havuzun yanına gidin, dedi Frank. Ti Roro'nun benimle konuşmaya çalışacağından eminim.

Malko buna uydu. Frank ciddi görünüyordu, ilk kez de işbirliğinden yana gibiydi.

*

Amerikalı elinde kadehi, endişeli yüzüyle gözüktü.

— Neymiş? diye sordu Malko.

— Size Karayip usûlü bir nezaket düşünüyorlar, dedi Frank.

— Yani?

— Amour Mirebalais buradan çıkar çıkmaz vurulmanız için emir vermiş. Dört Cici Köpek otoparktaki beyaz bir Fiat'ın içinde bekliyor. Dışarı adımınızı attığınızda sizi kurşun yağmuruna tutacaklar. Ellerinden kurtulacak olursanız, El Rancho'nun önünde pusuda bekleyen dört kişiyle daha karşılaşacaksınız.

Malko, korkudan tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kalp atışları dakikada yüz otuza çıkmıştı, ama korkusunu belli etmemeye çalıştı: Ti Roro'nun davul vuruşları beyninde patlıyordu sanki.

— Sizinle geleceğim, diye önerdi Frank birden kısılan sesiyle. Cesaret edemezler.

— Ederler, diye yanıtladı Malko.

iki adam konuşmadan bakiştılar. Malko umutsuzca bir şeyler düşünüyordu. İki sevgili sarmaş dolaş önlerinden geçti. Kısa panik onu allak bullak etmişti. Basit ve kaba tasarılar, bozulması en zor olan tasarılarıydı. Şimdi güçlü belleği sayesinde, bütün olup bitenler gözlerinin önünde canlanıyordu.

Birden aklına bir şey geldi.

— Tek başınıza sakın sakın geri döneceksiniz, dedi Malko. Ben de başımın çaresine bakacağım.

— Delisiniz, dedi Amerikalı, öldürecekler sizi.

— Eğer bu gerçekleşirse, dedi Malko, cesedimi ilk uçakla Avusturya'ya yollarsanız size minnettar kalırım. Papa Doc'un yanında yatmaya hiç niyetim yok. Sağ kalır da kurtulursam devamını yarın size elçilikte anlatırım. Şimdi gidin. Yalnız kalmak istiyorum. Teşekkür ederim.

Frank birkaç saniye konuşmadı.

— İyi şanslar, dedi boğuk bir sesle.

Yalnız kalan Malko gökteki yıldızlara baktı. Eliyle ceketinin altındaki tabancasının kabzasını yokladı.

Böyle güzel bir yaz gecesinde ölmek için, oldukça cesarete ihtiyacı olacaktı.

*

**

Bahçede yalnızca altı kişi kalmıştı. Malko, göz göre göre o berbat rom-punch'tan oldukça fazla içmişti. İçkinin kötü kokusu havuz kenarındaki çiçekleri bile soldurabilirdi. Malko park yerine bir göz attı. Hareket etmekte olan arabanın farları sayesinde beyaz Fiat'ın içindeki dört kişiyi rahatlıkla seçebildi.

Hafifçe sendeleyerek Amour Mirebalais'nin yanına yaklaşmış kolundan tuttu.

— Port-au-Prince'de dans edilebilecek bir yer yok mu? diye sordu.

Melez kadın onu küçümseme, alay ve ilgi karışımı bir bakışla tepeden tırnağa süzdü. Malko'nun altın renkli gözleri kanlanmış olmasına rağmen bütün çekiciliğini koruyordu.

— Mahzen, diye bir yer var. Bir diskotek.

— O zaman Mahzen'de bir şişe Perignon devirelim, diye önerdi Malko kibirli kibirli.

Amour bir kahkaha patlattı:

— Bunun ne olduğunu bile bilmezler. Hem oldukça yoruldum.

Kadın hafif çakırkeyifti.

Malko üsteledi:

— Kavalyeniz nerede?

— Yok.

— O zaman sizi götürüyorum...

Yeniden, kadının kolunu tuttu ve bakışlarını vücudunun üzerinde gezdirdi.

— Sizinle dans edebilmek için yanıp tutuşuyorum, dedi Malko.

Sesi kısık ve boğuktu. Hangi kadın olursa olsun, hatta en aptal bile niyetinin sevişmek olduğunu anlardı.

Bakışlarını şimdi Amour'un göğüslerine kaydırmıştı. Genç kadının yüzü daha yumuşak bir hal almıştı.

— Üstümü değiştireceğim, dedi.

Güzel ahenkli sesi kısılmıştı.

Genç kadın eve doğru yürüdü. Malko bir rom-punch daha devirdi. Atılımının ilk kısmını başarmıştı. Amour Mirebalais karakterinde bir kadın kendi emriyle ölecek çekici bir erkeği reddedemezdi.

*

**

Amour Mirebalais'nin kırmızı elbisesi tümüyle boy-nunu kapamasına rağmen dizlerinin üzerindeydi. Sutyen takmamıştı ve göğüslerinin ucu ipekli kumaşı parçalayacak gibiydi.

— Ben hazırım, dedi.

Malko, kadehini bırakıp Amour'un elini tuttu. O da geri çekmedi.

Mutfağı geçip dışarı çıktılar. Otoparkta Cici Köpek-ler'in beyaz Fiat'ı ile yalnızca dört araba vardı. Malko bir tehlike anında kendine siper edebilmek için genç kadına iyice sokuldu. Bu pek hoşlandığı bir şey değildi, ama şu an bir vahşiler ülkesindeydi.

Bastıkları çakıl taşlarının gıcirtısı kulakları sağır edecek gibiydi. Mazda, Beyaz Fiat'ın arkasında duruyordu. Fiat'ın önünden geçerlerken Amour arabayla Malko arasında perdeleme yaptı. Malko kaslarını gerdi. İlk gü-rültüde melez kadının üzerine kapaklanacaktı.

Hiçbir hareket olmadı. Cici Köpekler kıpırdamadılar.

Malko Mazda'nın kapısını açarken, hemen yine o kibar tavrını takındı. Amour Mirebalais bacaklarını cömertçe açmıştı. Malko arabayı çalıştırmaya fırsat bulamadı. Amour Mirebalais ona doğru döndü ve yüzünü iyice yaklaştırdı. Malko dudaklarını melez kadınlara değdirdiğinde elektrik akımına uğradığını sandı.

Genç kadın büyük bir arzuyla Malko'yu okşuyordu, öyle ki, Mazda sarsılmaya başlamıştı. Malko bir an tüm dertlerini unutmıştı. Kaşla göz arasında, kemerindeki tabancayı döşemeye bırakmayı becerdi. Bir süre öpüş-tükten sonra Amour Mirebalais birden kendini geri çekti.

— Peki, gidelim şimdi, dedi.

Sesi yine o soğuk ve kibirli haline dönmüştü. Malko Mazda'yı çalıştırdı ve hareket etti. Göz ucuyla melez kadını izliyordu. Aynı anda beyaz Fiat da peşlerinden hareket etti.

Yol öyle berbattı ki, Malko, Amerika Caddesi'ne kadar tüm dikkatini direksiyona verdi. Sanki Mont-Blanc'dan iniyordu. Amour Mirebalais bir sigara yakmıştı. Dışarıyla pek ilgilenmiyordu.

— Durun, dedi genç kadın birden:

Malko dikiz aynasına bir göz attı: Heriflerin arabası daha görünürde yoktu.

— Benim Lamborghini'ye binelim, dedi Amour Mirebalais.

Büyük sarı araba yirmi metre önlerinde duruyordu. Malko, melez kadının araba değiştirmek istemesinde bir şeytanlık yattığını düşündü. Lamborghini'nin arkasına yanaştı ve genç kadına kapıyı açtı. Sonra belli etmeden tabancasını alıp kemerine soktu.

Amerika Caddesi ıssızdı. Bu geç saatte Pétionville uykudaydı. Lamborghini hareket etti. Arabanın içi deri ve benzin kokuyordu. El yordamıyla tabancasını koltukla kapının arasına kaydırıldı.

Amour fa/la hızlı gitmiyordu. Choucoun Otelinin önünde bir grup fahişe arabayı görünce hayranlıktan bağıriştılar. Diskotek, ışksız toprak bir yolun bitimindcydi. önünde koca bir çukur vardı.

Girişteki zenci Amour Mirebalais'yi tanıyınca hemen ayağa kalktı. O ise hiç aldırmadan kibirli kibirli geçti. Malko giriş için iki dolar ödedi. Tabancasını arabada bırakmıştı. Amour ile olduğu sürece tehlikede değildi. "Mahzen" gürültülü küçük bir yerdi. Pisti, karanlıktı. İki küçük salonu ve bir ban vardı.

Onları ikinci salona aldılar. Amour memnun görünüyordu. Malko onu dansa davet etti. önce, birbirlerinden biraz uzakta dans ettiler. Slov başlayınca yakınlaştılar. Melez kadın Malko'ya sımsıkı yapıştı.

Sonra, sert bir hareketle birden geri çekildi. Malko, varlığının onu etkilemeye yetip yetmediğini düşündü. Rimelinin bir kısmı akmıştı ve biraz yaşlı görünüyordu. Ama gözleri karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu.

— Bırakalım, dedi Amour kesin bir sesle.

Barda oturan zenciler uzun bacaklarını seyrediyorlardı.

Malko bütün bu olan bitenlerin düş olup olmadığını düşünüyordu. Kadın iyice gevşemiş, rom içiyordu.

— Zenci kadınları sever misiniz? diye sordu alaylı bir sesle.

Malko sırtıttı.

— Kimden söz ediyorsunuz?

Mahzen gençlerle doluydu. İçerdeki tek beyaz Malko idi. Kendi kendine Cici Köpekler'in nerede olduğunu düşünüyordu. Amour çantasını alıp ayağa kalktı.

— Şimdi geliyorum.

Malko kadının tuvalete doğru yürüdüğünü gördü. Kalkması gerektiğini söyleyen içindeki sese kulak asmadı, ölüm tehlikesinde bile bir soylunun yapmayacağı şeyler vardı. İçkiler başını döndürmeye başlamıştı. Gözlerini tuvaletin kapısından ayırmıyordu. Genç kadının dönüşü-

nün uzadığını farketti.

Müzik durmuştu. Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Malko birden bir uğultu duydu.

Lamborghini!

Deli gibi yerinden fırladı, özür filan dilemeden bir çifti iteledi. Koşarak bahçeyi geçip yola çıktı. Yavaşça geri giden Lamborghini'yi gördü. Neyse ki, çukur vardı. Yoksa Amour Mirebalais çoktan uçup gitmişti bile.

Malko ileri atıldı. Üstelik, kadın tabancasını da götürüyordu.

Lamborghini'ye hemen yetişti. İçindeki sesi dinlese, Amour Mirebalais'yi koltuğundan kaldırıp hayatının en güzel dayağını atmış olacaktı.

Arabanın kapısını açıp içeri daldı. Melez kadının o an beti benzi attı.

Sonra yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi.

— Niçin böyle koştunuz ki? Kendimi biraz yorgun hissettim ve eve dönmek istedim. Siz kalın. Çok eğleneceksiniz.

Bu lafa katıla katıla gülünürdü.

Malko karanlıkta el yordamıyla tabancasını buldu. Sonra da dışardan gelebilecek bir saldırıya karşı kapıyı kilitledi.

— Ama siz olmadan kalmak istemiyorum, diye karşı koydu Malko.

Böylesine içten olduğu anlar azdı!

Amour Mirebalais başını iki yana salladı.

— Hayır. Yalnız dönmeyi tercih ederim. Ben evli bir kadını, ihbar edebilirler.

Çapkın bir adamı ekmek için iyi bir bahaneydi bu. Ama Malko aldırmadı.

— Kötü bir durumla karşılaşabilirsiniz, dedi yavaşça. Hem, sizin gibi güzel bir kadın gece yalnız dolaşmaz.

Araba hâlâ çalışıyordu. Amour Mirebalais dişlerini gıcırdatarak fısıldadı:

— Arabamdan çıkın, yoksa bağırırım. Yalnız kal-

mak istiyorum.

— Sizinle beraber olabilmek için ölüp bitiyorum, dedi Malko.

Amour çılgınca direksiyona vurdu.

— Benden istediğinizi yine de elde ettiniz!

Melez kadın Fransızcayla karışık yerli dilinde birkaç küfür savurdu.

— Bu sahne gülünç oluyor. Gidelim buradan, dedi Malko kesin bir sesle.

Amour Mirebalais cevap vermedi. Çok doğal bir hareketle yanındaki çantasını alıp elini içine daldırdı.

Malko aynı anda kadının bileğine yapıştı. Amour çırpınıp elini ısırdı. Malko buna rağmen kadının elini çantadan dışarı çıkardı. Melez kadının ince parmakları sedef kabızalı küçük bir 32'liğe yapışmıştı.

Malko kadının elini direksiyona vurdu ve tabanca yere düştü. Sağ eliyle tuttuğu yassı tabancasını Amour Mirebalais'nin burnuna dayadı.

— Amour, dedi, beni Rancho'ya götürün.

Ne olursa olacaktı. Tehlikeye aldırmıyordu artık. Amour hafif bir dokunuşla kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Toparlandı ve Mahzen'e doğru koşmaya başladı.

Malko, duraksamadı. Hemen direksiyona geçti. Geri vitese takıp gaza bastı. Bütün Port-au-Prince Amour Mirebalais'nin arabasını tanıyordu. En iyi korunma aracı buydu. Şimdiye kadar hiç Lamborghini kullanmamıştı. Ter içinde Pétionville yolu kavşağına vardı. Bir anda karanlıkta duran beyaz Fiat'ı farketti.

*

**

Arabanın motoru saat gibi çalışıyordu. Birden kendini daha iyi hissetti. Rancho'ya varması beş dakika sürmedi. Farların ışığında girişteki gri Toyota'yı farketti.

Cici Köpekler Malko'nun arabada yalnız olduğunu anladıklarında, o otele girmişti bile. Lamborghini'nin motoru hâlâ çalışıyordu. Anahtarını alıp odasına koştu.

Kapıyı kapadı. Tabancasının emniyetini açıp başucu masasının üzerine koydu.

Savaş ilan edilmişti.

X. BÖLÜM

Malko, "Lambi"nin önünden her araba geçişte irki-liyordu. Dışarıda, gri ve kirli denize uzanan iskelesinin üstünde bir masa seçmişti. Bir grup genç zenci kız denize giriyordu. İçlerinden güzel olanı suyun yüzüne her çıkışında Malko'ya gülümsüyordu.

Port-au-Prince'e yirmi kilometre uzaklıkta, Carre-four yolu üzerindeki "Lambi"nin içi doldurulmuş bir barraküda balığı dışında fazla bir özelliği yoktu.

Tezgâhın pislüğünü gören birinin bir daha oraya gelmesine imkân yoktu. Malko bulaşık suyundan farksız roma dokunmadı.

Saat on biri on geçiyordu. Gabriel Jacmel'in habercisi gecikmişti. Malko sinirli, endişeli ve gergindi. Eğer Cici Köpekler ortalığa doluşursa Porto-Riko'ya kadar yüzmekten başka yapacağı bir şey yoktu. Son şansı olan bu buluşma olmasaydı, çoktan uçağa binip dönmüş olacaktı. Otelden ayrılmadan önce Amour Mirebalais'ye koca bir buket çiçek göndertmişti. Nazıkçe bir meydan okumaydı bu. Ama hayal peşinde değildi. Bir buket orkide Amour Mirebalais'yi durduramazdı. Dün geceden beri ölüm tehlikesi içindeydi.

Çevrede Malko'dan başka bir beyaz yoktu. Jacmel'in habercisi onu bulmakta güçlük çekmezdi. Cici Köpekler de öyle. Geçerken elçilikte Frank Gilpatrick'i görmüştü. Amerikalı hâlâ davetteki olayların etkisi altındaydı.

Malko onu küçümsemiş olduğunu düşündü.

— Kadın Cici Köpekler'den birini tokatladı, demişti Frank, öfkeden deliye dönmüştü. Üstelik bazı Cici Köpekler onunla yattığınız için kaçmanıza göz yumduğunu düşünüyorlar.

Yatmak, böyle bir konuşma şekli...

CIA'nın danışmanı daha sonra Malko'yu güpegündüz cadde ortasında vuracaklarına pek inanmadığını söylemişti. Ama, Amour Mirebalais'nin gururu son derece incinmişti ve intikamını mutlaka alacaktı. Gece olur olmaz Malko için tehlike çanları çalacaktı, önceki geceki kurnazlığı, ikinci kez işe yaramayacaktı...

Bir klakson sesiyle irkildi. "Lambi"nin önünde bir araba durmuştu.

Beyaz Toyota'nın açık camından, dağınık sarı saçlı Burt Marney'i tanıdı. "Vampir" ona dostça işaret ediyordu. Arkasındaki bir taksi deli gibi kornasını öttürüyordu. Amerikalı hareketlerini ısrarla sürdürüyordu. Görmek istediği en son kişiydi bu. Malko burnunu kadehinin içine gömdü.

Burt Marney Toyota'dan indi. Masada Malko'ya yapıştı.

— Sağır mısınız nesiniz?

— Anlamadım?

— Randevunuz yok muydu?

Şaşırان Malko kadehini bıraktı. Beklenebilecek en son kişiydi bu. Amerikalıyı Toyota'ya kadar izleyip arabaya bindi. Adam hemen arabayı çalıştırdı. Ve sırtarak Malko'ya döndü:

— İhtiyar Burt'u beklemiyordunuz, değil mi?

*

+•

Marney, Delmas Road'u geride bırakarak hızla sola saptı. Port-au-Prince'i aşırı bir hızla geçtiler. "Maxim's" yazılı bambu bir barakanın önünden geçtiler. Amerikalı Malko'yu uyardı.

— Sıkı tutunun, Mirebalais'nin koca aptallarını eke-
bilmek için şuradan geçeceğim.

Yüz metre ilerde, yol kapanmıştı. Çukur dolu dar
bir yola sapmaları gerekiyordu.

Malko, karaciğer ve bağırsaklarının dışarı fırlayaca-
ğını sandı. Burt Marney Toyota'yı Ferrari gibi sürüyor-
du.

Üstlerine doğru gelen koca bir kamyonun kıl payı
kurtuldular. Malko, rahat bir nefes aldı. Araba sonunda
havaalanı yoluna çıktı ve sağa saptı. Peşlerinde kimse
yoktu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

Port-au-Prince'den uzaklaşıyorlardı.

— Bu bir sürpriz.

Burt, yol kenarındaki satıcı arabalarını sıyrarak deli
gibi sürüyordu.

Amerikalı birden yavaşladı, tki asker yolu kesmişti.
Biri sıraya girmelerini işaret etti. Burt buna uydu.

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Haitili asker-
lerden biri,

— Ne var ne yok? diye karşılık verdi Burt Papa gibi
ciddi bir tavırla.

Asker bir kahkaha patlattı.

— idare ediyoruz.

Geçmeleri için işaret etti. Amerikalı neşeyle Malko'
ya döndü.

— Onları tanımak lazım. O kadar kötü değillerdir.
Aslında nereye gidildiğini söylemek gerek. Canları sıkıl-
dığından, geceleri durmayan arabalara bazen ateş edi-
yorlar, öğle uykusunda oldukları zaman geçmek daha az
tehlikeli.

Yol deniz kıyısından geçiyordu. Çok çukur yoktu
ama dardı.

— Gerçekten Gabriel Jacmel'i mi göreceğiz?

Amerikalı darmadağın saçlarını sıvazladı.

— Ne sandınız? Bunu beklemiyor muydunuz?

— Onu nereden tanıyorsunuz?

Yol dümdüz uzayıp gidiyordu. Burt Marney biraz yavaşladı. Toyota yine de yüz kırkla engebeli yolda uçuyordu.

— Duvallier zamanından beri arkadaşız, dedi. Jamaika'dayken erzak ve ilaç alım satımı yapıyordum, işler iyi gidiyordu. Sonra aptal Jamaikalılar beni kapı dışarı ettiler.

— Neden? diye sormaktan kendini alıkoyamadı Malko.

Amerikalı baş parmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü:

— Enflasyon. Kongo'dan bu yana bir bakanın fiyatı beş katına çıktı. Üstelik, şu zenciler çok namussuz herifler! Paramı ödediler, sonra da kovdular beni. Jamaika usulü. Buraya geldiğimde tek kuruşum bile yoktu. Bir hafta sonra Jacmel beni buldu. Kendisine silah, erzak ve bilgi toplayıp toplayamayacağımı sordu. Ne yapabiliyordum ki? Interpol peşimdeydi. Hiçbir yere gidemezdim. Ya hep ya da hiç! Gabriel Jacmel paçasını kurtarırsa ben de kurtarırdım.

— Buradan da gidecek misiniz?

— Delisiniz siz. Sağlık Bakanı olacağım. Ya da benzer bir şey...

Bu parlak gelecekte gözleri kamaşan Burt Marney'in sesi kesildi. Malko, adamın yasal olarak beş milyon Haitiliden emeceği yüzlerce litre kanı hesapladığını düşündü.

Amerikalı sert bir fren yaptıktan sonra, denize doğru uzanan bir orman patikasına saptı.

— Geliyoruz...

Sarsıntılar içinde yüz metre gittikten sonra, koskoca bir ağacın önünde durdular. Kıyı, deniz kabuklarıyla doluydu. Yırtık pırtık yelkeniyle eski bir balıkçı kayığı çakıl taşlarının üzerine çekilmişti. Yırtık şortlu iki zenci yan yana uyuyordu. Burt Marney bağırarak onları uyandırdı.

Bitkin bitkin kayığı suya itmeye başladılar.

— Si/i onlar göiüreeek, dedi Marney. Nereye gideceklerini biliyorlar. Karşıdaki küçük adaya. Bir saat sürüyor. Konuşmayı denemeyin. Yalnızca yerli dili konuşurlar.

Malko, kayığa atladı. Burt hareket edene kadar onları izledikten sonra, Toyota'ya bindi.

*

**

Malko, Gabriel Jacmel'in durmaksızın Colt kurşununun mıncıkladığı felçli parmaklarının gücüne hayran kalmıştı. Basık boksör burnu, buldozer gibi omuzları ve dev boyu korkunç gücünü ortaya seriyordu. Haitili Fransızca olarak:

— Bizi yalnız bırakın, diye emir verdi.

İki muhafız uzaklaştılar. İkisinde de şarjörü otuz kurşun alacak biçimde yirmi santimetreye uzatılmış 45'lik otomatik Colt vardı. İki zenci biraz ötede cılız bir ağacın altına çömeldiler. Jacmel üzerindeki haki renkli ağır kurşun geçirmez yeleğe rağmen güneşten rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Malko ile Jacmel sırtlarını bir kum tepesine dayayarak kumsala oturmuşlardı. Haiti kıyılarından iki, üç mil uzaklıktaki üç adadan en küçüğündeydiler. Adalar ıssızdı. Tekne yolculuğu Malko'yu rahatlatmıştı. Rüzgâr az olduğundan, yolculuk boyunca iki zenci rahat kürek çekmişti. Şimdi derin suda İstakoz arıyorlardı.

Haiti Deniz Kuvvetleri son darbe sırasında muhalefete geçtiğinden yakalanma tehlikesi yoklu. Malko Jacmel'in olağanüstü fiziğine hayran olmuştu. Bir doğa gücüydü bu zenci, ölçülü ve ciddi bir sesle güzel Fransızca konuşuyordu.

— Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim, dedi.

Malko, soğukça gülümsedi.

— Bunun için Haiti'deyim.

Jacmel parmaklarını biraz dinlendirmek için sol avucunu açtı.

— Bana yardım etmeye hazır insanları temsil ediyorsunuz, dedi yavaşça. Doğru mu?

— Doğru.

Jacmel başını eğip birkaç saniye düşündü. Uzakta, Haiti kıyıları yalnızca yeşilimsi bir çizgi şeklinde gözüküyordu.

— Yasal bir hükümetin başkanı olarak tanınacağıma dair söz verebilir misiniz?

Karayipler'in bu küçük adacığı üzerindeki bu konuşma tamamen gülünç görünüyordu. Ama, Malko burada gülmek için bulunmuyordu. Elde edilecek şey onun için de önemliydi:

— Başka hiçbir başkan adayı olmaması ve göçmenlerin bazılarını hükümete kabul etmeniz şartıyla evet. Bu esastır.

Gabriel Jacmel pis pis sırttı.

— Onların hepsini mahvedip kellelerini size getireceğim. Göçmenlere gelince. Onlardan daha sonra söz ederiz.

Adam kelle kesmeyi alışkanlık haline getirmişti. Yanındaki deri bir çantayı gösterdi.

— İşte! François Duvallier'ninki burada. Hiç yanımdan ayırmam. Gözleri korktuğu zaman onu adamlarıma gösteririm. Bakmak ister miydiniz?

Malko, bu isteği kibarca reddetti. Jacmel üstelemedi.

— Düşünceniz nedir? diye sordu.

Malko, sakın sakın düşüncelerini söyledi. O konuştuğu, Jacmel'in gözlerinde kurnaz bir ifade Deliriyordu.

Sonunda, Malko'nun omuzuna hafifçe vurdu.

— Bravo, harika bir fikir bu!

Jacmel'in yüzünde sahte bir sevinç okunuyordu. Malko birden Simone Hinche'i düşündü. Midesi bulan-

dı. Bakışlarını Antiller'in mavi denizine çevirdi.

Jacmel'in sesiyle düşünceleri dağıldı.

— Göçmenler için ne istiyorsunuz?

— Joseph Hinche için Dışişleri Bakanlığı'nı. Babası adına kızı Simone sizinle bu anlaşmayı yapmaya hazır.

— Simone Hinche!

Jacmel şaşkınlık içinde ismi yavaşça tekrarladı. Malko, daha önce davrandı.

— Aranızda olan bitenleri biliyorum. Ama, Simone Hinche geçmişi unutmaya hazır.

Jacmel şehvetle güldü:

— Onu tekrar görürsem sevinirim...

Malko, tiksintiyle ürperdi. Gabriel Jacmel'in hayvansal vücuduyla, Simone Hinche'in sevimli, narin halini gözünün önüne getirdi.

Jacmel iki metrelik boyuyla doğruldu. Görkemliydi. Üzerinde önü açık bir gömlek ve askeri bir pantolon vardı.

Belindeki yirmi Thomson şarjörü çelik bir kemer haline gelmişti.

Malko'yu şöyle bir süzdü.

— Amerikalıları sevmediğimi biliyorsunuz. Niçin bana yardım ediyorsunuz?

Malko, kendine kalsa onu napalmle kızartacağını söylememek için kendini zor tuttu.

— Karar benden daha üst kademe tarafından alındı, dedi soğukça. Sizden sadece bu ülkeyi Küba'nın etkisinden korumanız ve ticari anlaşmaları değiştirmemeniz isteniyor.

Jacmel bir fokbalığı gibi soludu ve Malko'ya yaklaştı.

— Komünistler için tamam, dedi. Gelirlerse öldürürüm onları. Böcek sürüsü, dinsiz takımıdır onlar.

Jacmel öfkeyle konuşmasını sürdürdü.

— Amerikalıların şeker kamışına 1934'deki fiyattan para ödediklerini biliyor musunuz?

Malko bunu bilmiyordu. Zenci adam omuzlarını silkti.

— Bütün bunlar sizi ilgilendirmiyor. Daha sonra konuşuruz. Ama hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum, dedi aniden. Belki bana tuzak kuruyorsunuz. Sizi Duvallieristlerin göndermediği ne malum?..

Malko soğukkanlı olmaya çalıştı.

— Amour Mirebalais dün akşam beni temizlemeye çalıştı, dedi.

— Haklı olarak, dedi Jacmel. Size ondan söz edeceğim. Bir dahaki sefer görüştüğümüzde bana iki şey getirmeniz gerekecek: yirmi beş bin dolar ve Amour Mirebalais'nin kellesi... bu sözünüzün teminatı olacak.

XI. BÖLÜM

— Amour Mirebalais hakkında, dedi Burt, Jacmel in istediklerini harfi harfine yapmak enayiliktir. Önemli olan onu safdışı bırakmak. Kafasını Jacmel kendisi kes-sin.

Harika bir açıklamaydı doğrusu!

O ana kadar her şey yolunda gitmişti. Burt Marney, Malko'yu kayıktan inince karşılaşmış ve birlikte Port-au-Prince'e dönmüşlerdi. Hiçbir Cici Köpek'e rastlamamış-lardı. Malko, yine de Amour Mirebalais'nin intikam al-maktan vazgeçmediğine emindi.

— Oraya girmemeye dikkat edin, dedi Burt Marney.

Parmağıyla boş arazideki sarı küçük binayı gös-teriyordu. Bir direğin tepesinde Haiti bayrağı dalgalanı-yordu.

— Fort-Dimanche, diye açıkladı Amerikalı. Canlı olarak dışarı çıkan çok az görülür.

Uzaktan, toprak sarısı renkli hapishane, kartondan yapılmış hissini veriyordu.

Marney bir " U " dönüşü yapıp Jean-Jacques Dessalines Caddesi'ne çıktı.

— Beni Birleşmiş Milletler'in karşısında bırakın, de-di Malko.

Açığa kavuşturulması gereken birçok nokta vardı...

Amour Mirebalais ile aralarındaki zamana karşı ölümüne yarış artık başlamıştı.

*

**

Frank Gilpatrick'ın bürosunda nefis bir serinlik vardı. Amerikalı Malko'ya belli bir saygı gösteriyordu.

— Jacmel'i gördünüz ha! diye tekrarladı.

Mirebalais olayından beri, Malko'ya olan saygısı artmıştı.

— Aslında, dedi Malko, Cici Köpekler'e yem olmadan Lamborghini'de Amour Mirebalais'yi vurmalıydım.

— Bunu gerçekten isteseydi, otelden çıkarken ölmüş olurdunuz... Fikrini değiştirmiş olmalı. Şimdi onu küçük düşürdüğünüz için sizi ve Jacmel'i istiyor olmalı.

Frank pek Duvallieristlere yakın görünmüyordu.

— Cesar Castella'yı nerede bulabilirim? diye sordu Malko.

Frank'ın yüzü yeniden asıldı.

— En ufak bir fikrim yok, dedi soğukça. Radio-Pax'taki Peder John Riley'e sorun! Radio-Pax, Carrefour yolu üzerinde.

— Ya yirmi beş bin dolar?

— Emrinize tahsis edildi. Tabii, bir makbuz karşılığında.

Kibarlık ölmemişti. Bunalan Malko ayağa kalktı.

— Haç seferine çıkıyorum.

— John Riley'e selamımı söyleyin. On beş gündür görmedim onu.

Kapı çalındığında, Peder John Riley eski 9 mm'lik Radom'unun horozunun kaybolan yayını bulma telaşındaydı. Sökülmüş silahını kareli bir mendille örtüp kapıyı açmaya gitti.

Malko'yu hiç görmemiş olmasına rağmen, hararetle elini sıktı. John Riley dini alışkanlığını yerine getiriyordu. Malko da doğal bir sesle:

— Bir ışık arıyorum, dedi.

Pederin gülümseyişi fazlalaştı.

— Girin, girin.

Havalandırma cihazı çalışmıyordu. John Riley, Malko'nun oturacağı iskemlenin tozunu almak için tabancayı gizleyip mendili aldı, masanın arkasına oturdu.

— Artibonite'den geliyorum, diye açıkladı. Yukarısı toz içinde. Silahları temizlemezseniz bir daha yenisini alamazsınız. Ziyaretinizin nedenini öğrenebilir miyim?

John Riley kemik gözlüklerinin arkasından gri gözleriyle keskin keskin bakan, oldukça iriyarı, bebek yüzlü bir adamdı. Frank Gilpatrick bile gerçekten papaz olup olmadığını bilmiyordu. Zaten tüm Haiti'ye dini yayın yapan Radio-Pax'in bütün işleri gizli kapaklıydı. Haiti Hükümeti'nin izniyle yasal olarak çalışıyordu ve vericileri tüm ülkeye yayılmıştı.

Carrefour yolundaki Royal-Bar'ın karşısındaki kirli bir pankart "Radio-Pax"ı gösteriyordu. Ondan sonra işsiz bir patika izlendiğinde vericinin küçük binalarına ulaşıyordu.

Radio-Pax'in hangi tarikatı desteklediği belli değildi. Dinleyicilerinin dini görüşleri oldukça belirsizdi. Her şeye rağmen, Haitililer Radio-Pax'in CIA'nın bir uzantısı ve papazlarının haç bile çıkarmaktan aciz olduğunu farketmişlerdi.

Haksız da değillerdi. Az da olsa, Radio-Pax'i yaşatan para son kuruşuna kadar CIA'dan geliyordu. Bununla beraber bir komünistin esrarengiz ölümü dışında, "Radio-Pax" taraftarları şiddet eylemlerinden uzak duruyordu. Ya erdemli olunur ya da olunmazdı...

— Cesar Castella diye biriyle görüşmek istiyorum, dedi Malko.

John Riley başını salladı:

— Cesar Castella, Ibolélé Oteli'nde kalıyor, dedi yaşıya. Size bir parola vereceğim. Bu günlerde çok ürkek oldu.

Malko papazı gelip bulduğu için kendini kutladı.

Julien Labeau evinin kapısını hemen kapadı. Karşı kaldırımında oturan dilenci, Amour Mirebalais'nin en tehlikeli adamlarından biriydi. Yaşlı adam heyecanını yatıştırılmaya çalıştı. Amour, görüldüğü yerde vurulmasını mı emretmişti, yoksa yalnızca gözünü mü korkutmak istiyordu? Oysa, Malko'nun varlığını haber vererek sadakatini göstermişti.

Vodu cinayetinin ertesi günü Haiti Burnu'na tüyebilirdi. On üç yaşındaki bir kız çocuğu yüzünden kalmıştı. Bu da ona pahalıya mal olacağına benziyordu.

Bir ara ABD Elçiliği'ne sığınmayı düşündü. Bu birkaç aydır moda haline gelmişti. Seksen yaşında yaşlı bir zenci, zengin de olsa Florida'da yaşlı bir zenciden başka bir şey değildi.,. Port-au-Prince'de herkesin ona dış bilemesine rağmen, yine de herkesçe tanınıyordu.

Birkaç dakika dolanıp durduktan sonra kararını verdi. Günler ya da haftalar boyunca evde kapalı kalmazdı. Bürosu iki bina ötedeydi. Onu gözetleyen Cici Köpekler'in önünden geçti. Tütün İşletmesi'nin önüne geldiğinde bir araba yanında yavaşladı. İçindeki:

— Julien! diye seslendi.

Bu Amour Mirebalais'nin yakın arkadaşı polis şefinin Lincoln'uydu. Yanında, dizlerinin üzerinde makineli tüfek bulunan bir Cici Köpek bulunuyordu. Julien Labeau'nun yüreği ağzına geldi.

Eliyle selamladı:

— Nasılsın, Bienaime?

Joseph Bienaime aldırmandan kafasını çevirdi.

— Amour seni görmek istiyor.

Çok sert konuşmamıştı. Ama, Julien hiç duraksamadan kaldırımından inip arabaya bindi. Polis şefi hemen hareket etti. Julien camdan yayalara bakıyordu. Kendini öbür dünyada görür gibi oluyordu. Araba, François Duvallier Kışlaları'nı durmadan geçince korkusu daha da arttı.

Lincoln, Fransız Elçiliği'ni geçip Ulusal Saray'ın

çevresinde döndükten sonra Cafaos Caddesi'ndeki Ol-loffson Oteli'ne yöneldi. Havalandırıcıya rağmen Julien Labeau ter içindeydi. Amour Mirebalais'nin inine gidiyorlardı.

*

**

— tç, diye emretti Amour Mirebalais güzel sesiyle.

Silahlı üç Cici Köpek olmasa, kibar bir konuşma yapıldığı sanılırdı. Amour Mirebalais ve Julien Labeau verandanın altında büyük bambu koltuklara oturmuşlardı. Burası Port-au-Prince'in en güzel evlerinden biriydi. Her yer eski moda, beyaz boyalı ahşaptı. Değerli tablo ve biblolarla doluydu. Mal sahipleri New York'ta yaşıyorlardı. Amour Mirebalais evi garsoniyer olarak kullanıyordu.

Julien Labeau elini kaldırdı sonra geri çekti:

— Ama çok oldu. Tehlikeli olur.

Amour bir kertenkele gibi başını eğdi.

— Bilirsin, bundan daha tehlikeli şeyler de var...

Aynı anda Cici Köpekler'den biri belinden eski "Star"ı çekip namlusunu Julien Labeau'nun ensesine dayadı.

Yaşlı adam kadehini bir dikişte boşalttı. "Aşk iksiri" ona her zamankinden daha acı geldi. Bunun yıpranmış organizması üzerinde yaratacağı etkiyi düşünmeye cesaret edemedi. Kadehini bırakırken Cici Köpekler'den biri onu yeniden doldurdu. Şişe yarısına kadar boşalmıştı. Julien Labeau'nun elleri titriyordu. Amour onu öldürmek üzereydi.

— Gabriel Jacmel nerede? diye sordu melez kadın.

Julien Labeau ellerini oğuşturdu. Sorgulama yarım saatten beri sürüyordu.

— Yemin ederim ki, bilmiyorum, diye yakardı. Amerikalının onu görmek istediğini bile bilmiyordum.

— Yalan söylüyorsun, diye itiraz etti Amour Mirebalais. Bu iyi değil. İç, bu senin hafızanı açar...

Bir çırpıda Julien Labeau bütün saygınlığını yitirdi.

— Yemin ederim ki, sana ihanet etmedim... Amour, Başkan'ı ne kadar sevdiğimi bilirsin. Bunu içirtme bana...

Cici Köpekler kâhkahadan kırılıyorlardı.

— İçmek zorunda değilsin, dedi Amour güzel ahenkli sesiyle. Ama, Alix seni öldürmek için bekliyor.

Julien Labeau ensesinde yeniden "Star"ın namlusunu hissetti. Aynı anda, genç kadının kokusu onu kendinden geçirdi.

Amour Mirebalais şeytansıydı.

— Çocuk yapmak için çok yaşlısın, dedi yavaşça. Yaptığından sonra derini yüzmeliydim senin. Haydi, iç bakalım...

— Ama hiçbir şey bilmiyorum, diye inledi Julien Labeau. Hiçbir şey. Eğer istersen öldürürüm onu, şu Amerikalıyı...

— Sen karışma. Bunlar benim işim. İçkini iç ya da bana Jacmel'in nerede olduğunu söyle.

İlk defa sesini yükseltmişti. Ama villa geniş bir bahçeyle çevriliydi. Ve Porte-au-Prince'de hiç kimse Amour Mirebalais'den hesap sormaya gelmezdi.

Ağlaya sızlaya Julien Labeau "aşk iksiri"ni son damlasına kadar içti. Kadehini yeniden doldurmak için elinden çektiler. Büyük bir cinsel istek duyarak ayağa kalktı. Pantolonun önünde koca bir şişlik meydana gelmişti. Alix bunu göstererek sırtıttı. Utanan Amour başını çevirdi.

Kan Julien Labeau'nun damarlarında fokurduyordu. Gözlerinin yuvalarından fırlayacağını^ vücudunun infilak edeceğini sandı.

— Bırak beni, artık dayanamıyorum, diye mırıldandı.

— Ne kadar çabuk içersen o kadar çabuk serbest kalırsın, dedi Amour. Ama şimdilik Gabriel Jacmel'in nerede saklandığını söylemek istemiyorsun...

Alix sırtarak kadehi uzatmıştı bile. Labeau iksiri

küçük yudumlarla içti. Başu dönuyor, bütün vücudu ağrıyordu, özellikle, aşırı cinsel istek kasıklarına baskı yapıyordu.

Amour çok önceden, onun bir şey bilmediğini anlamıştı. Yoksa mutlaka konuşmuş olurdu.

— Seni kimin ele verdiğini bilmek istemez misin? diye tatlı bir sesle sordu Amour Mirebalais.

Julien Labeau cevap vermedi. Melez kadın üsteledi.

— Eskiden daha kinciydin, Julien. İhtiyarlıyorsun. Kaç yaşında oldun şimdi?

Julien Labeau şaşırıp kaldı. Gerçeğı gizleyip yetmiş altı yaşında olduğunu söyledi. Sonra, meraktan çok, Amour Mirebalais'yi hoşnut etmek için sordu:

— Kim bu?

— İyi tanıdığın bir kız... Simone Hinche.

— Simone Hinche!

Bu isim ona bir süre tatlı düşler yaşattı. İksirin son damlalarını da bitirdi. Amour Mirebalais onu keyifle izledi, sonra ayağı kalktı.

— Pekâlâ Julien. Seni bırakacağız. Belki ölürsün, belki ölmezsin. Eğer paçanı kurtarırsan, seni ikinci kez affetmeyeceğimi bilmiş ol.

Julien Labeau hiç cevap vermedi. Sendeleyerek bitkin bir şekilde yerinden kalktı. Sallana sallana dışarı çıktı. Bir taksi durdurup kendini içine attı.

*

**

Cesar Castella beş tane yüz doları masanın altında yok etti. Malko ona tiksinierek baktı. Böylesine iğrenç bir suratı çok az görmüştü. İpince bir suratı, kocaman ağzı, ince bir bıyığı, küçük sert bakışlı gözleri vardı. Kafası bir foka benziyordu.

— Acele etmemiz gerek, dedi Malko.

— Senyor, Cesar Castella sözünü tutar! dedi Castella.

— Kadını öldürmek söz konusu değil, dedi Malko.

Yalnızca safdışı bırakmak gerekiyor. Zaten ben de sizinle geleceğim. Sizden sadece yerel ilişkileriniz sayesinde onu kaçırmamanızı ve onu bir süre tutabileceğim emin bir yer istiyorum.

Castela hiçe sayıcı bir tutum aldı.

— Senior, ben bir şövalyeyim. Bir kadına kötülükte bulunamam. Bana emir verseniz bile.

Malko üstelemedi. Gözlüklerini taktı. Ibolele terasındaki manzara harikuladeydi. Otelde hemen hemen hiç kimse yoktu. Ara sıra Cici Köpekler'in geceleri havuza ceset atmaya geldikleri oluyor ve bu da müessesenin huzurunu fena halde kaçıırıyordu.

Kara gözlüklerinin arkasından önündeki adamın hatlarını inceledi, iğrenç, vahşi, utanmaz ve aynı zamanda kendinden emin.

Susmasından cesaret alan Castella masaya doğru eğildi.

— Senior, hepsi hayvandır bu zencilerin. El Benefactor hep böyle söylerdi. En kısa zamanda Dominik Cumhuriyet'ine gitmeyi, bu boktan ülkeden kaçmayı istiyorum... Ah, işte karım...

Malko ayağa kalktı. Nefis bir yaratık salına salına terasa yaklaşıyordu. Sanki ressam Vargas'ın fırçasıyla yaratılmıştı. Kızıl saçlıydı. Heykel gibi vücudunu, ne yazık ki, dizlerinin biraz üstünde biten uzun bir elbise örtüyordu. Kalçaları amfora gibiydi. İri yeşil gözleriyle uzun uzun Malko'yu süzdü. Castella'nın karısı, kocasının yanına oturdu ve ölçülü bir yavaşlıkta bacak bacak üstüne atarak:

— Günaydın Senior, dedi hafif bir sesle. Cesar bana burada olduğunuzu bile söylememişti.

Yeşil gözleriyle, Malko'nun sarı saçlarına, altın renkli gözlerine, zarif fiziğine arzuyla baktı. Sonra kollarını ensesinin arkasına dolayıp, göğüslerini Malko'nun üzerine doğrultarak sordu:

— Tabii ki, öğle yemeğinde bizimle kalıyorsunuz.

Sesinde hafif bir titreklilik vardı. Malko iyi başladı diye düşündü.

Castella hemen müdahale etti:

— Senyor Linge'in çok işi var, Guapa. Kalamaz sanırım.

Guapa derin derin içini çekti ve Malko'ya göz kırparak yaylım ateşine geçti.

— Bana hak vermeniz gerek, Senyor. Bu otelde öyle çok sıkılıyorum ki... Ciudad Trujillo'da, Benefactor zamanında -toprağı bol olsun- her akşam davet verirdik. Burada, vahşi bir ormandaki hayvanlar gibi yaşıyoruz. Bu öğleden sonra Cesar Port-au-Prince'e saraydaki arkadaşlarını görmeye gidecek. Ben de yalnız kalacağım. Bana eşlik etme nezaketini göstereceğinizi umuyordum...

Cesar Castella'nın keyfi kaçmıştı. Kalın dudaklarıyla kızgın bir hanibalığına benziyordu.

Malko havayı yumuşatmaya çalıştı.

— Çok isterdim, ama eşinizin de söylediği gibi çok işim var...

Cesar Castella'yı kızdırmanın zamanı değildi. Guapa'nın dolgun göğüsleri hayal kırıklığından pörsümüş gibiydi. Neyse ki, garson bir şişe Porto ve bir kadehle ortaya çıkıverdi. Kadın bir dikişte kadehi boşalttı ve uzaklaşan garsona baygın bir bakış attı.

Guapa, uzun bacaklarını yaydı ve içini çekti:

— Biliyor musunuz, bu garsonun bir zenci için olağanüstü sayılabilecek bir vücudu var.

Dominikli mosmor kesildi.

— Odana çık, orospu.

Son kelimeyi alçak sesle söylemiş, ama Malko duymuştu.

— Karışma bana, pezevenk herif!

Castella füze hızıyla tokatı patlattı. Guapa'nın başı bir daire çizdi. Beş parmağın izi olduğu gibi yanağında kalmıştı. Malko, kadının hiddetten çatlayacağını sandı. Bir çığlık atıp tırnaklarıyla kocasının üzerine atıldı...

Castella onu bileklerinden yakaladı. Gerçek bir cen-tilmen! Bir anlık fırsattan yararlanarak açıkladı.

— Ben fazla iyiyim, Senyor. Bu sürtüğü tanıdığım zaman ayağında don bile yoktu ve iki dolar için önüne çıkan zenciyle yatıyordu. Onu bir hanım yaptım. Ama şimdi bu otelin bütün zencileriyle yatıyor...

— Yalancı! diye bağırdı Guapa. Donum vardı...

Castella'nın çabaları bir işe yaramamıştı. Genç kadın ayağa kalktı ve Malko'nun kollarına atıldı. Saçları dağılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kibirli ve gülünçtü.

— Götürün beni, dedi. Artık bu domuzla bir dakika bile kalamam.

— Öyle ya, diye alay etti Castella, götürün onu. Ben de, her beş dakikada bir Meryem Ana'ya küfretmeyen doğru dürüst bir karı bulurum. Siz de Karayipler'in en çok boynuzlanan adamı olursunuz.

Guapa hiddetle bir tekme savurdu.

— İğrenç köpek!

Malko fena halde canı sıkılmış olarak kalktı.

— Umarım bu küçük kavga biter, dedi. Gitmek zorundayım. Konuştuğumuz gibi, öbürkü gün saat onda sizi bekleyeceğim. Otelin bahçesinden geçersiniz.

— Geleceğim Senyor, dedi Cesar Castella.

Sevimli bir çiftti doğrusu. Cesar Castella, Burt Marney ve Julien Labeau gerçek bir hainler çetesiydi. Önceki darbenin neden başarısızlığa uğradığını anlamaya başlıyordu. Amour Mirebalais'nin evindeki davetten sonra takip edilmediğini sanıyordu. Sanki Amour Mirebalais meydanı ona bırakmıştı. Ibolele yolunda kimse peşine takılmamıştı. Yoksa Cesar Castella ile hiçbir zaman konuşamazdı.

*

**

Simone Hinche kendini soğuk suyun altına bıraktı. Denize girmiş ve bütün vücudu tuz içinde kalmıştı. Gözlerini kapamış, iki gündür görmediği Malko'yu düşünün-

nü

yordu. Otele gitmeye cesaret edememişti. Gece Saint-Pierre Meydanı'nda boşuna beklemişti.

Her şeye rağmen, duş yaparken Malko girebilsin diye evin kapısını kilitlememişti.

Birden irkildi. Yandaki odada bir gürültü duyar gibi olmuştu.

— Malko?

Duşun perdesi birden öylesine hızlı açıldı ki, bütün halkalar yere saçıldı.

— Julien!

Simone dehşet içinde geriledi. Julien Labeau'yu yıllardır tanırdı, ama adam şimdi tanınmayacak bir haldeydi. Kan çanağına dönmüş gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Sık sık nefes alıyor ve bir sarhoş gibi sallanıyordu.

"Aşk iksiri"nin hâlâ etkisinde olan Labeau birkaç saniye kıpırdamadan aç kurtlar gibi genç kadını seyretti. Gözlerinde hayvanca bir ifade belirdi. Sonra genç kadının üzerine yürüdü. Simone bir çığlık attı. Karşı koymasını, tırmalamasını, gözü dönmüş Labeau'yu etkilemiyordu. Direnci gittikçe kırılıyordu. Labeau görüşünü engelleyen akan suya rağmen çıplak tenle temas edince daha da azmıştı. Genç kadının kollarını büküp üzerine kapaklandı ve bacaklarının arasına girdi.

Simone bir anda kendine geldi ve korkunç bir çığlık attı. Tırnaklarını melez adamın derisine geçirip şahdamarını bulmaya çalıştı. Ama Labeau buna izin vermedi. İri kemikli eliyle genç kadının boynunu sıkmak için Simone'den sıyrıldı:

— Beni Mirebalais'ye sattın, dedi. Seni öldürecekim.

XII. BÖLÜM

Malko, Saint-Pierre Meydanı'ndaki üçüncü turunu da bitiriyordu. Simone Hinche'in söylediği yerde yalnızca ona her geçişinde umutsuzca işaret eden genç bir zenci fahişe vardı. Diğerleri ise, arabasının sesini duyunca caddeye çıkıyor ve ona öpücük yolluyorlardı. Bazıları da bacaklarını açarak kaldırımında oturup bekliyorlardı.

Petionville uykundaydı. Malko, yolu gözlemek için durdu.

Simone Hinche, ona her akşam dokuzla on arası randevu yerinde olacağını söylemişti. Oysa saat onu beş geçiyordu ve yarım saatten beri görünürde kimse yoktu.

Olduğu yerde bir dönüş yapıp Boule yoluna saptı. Simone Hinche gözlendiğinden, yaptığı çok tehlikeli bir işti. Ama, şüphe içinde olmaktan da iyiydi. Üstelik, onu Gabriel Jacmel ile görüşmesinden ve bundan çıkardığı sonuçtan da haberdar etmeliydi.

Yol bomboştu. Birkaç ışıklı nokta simsiyah dağda benek benek duruyordu.

*

**

Julien Labeau birden dışarda birinin nefes alışlarını duyar gibi oldu. Şaşkınlık içinde, Simone'u bırakmadan onunla beraber yere yuvarlandı.

Bir adamın varlığını ancak sırtüstü düşerken farkettti. Bir ses kulağında çınladı:

— Onu bırakın, yoksa öldürürüm sizi!

Simone Hinche kalçası üstüne düşmüştü. Korku içinde sese döndü.

Malko, Labeau'nun üzerine otomatik tabancasını doğrultmuştu. Melez adam bir yengeç gibi büzüldü. Lokomotif gibi soluyordu. Simone ayağa kalktı. Bir havlu-ya sarınıp, banyodan dışarı çıktı.

Yaşlı zenci timsahinkileri andıran gözlerini Malko'ya çevirdi. Yerli dilinde bir küfür mırıldandı.

— Ayağa kalkın! diye emretti Malko.

Labeau kıınıdamadı. Birden Simone Hinche, melez adamın arkasında beliriverdi. Malko, genç kadının bir rom şişesini sallayan kolunu gördü.

Bütün gücüyle şişeyi ihtiyarın şakağına indirdi. Labeau yüzünden akan rom ve kanla yere yığıldı. Simone kırık şişeyi yaralının boğazına saplayacakken Malko bileğine yapıştı. Genç kadın biraz direndikten sonra şişeyi bıraktı ve hiçkıra hiçkıra ağlamaya başladı.

— öldürün onu, diye yalvardı.

Onu hiç bu kadar çekici görmemişti. Yaşlı gözlerinde delice bir parıltı vardı. Ağır ağır yarı açık ağzından soluyordu. Islak havlu bütün hatlarını meydana çıkarıyordu.

Malko diz çöküp ihtiyarın başını kaldırdı. Labeau'nun burnundan ve yanağındaki kesikten kan boşanıyordu. Yanağında bir deri parçası kalkmıştı.

— Onu tedavi etmek gerek, dedi Malko.

Simone'un yüz hatları nefretten gerildi.

— Onu tedavi etmek mi? diye haykırdı. Harika doğrusu! Siz gelmeseydiniz ne olacaktı peki? Bırakın boğazını keseyim şunun.

— Tedavi edin onu, diye üsteledi Malko.

Simone omuzlarını silkip odadan çıktı. Malko, kendi kanında boğulmaması için Julien Labeau'yu doğrulttu. Bu garip gösteriden bir şey anlamamıştı. Julien Labeau niçin Simone Hinche'e tecavüz etmeye gelmişti? Bir

tesadüf değildi bu: Port-au-Prince birkaç kuruşa elde edilebilecek kızlarla doluydu.

Simone elinde, bir yanı yeşil, öbür yanı siyah bir tutam yaprakla göründü. Beyaz, pamuklu bir elbise giymişti ve daha sakin görünüyordu. Tek bir söz bile söylemeden Labeau'nun yanına çöktü ve yapraklarla yüzüne yakı yapmaya başladı.

— Ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

Genç kadın belli belirsiz güldü.

— Bu ülkenin bir ilacıdır.

önce, hiçbir şey olmadı. Sonra Labeau gözlerini açtı ve derisi yüzülüyormuşçasına uludu.

Bütün gücüyle Simone'un yüzüne bastırıldığı yaprakları itelemeye çalıştı. Sonunda genç kadının elini itmeyi başardı ve yapraklar yere düştü. Yüzünün derisi şişmiş ve kızarmıştı. Kanaması azalmıştı, ama yanaklarının derisini tırnaklarıyla koparacak gibiydi.

Umutsuz iniltilerle başını bir timsah gibi salladı.

El yordamıyla yaprakları yakalamaya çalıştı. Simone hemen ayağıyla onları ileri itti.

Yaşlı zenci iniltiyle arka üstü yere yuvarlandı. Simone onu gülümsemeyle izliyordu.

— Ona asit mi verdiniz? diye sordu Malko dehşet içinde.

Simone deli deli güldü.

— Hayır bu mansenile cinsinden bir ağaç. Yerli dilinde buna "ağız yakan" denir.

Elleri belinde Julien Labeau'nun acı içinde kıvranışını seyrediyordu. Labeau, Malko ve Simone yokmuşçasına yapraklara doğru süründü. Malko, acaba acıdan keçileri mi kaçırdı diye düşündü.

— Ama bu delirmiş. Sanki yaprakları ele geçirmek istiyor.

Simone'un acımasız bakışları daha belirginleşti.

— Eğer yaprakların yeşil tarafı kullanılırsa bu acıyı dindirir. Küçük yaraların üzerine yakı olarak kullanılır.

Bunun için hep yanımda bulundururum.

Julien Labeau'nun parmakları yaprakların sadece birkaç santim uzağındaydı. Simone yaklaştı ve bütün gücüyle ihtiyarın kasığına tekme bastı. Julien korkunç bir çığlık atarak ikiye ayrılmış tırtıl gibi büküldü. Malko, Simone'u geri çekti. Bu iğrenç ihtiyara daha fazla eziyet etmesini istemiyordu.

Julien Labeau sonunda yapraklara erişmeyi başardı ve onları yüzüne sürdü.

Malko tabancasını yerine soktu. Julien Labeau şimdilik tehlikeli değildi. Simone'u öteki odaya sürükledi.

— Niçin size saldırdı?

Simone anlattı. Malko durumu kavramıştı. Simone'u bahane eden Amour Mirebalais, kendisini hedef almıştı. Malko Simone'un hafifçe ağladığını farkettiler ve elini tuttu. Simone da ona yaslandı.

— Bu ülkeden gitmek istiyorum, diye mırıldandı. Artık dayanamıyorum. Babam da, Devrim de umurumda değil. Şiddet ortadan kalktığı zaman geri dönerim. New York'a gideceğim...

Porto-Rikolular tarafından tecavüze uğramak içinse, yer çok uygundu!..

— Hemen gitmeyin, dedi Malko. Gabriel JacmeFi gördüm.

Simone heyecanlandı.

— Nasıl bulabildiniz onu?

Malko duraksadı.

— Sizi tehlikeye atmak istemem. Ne de onu bulmam için bana yardım edeni. Amour Mirebalais gece gündüz benim için pusu kuruyor. Artık beni öldürmeye kalkmışa, bu onun da Jacmel'i isteyişi yüzünden.

— Bana güveniniz yok, dedi Simone Hinche üzgün üzgün.

Dokunsa ağlayacaktı. Malko genç kadının başına gelenleri ve kendisiyle çalışmayı kabul etmesini hatırladı.

— Beni Jacmel'e götüren, Amerikalı Burt Marney,

yani "Vampir", dedi. Onunla sürekli temas halinde gibi gözüküyor.

– Ne zaman onu göreceğiz?

Cevap vereceği anda, Julien Labeau kapı aralığında beliriverdi. İhtiyar sersem sersem ağır adımlarla ilerliyordu. Sol eliyle göğsünü ovuşturuyor, sağ eliyle de yaprakların faydalı tarafıyla yüzüne kompres yapıyordu.

Gözleri öyle şişmişti ki, Malko acaba görebiliyor mu diye kendi kendine sordu. Gömleğindeki kanlar kurumuşturdu. Simone öğrenerek yüzünü buruşturdu:

– Defol Julien, yoksa gebertirim seni, dedi.

– Canım yanıyor, diye inledi ihtiyar, ölmek üzereyim.

– Daha iyi ya, dedi Simone, defol

Julien Labeau kapıya doğru yürüdü. Gittiği zaman Malko hainler çetesinin, en değerli adamını kaybetmek üzere olduğunu düşündü. Julien Labeau bir defa daha ihanet etmişti. Şimdi Amour Mirebalais'den daha çabuk düşünmek ve Cesar Castilla'nın sözünü tutması için dua etmek gerekiyordu.

– Gidiyorum, dedi Malko. Gabriel Jacmel'i hemen göreceğiz. Size haber vereceğim.

Simone tanımlanamayacak bir ifadeyle ona baktı:

– Niçin kalmıyorsunuz?

– Bu çok tehlikeli olur, dedi Malko. Amour Mirebalais'nin bu gece beni ortadan kaldırıp kaldırmayacağını bilmiyorum. Eğer benimle olursanız, kaderimi paylaşacaksınız... Yoksa sizinle kalmak istemiyor değilim.

Simone Hinche birden kollarına atılıp ona sıkıca sarıldı.

– Bütün bunlar bittiği zaman, diye mırıldandı, Haiti'de biraz daha kalmanızı isterdim.

– Çalışacağım, diye söz verdi Malko.

Başını omuzuna yasladı:

– Mutluluğa öylesine ihtiyacım var ki! Babam olmasaydı, bu işlere karışmazdım.

Malko duygulanarak onun saçlarını okşadı. Simone ona sımsıkı sarılmaya devam ediyordu. Arzusunu dile getiremiyor gibiydi. scannedbydarkmalt1

Başını kaldırdı ve Malko'yu uzun uzun öptü. Malko buna karşılık vererek ayrıldı.

— Kapınızı kilitleyin.

Simone Hinche'in gözlerinden kıvılcımlar saçıldı.

— Eğer ihtiyar domuz geri gelirse bıçakla doğrarım onu.

*

**

Malko El Rancho'ya varınca birden rahatladı. Boule yolunda, tabancasını namlusunda bir kurşunla yanındaki koltuğun üzerinde hazır tutmuştu. Otelin karşısına park etmiş arabaların önünden hızla geçmişti. Şimdi kendini daha çok güvenlik içinde hissediyordu. Amour Mirebalais'nin adamları skandal yaratmayı sevmiyorlardı. Anahtarını aldıktan sonra havuza doğru yürüdü. Birden arkasında birinin varlığını hissetti ve geri döndü.

— Hemen yatmayacaksınız, dedi Amour Mirebalais alaycı sesiyle.

Malko donup kaldı. Havuzun barı ve çevresi bomboştu. Otelin gece kulübünün kapısından biraz müzik sesi geliyordu. Sırtının birden buz kestiğini hissetti. Umut-suzca, "Amour Mirebalais öldürmek isteseydi şimdiye kadar çoktan ateş etmişti" diye kendini ikna etmeye çalıştı.

— Kıpırdamayın. Bienaimë makineliyle önünüzde, dedi güzel sesiyle melez kadın.

Gerçekten de Malko ilerde, duvarın yanında bir gölge farketti. Yavaşça döndü ve Amour Mirebalais'ye yaklaştı. Genç kadın bezden bir koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, Lamborghini'nin anahtarlarıyla oynuyordu.

— Oturun, diye emretti.

Malko öldürülebileceğini düşündü. Bu çok sık karşılaştığı belirgin bir olasılıktı. Birden bir avuç dolar için

bunca tehlikenin peşinden koşmanın aptallık olduğunu farkettiler. Koskoca bir avuç olsa bile, bu böyleydi. Acıyla, bitmemiş şatosunu, hayatı pahasına yıllardır peşinde olduğu bu saçma düşü hatırladı.

Amour'un dediğini yaptı.

— Ne istiyorsunuz? Umarım çiçekleri almışsınızdır.

Amour'un billur gibi gülümseyişi içten gibiydi.

— Kibar birisi olduğunuzun farkındayım, dedi ahenkli sesiyle.

Malko, melez kadını inceledi. Çok makyaj yapmıştı. Kulağında nefis küpeler vardı. Gümüş pullu dekolte bir elbise giymişti. Ama aralarındaki masada, namlusu Malko'ya çevrili otomatik 45'lik bir Colt duruyordu. Bienaime de karanlıkta pusudaydı.

Amour içten bir şekilde dudağını büktü.

— Size yardım etmek istiyorum.

— Neden?

Melez kadın içini çekti.

— Dostlarınızı seçmeniz konusunda. Bugün öğleden sonra Julien Labeau'ya bir ders verdim. O çok sevdiği "aşk iksiri"ne bir daha elini süremeyeceği gibi size de yardım edemez.

— Neden ona Simone Hincbe'in kendisini ele verdiğini söylediniz? Ona tecavüze yeltendi.

Amour Mirebalais'nin hafifçe gülümseyişi, Simone Hincbe'in sanki bunun için yaratıldığı anlamına geliyordu.

— Simone Hincbe'i sevmem, dedi melez kadın. Ve onun bizim işlerimize karışmasını istemem. Bu onun için de bir ders oldu.

— Bütün olanlardan haberdarsanız, neden beni Haiti'den kovmuyorsunuz?

Amour Mirebalais bir sigara yaktı ve büyük bir ciddiyetle konuşmasını sürdürdü:

— Burası demokratik bir ülke ve insanları kovmayı istemeyiz. Onların kendilerinin çekip gitmelerini bekle-

riz. Dostum Joseph Bienaime sizi öldürmek zorunda olduğumu düşünüyor... Çünkü bizim için çok tehlikelisiniz.

Sigarasından bir nefes çekip yavaşça dumanını üfledi.

— Ama sizi öldürmemeye karar verdim. Çünkü istediğim şeye sahipsiniz. O halde bu şeye karşılık hayatınızı bağışlayacağım.

Pis şey. Malko, aptal numarası yapmaya karar verdi.

— Anlamıyorum.

Birden Amour Mirebalais öne doğru eğilip sigarasını Malko'nun eline bastırdı. Malko acı ve şaşkınlıkla bağırarak elini hemen geri çekti. Amour Mirebalais'nin yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Dudaklarını aralamış, gözlerini Malko'ya dikmişti.

— Bu önceki gece içindi. Şimdi, Gabriel Jacmel'i istiyorum. Ölü ya da diri.

Malko acıyan elini ovuşturdu. Böylece Amour Mirebalais fikrini değiştirmişti. Melez kadının Cesar Castella'nın da peşinde olup olmadığını düşündü.

— Siz onu ele geçirmeyi başaramadıktan sonra, bunu benim gerçekleştirmem çok zor olur.

Amour Mirebalais'nin Colt'u alıp onu vuracağını sandı.

— Benimle alay etmeyin, diye hırladı Amour. Gabriel Jacmel'i iktidara getirmek için hazırladığınız iğrenç komplonuzdan haberim var. Şimdiye kadar çoktan ölmeliydiniz. Size son bir şans tanıyorum. Ya beni Jacmel'e götürürsünüz, ya da nerede olduğunu söylersiniz. Uç güne kadar sizden bir haber alamazsam, Bienaime'ye sizi öldürmesi için emir vereceğim.

— Ayağa kalktı ve vahşice Malko'ya baktı.

— Ülkeden kaçmaya çalışmayın, görüldüğünüz yerde vurulursunuz. Eğer bir elçiliğe sığınma niyetiniz varsa, orada birkaç yıl kalmaya hazırlanın.

Aniden sırtını Malko'ya dönüp lobiye doğru uzaklaştı. Malko havuzun kenarında yalnız kaldı.

Gabriel Jacmel ile Amour Mirebalais arasında, sağ kalma şansı azalıyordu. Elçilik tercihi ise pek çekici değildi.

Bienaime karanlıkta kaybolmuştu. Rancho sakindi.

XIII. BÖLÜM

— Julien Labeau öldü.

Malko sesini çıkarmadı. Simone Hinche olayından Frank Gilpatrick'e söz etmemiştir.

— Mahvetmişler adamı, diye devam etti Amerikalı. Petionville'de bir sokakta bulmuşlar.

Frank Gilpatrick sol ayağını sinirli bir şekilde bambu koltuğa vuruyordu. Oloffson Oteli'nin terasında içkilerini yudumlayan Amerikalı turistlere dalgın dalgın baktı. Bu eski otel Porte-au-Prince'in övünç kaynağıydı. Geniş bir veranda ile çevrili bu ahşap bina, gazetecilerin ve her cins muhbirin tercih ettiği bir uğrak yeriydi.

Otelin çevresinde, kapkara domuzlar bayır aşağı inen sokaklarda serbestçe koşuşup duruyorlardı.

Verandanın altında, orkestra pek coşkulu olmayan bir müzik çalıyordu. Bar hemen hemen boştu. Giriş katı, bambu koltuklu birçok küçük salona bölünmüştü. Malko Gilpatrick'i bunlardan birinde bulmuştu.

— Neden beni görmek istiyordunuz? diye sordu Malko.

Amerikalı duraksadı.

— İşleri oluruna bırakmanızı söylemek için, dedi canı sıkın bir şekilde. Sizin de Julien Labeau gibi sokak ortasında kalmanızı istemiyorum. Şimdi tam sırasıdır. Gabriel Jacmel ile asla anlaşamazsınız. Zaten, Amour Mirebalais sizi daha önce ortadan kaldıracaktır.

— John Riley sizin kadar karamsar değil, dedi Malko.

Frank Gilpatrick, papazın dini görüşlerinin şüphe götürür oluşu hakkında ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Malko tam cevap vermek üzereyken, Toussaint Boucan'ın yine o yapmacık sırtmasıyla yanlarına geldiğini farketti. Sıska vücudu iki büklümdü. Bastonunu Frank'a doğru kaldırdı.

— Nasılsın sevgili dostum? diye sordu.

Frank uyuşuk uyuşuk cevap verdi. Boucan'ın gözleri sürekli hareket halindeydi Malko'yu görmezlikten geldi ve uzaklaştı.

— Pislik, diye mırıldandı Amerikalı. Onu yollayan Mirebalais. Size varlığını belli ediyor. Bir gün başınızı Başkan'ın masasının üzerine bırakacak.

Malko cevap vermedi. Frank'ın ne Amour Mirebalais'nin son ültimatomundan haberi vardı, ne de Castella harekâtından. Amour'un Malko'ya verdiği süre öbürkü gün bitiyordu. Yağmur iri damlalar halinde yağmaya başladı ve birkaç saniye sonra göz gözü görmez oldu. Orkestra müziği kesmişti.

Malko birden, gelişinden beri hep savunmada kaldığını düşündü. Frank'ın endişesini anlamaya başlıyordu.

Yağmur hızını daha da artırmıştı. Beş dakika sonra, Port-au-Prince'in telefonları arıza yapacak, arabalar yollarda kalacaktı. Frank Malko'ya doğru eğildi:

— İşi bırakın. Amour'dan kolay kurtulamazsınız. Jacmel de ondan farklı değil. Amour Mirebalais'nin şimdilik sizi rahat bıraktığına bakmayın. Mutlaka bir pusu hazırlıyordur.

Malko başını iki yana salladı.

— Daha değil. Bana bir süre tanıdı.

Birkaç saat sonra Amour Mirebalais'nin kaçırılması için Cesar Castella ile buluşacaktı. Sonra da hemen "Vodu" harekâtı başlayacaktı.

Frank omuzlarını silkti.

— Julien Labeau gibi olduğunuzda, gelip bana sızlanmayın, dedi.

Hesabı ödemek için ayağa kalktı. Yağmur hâlâ yağıyordu. Toussaint Boucan görünürde yoktu.

Malko Simone'u düşündü. Galiba biraz tutulmuştu ona.

*

**

Cesar Castella yüzünü buruşturarak yemek listesini masanın üzerine attı.

— Bana bir şişe Moet-Chandon verin, dedi.

Guapa hayran hayran ona bakıyordu. Fransız şampanyası! Bir çırpıda, sızılı vücudundaki bütün morlukları ve kara gözlüklerle gizlediği şişmiş gözünü unuttu.

Önden ve arkadan yırtmaçlı lame elbisesiyle, Port-au-Prince'in tanınmış lokantası "Rond-Point"na gelişi heyecan yaratmıştı. Dominiklinin 'balık suratı zevkten dört köşe olmuştu: Sonunda Malko'nun dolarları sayesinde, layık olduğu hayatı yaşayabilecekti. Ibolele'de üç, dört viski içmişti ve tatlı bir uyuşukluk içindeydi.

Garson masaya geri döndü.

— Şampanya bitmiş, dedi.

— Bitmiş mi?

Dominikli çılgın bakışlarını etrafta gezdirdi. Sonra elini itham eder gibi yandaki masaya uzattı.

— Ya bu?

Yandaki masada, buz kovasının içinde bir şişe şampanya yüzüyor ve iki çift sakın sakın ondan içiyorlardı. Cesar Castella'nın bağırtıları üzerine dönüp ona baktılar. Garson afallamıştı. İki adam Cici Köpekler'dendi.

— Bu son şişeydi, diye geveledi.

— Git bir tane bul, diye emretti Castella.

Garson kıınıldamadı. Castella sakince kemerinden 38'lik bir Colt çıkardı ve garsonun üzerine doğrulttu.

— Haydi çabuk ol!

Garson dehşet içinde titriyordu. Ceketini açan yan-

daki müşterilerden birinin belinde bir tabancanın kabzası göründü. Castella silahı farkettiler. Dövüşmek gibi en küçük bir niyeti bile yoktu, ama tatlı karısının önünde rezil olmak istemiyordu. Tabancasını çekti ve şampanya içenlere doğru çevirdi.

— Bu içtiğiniz son şişe, dedi.

Guapa arzuyla kıkırdadı. Kocasının yiğitliği çok hoşuna gitmişti. Onun bu tarafına bayılıyordu. Castella'ya iyice sokuldu.

"Rond-Point" yeniden sakinleşmişti. Cici Köpekler hiç istiflerini bozmadan şampanyalarını içmeyi sürdürdüler. Dominikli yaygara çıkarması ve Saray'ın korunması altında olmasıyla tanınıyordu... Ayrıcalığı vardı.

Balkabağı çorbası, geldiğinde Guapa tatsız bir soru sordu: www.cizgilibirforum.com

— Bu akşam mı?..

Cesar Castella masanın altından ona bir tekme attı. Kadın bu sefer sesini alçaltarak devam etti.

— Nasıl yapacaksın?

Cesar bir İstakoz bacağı ayıkladı.

— Korkma, dedi.

Dominikli elini cebine daldırıp yirmi dolarlık bir tomar çıkardı.

— Casino'ya git ve yediye oyna.

Bu onun uğurlu rakkamıydı. Guapa paralan açık göğsünün içine sokuşturdu. Kocasını saatine baktı. On beş dakika sonra baskın başlayacaktı. Guapa'nın göğüs gösterisi hoşuna gitmişti. Masanın altından onu okşadı. Guapa kıkırdadı ve dudaklarını Cesar'indudağına yapıştırdı.

Cesar Amour Mirebalais'yi kaçırmayı hiç düşünmemişti. Çok zor bir şeydi bu. Sonra bu "gringo" gerçekten çok saftı. Cesar'ın gözünde birisini safdışı bırakmanın tek bir yolu vardı... İki yüzlü davranmıyorsa tabii...

*

**

Cesar Castella "Casablanca"ya girebilmek için iriyarı Dominikli bir fahişeyi iteledi. Giriş, müşteri avına çıkmış fahişelerle kaynıyordu.

Castella çevresine bakındı. İçmiş olduğu rom onu terletmişti.

Öldürmeye geldiği Joseph Bienaime Lincoln arabasını, Hasco Amerikan Şeker Şirketi'nin küçük treninin rayları üzerine, yolun kenarına park etmişti. Bir hayta kasılarak polis şefinin arabasına göz kulak oluyordu. "Casablanca", Carrefour yolundan içerde, kırmızı yeşil neonlarla aydınlatılmış, tahtalarını karıncaların kemirdiği bir barakadan ibaretti. Orkestra yoktu, ama bir müzik dolabı durmaksızın çalışıyordu.

Cesar Castella etrafı kolaçan ettikten sonra salonun eşiğinde durdu. İçerde korkunç bir gürültü vardı. Girişin solundaki bar tıklım tıklım dolmuş, bütün masalar Cici Köpekler tarafından tutulmuştu.

Dominikli korkudan titredi. Görebildiği kadarıyla, silahlı yedi Cici Köpek vardı. Göremedikleri de en azından bir o kadardı. Ama, Joseph Bienaime yoktu. Biri ona çarptı ve hemen tanıdı. Kızı kolundan yakaladı. Buranın gediklisi küçük orospularından biriydi.

— Joseph Bienaime'yi tanıyor musun? diye sordu alçak sesle.

— Tabii. Sütunun arkasında dans ediyor. Görmek mi istiyordun?

— Hayır, hayır. Sağol.

Cesar ter içindeki avucunu pantolonuna sildi. Şimdi, siyah pantolonlu, neşeli, uzun boylu Dominikli bir kıza sıkı sıkı yapışmış olan polis şefini farkedebiliyordu. "Casablanca" Cici Köpekler'in tercih ettiği yerlerden biriydi. Bienaime eğlenmek için buraya gelmeye tenezzül ediyordu.

Castella geriledi. Bu salondan ateş edip de sağ çıkmak imkânsızdı.

Konuştığı kız kapıya yaslanmış, hâlâ orada duru-

yordu. Yanına yaklaştı ve ona on gurd uzattı.

— Git Joseph'i gör ve ona, konuşmak için dışarda beklediğimi söyle, dedi.

Kız parayı kaptı ve piste doğru ilerledi. Cesar Castella çıkar gibi yaptı. Sonra, kız uzaklaşınca tuvalete daldı. Lavabonun kırık aynasından kapıyı gözetliyordu. Böylece, Bienaime'yi sırtından vurabilirdi.

Bir dakika geçmek bilmedi. Castella'nın korkudan dudağı uçuklamış, gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü sararmıştı.

Joseph Bienaime'nin bodur gölgesini hiç beklemediği bir anda farkettili. İçgüdüsel olarak kendini geriye attı. Polis şefi onu öldüresiye korkutuyordu. Ülkenin en iyi nişancısıydı. Talim yapmak için Fort-Dimanche'ın mahkûmlarını salıverip hapishane ile deniz arasındaki açık arazide üzerlerine ateş ettiğili söyleniyordu. Şimdiye kadar birisini bağışladığı görülmemişti. Yine de, planını yürütememesi için onu öldürmesi gerekiyordu.

Cesar Castella 38'lik Colt'u gömleğinin içinden çıkarırken düğmelerinden birini kopardı. Sonra açık kapıdan içeri daldı. Aynı anda da kadınlar tuvaletinden çıkan bir kızla çarpıştı.

— Cesar!

Kızın ismi Rafaella idi ve Guapa ile kavgalı olduğu sıralar bütün sevgisini ona sunmuştu.

Joseph Bienaime birden geri döndü. Port-au-Prince' de polis şefi olarak kalabilmek için iyi reflekslere sahip olmak gerekiyordu. Bir anda, bir metre önünde Castella'nun gerilmiş kolunu gördü. Cesar'ın on kez ateş edebilecek kadar zamanı olmuştu. Ama, Dominikli kıpırdanmadı. Adam kendisinden daha kuvvetliydi, önden ateş etmesi zor olacaktı.

Joseph Bienaime iriyarı Dominikli bir kızı yakaladı ve Cesar Castella tetiğe bastığı an, onu kendine siper etti. Colt'un kurşunu kızın dolgun göğsüne saplandı ve koca bir delik açarak dışarı çıktı. Sonra, Bienaime'ye çarptı ve

onu yere yıktı. Karşılık vermesine rağmen kurşunlar tavana saplanmıştı. Cesar Castella deli gibi tetiğe asıldı. İki kurşun boşluğu dövdü, diğer ikisi ise inleyen zenci kıza saplandı.

Castella yıldırım gibi çıkışa daldığı anda, Joseph Bienaime'yi gördü. Üniformasında koca bir kan lekesiyle yerde yatıyor ve ateş etmeye çalışıyordu.

Merdivende ayağı takıldı, yere düştü. Birisi pencerenin camından bir sandalye fırlattı. Hemen başını eğdi. İriyarı bir Cici Köpek elinde bir Colt'la pencerede gözüküyordu.

Cesar Castella bir yılan gibi doğruldu ve kaçmakta olan bir kıızı yakaladı. Cici Köpek ateş edeceği sırada kıızı onun üzerine doğru fırlattı. Kız Colt'un kurşunlarına hedef oldu ve kan revan içinde çamurun içine düştü. Aynı anda Castella da silahını ateşledi. Cici Köpek kafatası paramparça bir halde savruldu.

Küçük bir çocuk bacaklarına dolandığında Castella bir tabanca kazbasiyla onun da gözünü çıkardı. Göz kararıyla, son üç kurşunu Joseph Bienaime'nin yattığı kapiya doğru boşalttı. Sonra bir taksiden kılpayı kurtularak yola çıktı. Arabasını yüz metre ileriye bırakmıştı. Koşarken Colt'una yeni bir şarjör taktı. Cici Köpekler hareket eden her şeyin üzerine rasgele ateş ediyorlardı. Kötü bir tesadüf, o an gelen bir çift daha arabadan inmeden delik deşik oldu.

Cesar Castella direksiyona geçti. Elleri öylesine titriyordu ki, hareket edebilmek için kontağı üç kez çevirmek zorunda kaldı. Başının kanadığını farkettiler. Bir kurşun sıyrılmış olmalıydı. İspanyolca bir küfür salladı. Yine de, planının en zor olan kısmını tamamlamıştı.

*

**

Evinin önünde bir araba durduğunu farkettilerinde, Olga Mirebalais "Yeni Dünya" gazetesini okuyordu. Yerinden kalkmadı. Kapı pencere açıldı, ama ne çıkardı ki?

Port-au-Prince'in en güçlü kadınlarından birinin annesi idi ve hiçbir serseri villasına girmeyi göze alamazdı.

Saat geç olmuştu ve kimseyi beklediği yoktu. Üstelik villası, Petionville yolu üzerinde çukur dolu çıkmaz bir sokağın sonundaydı. Kimse tesadüfen buraya gelmiş olamazdı.

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve sofaya çıkmak için oturma odasından geçti. Uzun boylu, beyaz saçlı, kızı gibi açık tenli bir kadındı.

Kapı iki kez çaldı. Olga duraksadı. Ama hizmetçi uyanıncaya kadar ziyaretçi gidebilirdi. Dışardaki lambayı yaktıktan sonra kapıyı açmaya gitti.

Cesar Castella, keçeleşmiş saçlarından akan kanı kurulamıştı. Saçlarını taramış korkusunu üzerinden atmıştı. Olga Mirebalais onu görür görmez kaşlarını çattı. Onu tanır ve ondan hoşlanmazdı.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu soğukça. Kızım evde yok.

Cesar Castella cevap vermedi. Soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Hiç telaşlanmadan ceketinin içinden Colt'unu çıkartıp yaşlı kadının üzerine doğrulttu.

— Al bakalım, ihtiyar orospu!

Olga Mirebalais'nin korkacak zamanı bile olmadı. Colt'un kurşunu şahdamarını parçaladı ve yaşlı kadın anında öldü.

Dominikli, "Casablanca"da duyduğu korkunun acısını çıkardığı için çok keyifliydi. Bu ona, rejim muhaliflerinin ailelerinin güpegündüz katledildiği günleri hatırlatıyordu...

Yaşlı kadın gözleri açık, kanlar içinde kapının yanında yatıyordu. Cesar Castella evde bir çığlık işitti. Kadının dışarı doğru düşmesi iyi olmuştu. Kimse Amour Mirebalais gelmeden önce ona dokunmaya cesaret edemezdi. Dışarda ise genç kadın tam bir hedef meydana getirecekti. Castella koşarak kaçtı. Evde telefon vardı. Çevresinde fazla güvenlik olmadan onu buraya getirte-

cek tek neden buydu.

Bu basit bir şeydi, ama onu düşünebilmek önemliydi işte!

Arabasına kadar koştu ve Pétionville yoluna çıkmak için geri geri hareket etti. Daha sonra biraz yukarda Amerikan Kulübü'ne giden yola sapacaktı. Arabasını oraya gizleyip evi gözetleyebilmek için yaya olarak aşağıya inecekti. Dürbünlü Amerikan tüfeğiyle genç kadını ısıkalaması imkânsızdı.

O öldükten sonra tüymesi çok kolay olacaktı. Bundan sonrası Amerikalılara ve Gabriel Jacmel'e aitti. Kendi kendine Dominikli olmasına rağmen Jacmel'in kendisini polis şefi olarak kabul edip etmeyeceğini sordu. Her şeye rağmen Cesar Castella yine de iyi bir teknisyendi ve bütün bu zencilerden daha üstündü.

— Domuz herifler, diye söylendi sarsıntıyla geri geri giderken. Yolları onarmaktan bile acizler.

*

**

Öndeki araba öyle hızlı gidiyordu ki, her girdiği çukurda bir metre havaya fırlıyordu. Bir toz bulutu içinde iki Jeep onu izliyordu.

Castella çabucak istavroz çıkardı. Tanrının yanında olduğuna inanmak hoşuna gidiyordu. Dominikli bir ağacın altında iki büklüm olarak tüfeğinin namlusunu kaldırdı. Alacakaranlıkta onu kimse göremezdi. Boğuk ve düzenli bir gürültüyle sıçradı.

Ama bu yüreğinden başka bir şey değildi.

Ford sert bir frenle durdu. Amour Mirebalais koşarak dışarı fırladı ve annesinin cesedinin üzerine kapandı. Castella onun korkunç feryadını işitti.

Başını eğdi ve nişan aldı. Amour Mirebalais sırtını ona dönmüştü.

Birden, kurbanının önünde bir gölge belirdi. Castella bir an düş gördüğünü sandı.

Bu Joseph Bienaimè idi. Sol kolu bir eşarpla sarılı,

alını ve yanakları bandajlıydı. Sağ elinde, Castella'nın damarlarındaki kanı donduran bir silah taşıyordu. Bu, Bienaimenin namlusunu altın kaplattığı otomatik bir ArmaLite'ti. Uzaktan tümüyle altın gibi görünüyordu. Joseph Bienaime gibi iyi bir nişancının elinde korkunç bir silah!

Sanki onu farketmiş gibi, polis şefi yavaşça döndü ve Cesar Castella'nın saklandığı yere baktı. Sert bir kol hareketiyle öldürücü silahı beline dayadı. Ateş etmeye hazırды artık.

Cesar Castella öfkeden ve korkudan tir tir titriyordu. Buradan rahat kaçmak için Joseph Bienaime'yi yerinde vurmak gibi büyük bir tehlikeyi göze almıştı. Onun, Amour Mirebalais'nin sağ kolu olduğunu biliyordu. Şimdi bir çırpıda ikisini de temizlemek gerekiyordu.

Dominikli nişan almaya çalıştı ve birden durmak zorunda kaldı, öylesine titriyordu ki.

Amour, annesinin cesedini büyük bir özenle düzeltmiş, yanında ağlıyordu, iki Cici Köpek saygılı bir şekilde bekliyordu. Castella bir defa daha nişan almayı denedi. Birden, kendini ıskı geçmiş olarak düşündü. Şimdiden, Joseph Bienaime'nin tüfeğinin kurşunlarının etine saplandığını hisseder gibi oluyordu. Ama onları bu şekilde öldürmeyecekti. Bir defasında polis şefinin yaralı bir komünisti arabasının arka tamponuna bağlayıp bir kilometre sürüklediğini hatırladı. Adamın yüzü ve vücudu yara içinde kalmıştı. Daha sonra Bienaime yaralarının üzerine benzin döküp onu yakmıştı.

Castella derin bir nefes aldı. Joseph Bienaime kalın hatlı yüzünü ona doğru çevirmişti. Göğsüne nişan alıp tetiğe bastı.

Ona, bir gök gürültüsü gibi gelen hafif bir "klik" sesi duyuldu. Emniyeti kaldırmayı unutmamıştı. Bu kadarı da fazlaydı. Zaten Joseph Bienaime kıyılamıştı ve şimdi karanlıkta kalıyordu.

Cesar Castella tüfeğini bırakmadan emekleyerek ge-

riledi. Kendine küfürler yağdırıyordu. Yeterince uzaklaştıktan sonra ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Öylesine korku içindeydi ki, kendi kendine arabasını nasıl bulabileceğini sordu.

Hemen içine atladı ve hareket etti. Şimdi artık yapabileceği tek bir şey vardı: Amerikan Elçiliği'ne sığınıp rejimin devrilmesini beklemek. Yalnız bu saatte elçilik kapanmıştı. Sabahı beklemesi gerekiyordu. Petionville yolundan ölümüne inerken genç bir köylü kıza çarptı. Dikiz aynasından kızın havalanan vücudunu gördü. Durmadı bile.

Şimdi başladığı yerdeydi.

Guapa'yı almaya gitmeden önce bir an duraksadı. Sonunda, işine yarayabileceğini düşündü. Cılvelerine hiçbir erkek ilgisiz kalamazdı.

*

*•

Guapa bir sevinç çığılığı attı. On yedi sonuçsuz denemeden sonra bozuk para makinesi sonunda bir avuç yarım dolarlık boşaltmıştı. Casino'nun salonuna girdiğinden beri peşinden ayrılmayan iriyarı melez arsızca onu alkışladı.

— Çok güzel, bayan.

Kadını sürekli tahrik ediyor, bazen kargaşadan yararlanarak vücudunu vücuduna değdiriyordu. Kadının yumuşak teninin teması onu rom çarpmışa döndürüyordu. Guapa ona küçümseme dolu bir bakışla bakmıştı.

Genç kadın paralarını toplamaya fırsat bile bulamıyordu. Cesar Castella patlamaya hazır bir bomba gibi içeri dalmış, bir bakışta Guapa'yı farketmişti. Kadını o kadar hızlı çekmişti ki, az kalsın para makinesi devrilecekti.

— Hey, deli misin? diye karşılık verdi. Kazanıyorum, baksana!

Guapa sert bir hareketle kendini kurtardı. Castella ona koca bir öküzü göçertecek bir tokat patlattı. Elindeki bozuk paralar yere saçıldı.

— Gel, aptal karı.

Cesar Castella en kötü durumda bile kibarlığını sonuna kadar korurdu. Guapa en sonunda kocasının içinde bulunduğu durumun farkına varabildi. Kendisini sürükleyen kocasına tek söz etmedi.

Böyle bir fırsatı kaçırmak istemeyen iriyarı melez ciddi ciddi araya girdi.

— Bayım bir kadını böyle sürüklemeye hakkınız yok, onu korumam altına alıyorum..

Bu saygıdeğer tüccar ölüme bu kadar yaklaştığının hiç farkına varmadı. Castella bir an duraksadı, sonra vazgeçti. Yapacağı başka işler vardı.

Cesar ve Guapa, Harry Truman Caddesi'nin delik deşik kaldırımında koşuyorlardı. Genç kadın sonunda ağzını açtı.

— Neler oluyor?

Cesar Castella ilk kez caka satmadı. Kendini arabanın içine attı ve:

— Mahvolduk, dedi.

XIV. BÖLÜM

Çukurların üstünde çakılı bırakılmış bir ağaç dalı, Rıhtım Caddesi'ndeki trafiği durdurmuştu. Bir kamyonun dingili kırılmış, üzerindeki tomruklar caddeye dökülmüştü.

Malko park edip Mazda'dan indi. Çevresine bakındı. Cesar Castella meydanda yoktu. Cici Köpekler'e enselenmediyse, Dominiklinin yarım saatten beri orada olması gerekirdi. Sabahın birinde odasına baskın yaptığında korkudan geveliyordu. Malko, adamın anlattıklarına donup kalmıştı, öfkesi karşısında Dominikli, kendisine tatlı bir sürpriz yapmak istediğini söyleyerek dizlerine kapanmıştı.

İşte tasarlanan kaçırma harekâtının gelip dayandığı nokta! Malko, Amour Mirebalais'nin ne halde olabileceğini kestirebiliyordu. Cesar Castella'dan kurtulmak için onu Amerikan Elçiliği'ne kadar götüreceğine söz vermişti. Saat on buçukta Rıhtım Caddesi'yle, Pavee Caddesi'nin kesiştiği yerde buluşacaklardı.

Malko esnedi. Dominikliden ayrıldıktan sonra, hiç yanından ayırmadığı Remington'uyla tıraş olmuş, tabancasını alıp hemen odasından çıkmıştı. Mazda'sıyla yarım saat Petionville'in ıssız sokaklarında dolaşmıştı. Sonunda çakıllı, karanlık bir patika bulup Mazda'yı park etmiş ve uyumuştü. Pek rahat etmemişti, ama Cici Köpekler'in el bombasıyla uyanmaktan çok daha iyiydi.

Şafakla birlikte, Simone Hinche'i delice arzulararak uyanmıştı.

Sonra daha sakinleşmiş olarak, şehir merkezine girmekten kaçınıp gelişigüzel sürmüştü. Geçen her zenciye Cici Köpek sanıyordu. Castella yine meydanda yoktu. Sonunda vazgeçti. Caddeyi geçip Cafe Tropical'e girdi. Bir meyveli punch söyleyip telefon etmek istedi. Castella elçiliğe sığındıysa, yok yere tehlike peşinde koşmak saflık olacaktı.

Ahizeyi alıp ABD Elçiliği'nin numarasını çevirdi. Neyseki, salon boştu ve patron bir horoz döğüşü için bahis hazırlamakla meşguldü.

— Frank Gilpatrick ile konuşmak istiyordum, dedi Malko.

*

**

Frank Gilpatrick sararmış bir halde ahizeyi kaptı:

— Size Amour Mirebalais'nin annesini öldürdüğünü söylüyorum! Görülmemiş bir vahşetle. Deli bu! Bir vahşi.

Malko duyuyor, ama anlamamazlığa veriyordu. Durum düşündüğünden de berbattı. Amerikalının sesi sinirden titriyordu. Malko yüzünün ter içinde kaldığını ve Amerikalının üçüncü kez aynı soruyu tekrarladığını farketti.

— Niçin onu bekliyorsunuz?

— Amerikan Elçiliği'ne sığınmak istiyor...

CIA'nın danışmanının bağırışı Malko'nun elindeki ahizeyi sarsmıştı. Amerikalı öfkeden kekeleyordu.

— Asla, diye gürlledi. Asla! Deli misiniz siz? Bu herifin Amerikan pasaportu bile yok. Hem yaptıklarından sonra, elçiliğe yaklaşmasına izin verecek bir tek diplomat bile çıkmaz. Bırakın bu herifi, Cici Köpekler'le didişsin.

Amerikalı sertçe telefonu kapadı. Malko bir an düşündü. Ona öyle geliyordu ki bütün cadde Frank Gilpatrick'in bağırıp çağırmasını duymuştu.

Cesar Castella'ya karşı hiçbir sempatisi yoktu. Ama, Dominikli isteklerinin dışına taşmış olsa da, onun emirleri üzerine dalaşa girmişti.

Tezgâha beş gurd bırakıp dışarı çıktı. Yine de biraz beklemeye karar verdi. Ama bu sadece ona bundan sonra yalnız olduğunu, yani ölüme mahkûm olduğunu söylemek içindi.

*

**

Cesar Castella Pavee Caddesi ile Hamilton Killeck Caddesi'nin köşesinde durdu. Kulakları uğulduyordu. Geceyi Guapa ile terkedilmiş bir evde geçirdiği Bois-Bernard'dan ayrılalı, ona bir asır geçmiş gibi geldi. Kendinde, Saray'ın ve Joseph Bienaime'nin malikanesinin önünden geçecek kadar cesaret bulmuş, sonra Pavee Caddesi'nde kalabalığa karışmıştı.

Guapa ise onu, başında eşarbi ve kara gözlükleriyle karşı kaldırımdan izliyordu.

Karşıdan karşıya birbirlerine korku içinde baktılar. Görünüşte, Port-au-Prince'de hayat olağandı. Castella yine de Cici Köpekler'in pusuda olduklarından emindi. Amour Mirebalais onu yakalasa canlı canlı derisini yüzerdi.

Guapa ile yeni bir çözüm tasarlamışlardı: Elçiliğe ulaşamazlarsa, rıhtımda bir İngiliz gemisi vardı. Eğer içeri sızışabilirse kaptan belki onları Cici Köpekler'e teslim etmezdi.

Dominikli mavi göğe baktı ve ölmek istemediğini düşündü. Bakışlarını aşağı indirirken gözü Elektrik Şirketi'nin terasına takıldı. Bastığı toprağın çöktüğünü sandı.

Birisi elinde tüfeğiyle terastan Dominikliye bakıyordu. Adam, görüldüğünü farkedince geriye çekildi. Cesar Castella olduğu yere çivilenip kaldı. Kedinin fareyle oynadığı gibi, onunla oynuyorlardı! Amerikalılara bir ders vermek amacıyla, elçiliğe yaklaşmasını bekliyorlardı.

Onu elçiliğin kapısında yakalayacaklardı.

Sinirleri bu kadarına dayanamazdı.

Guapa'ya haber vermeden bir çırpıda Liman Caddesi'ne saptı. Elçiliğe yalnızca iki bina kalmıştı.

Düdük sesi onu kurşun yemiş gibi sarstı. Kemerlerin altında soluğu kesilircesine koşuyordu. Geri dönerken karşı yönden gelen, içinde sivil giyimli dört kişinin bulunduğu bir Jeep ile karşılaştı. Ellerinde makineli tüfekleriyle üç polis caddenin öbür ucunda, Colombo-Haiti Halk Bankası'nın önünde belirdi.

Olduğu yerde kalan Guapa duraksadı. Jeep'i görmemişti. Geri dönse belki kurtulabilirdi, geçici olarak. Fakat korku içinde kocasına yetişebilmek için o da koşmaya başladı. Yalnız kalmak istemiyordu.

Yayalar durdu. Arabalar da. Kimsenin Cici Köpekler'in yoluna çıkmaya niyeti yoktu.

Dört Cici Köpek'ten biri arabadan atladığı sırada, Malko kahveden çıkıyordu. Adam uzun tahta bir copla Cesar Castella'ya doğru ilerledi.

Castella onu farketti. Kemerlerin altından çıkıp bir sokağa girdi. Yayalar bir anda yok olmuşlardı. Geride yalnız korkudan tir tir titreyen Dominikliyle Cici Köpekler kalmıştı.

Kalan üç Cici Köpek de Jeep'ten indi. İriyarı, göbekli olanı mavi bir gömlek giymişti. Diğer ikisinin üzerinde haki renkli elbise vardı. Onların da ellerinde cop ve bellerinde tabancaları vardı. Kara gözlüklerinden yüz ifadeleri anlaşılamıyordu. Yolu kaplayarak yayıldılar.

Cesar Castella durdu ve Colt'unu çekti. Ateş edecek zamanı olmadı, iriyarı Cici Köpek copunu kolunun üzerine indirdi. Dominikli acıdan kıvranarak düşen silahını almak için eğildiğinde, saldırganlardan biri yumruğunu indirdi.

Castella dizüstü kapaklandı. Üçüncü Cici Köpek aynı anda yanında bitti ve tekmeyle yüzüne patlattı. Dominikli korkunç bir çığlık atarak yüzü kan içinde arka üstü

yuvarlandı. Ayğa kalkmaya çalıştı. Henüz ona vurmamış olan altın dişli dördüncü Cici Köpek sakın sakın ilerledi ve copunu Castella'nın hayalarına indirdi.

Dominikli acı içinde doğrulmaya çalıştıysa da tekrar yere yuvarlandı.

Belden aşağısı kan içindeydi. Şimdi dört Cici Köpek başına üşüşmüştü. Uzun tahta coplarıyla başına, sırtına vurmaya başladılar.

Malko kulaklarını tıkamak istiyordu. Her vuruşlarında kemik sesi geliyordu. Üç polisten birinin yanına yaklaşp kolunu tuttu.

— öldürüyorlar onu, diye bağırđı. Engel olun buna!

Mavi üniformalı polis yavaşça döndü. Makinelisinin namlusunu Malko'ya doğrultarak:

— Sadece biraz dövüyorlar, dedi harika bir Fransızcayla.

Malko'nun gözleri bir dost aradı. İnsanlar dehşet içinde, müdahale etmeksizin katliamı seyrediyorlardı. Polislerden biri, içi turist dolu bir taksii geri çevirdi.

Castella insanüstü bir çabayla doğruldu. Mavi kazaklı Cici Köpek golf oynar gibi elindeki copu suratına indirdi!

Dominiklinin hâlâ bağırarak kadar gücü vardı. Sağ kalçası kırılmış, elleri ezilmişti.

Cesar Castella umutsuz bir çırpınışla doğrulmuş, ama bu kez de Jeep'in altına yuvarlanmıştı. Altın dişli Cici Köpek gülmekten kırılıyordu. Copunu cipin içine atıp Dominikliyi ayaklarından çekti. Ötekiler de, gittikçe artan bir tempoyla vurmaya başladılar. Artık işini bitirmek istedikleri anlaşılıyordu.

Castella'nın kafası Jeep'in altından çıktığı anda, bir Cici Köpek copunu yanlamasına indirdi. Malko, gözün dışarı fırlayıp yanağın üzerine yapıştığını gördü.

Dayanılmaz bir şeydi bu.

Ama Castella hâlâ yaşıyordu. Umutsuzca arabaya asıldı. İriyari Cici Köpek yorulmasına rağmen kuvvetini

topladı ve bütün gücüyle copu ensesine indirdi. Omurgası ezilmişti: Cesar Castella sarsıntıyla yüzüstü yere kapaklandı.

Guapa olanca hızıyla kaçıyordu, triyarı Cici Köpek şeytansı bir çabuklukla copunu fırlattı. Cop Guapa'nın dizine geldi ve onu yere yuvarladı. Altın dişli Cici Köpek hemen onun üzerine yürüdü. Guapa'ya, Castella'ya yaptıklarının daha da fazlasını yaptılar. Cici Köpekler eğlenmek niyetinde değildiler. Guapa'nın yüzü parçalanmış, kıkırdakları meydana çıkmıştı.

Guapa el yordamıyla doğruldu. Kemerlere doğru kaçmaya başladı. Katliamın seyircileri bu kanlı gösteri karşısında bir kenara çekildiler. İki Cici Köpek Guapa'ya yetişmişti. Malko kadının ensesine inen darbeyi görmedi, ama sesini duydu. Sanki kendi kafatası parçalanmışcasına. Neredeyse kusacaktı.

İki Cici Köpek Guapa'nın cesedini sürükleyerek tekrar gözüktüler. Kadının yüzü, ardında kan izleri bırakarak yerde sürünüyordu. Genç kadını Cesar Castella'nın yanına uzattılar. Kısa bir fısıldaşma oldu. Caddede, bir süre duran hareket yeniden başlıyordu. Cici Köpekler yavaş hareket ediyor, arabaya dayanarak laflıyorlardı.

Sonunda içlerinden biri yolu açması için polise işaret etti. Rıhtım Caddesi'nden bir taksi geliyordu. Mavi kazaklı Cici Köpek onu nazik bir işaretle durdurdu. Şoför öylesine sert bir fren yaptı ki, arkasında birkaç metre lastik izi bıraktı.

Malko midesi bulanır bir halde, Cici Köpekler'in eski Amerikan arabasının bagajını açtıklarını gördü. Castella'nın cesedini içine atıp kapağı kapadılar. Sonra Guapa'yı arabanın içine saktular. İriyarı Cici Köpek ile şoför biraz fısıldaştıktan sonra araba hareket etti.

Dört Cici Köpek alçak sesle konuşuyorlardı. Malko'nun yüreği ağzına geldi. Gözlerini onlardan ayırmıyordu. Ona doğru dönüp baksalar, öldüğünün resmiydi. Sanki görünmez olacakmış gibi soluğunu tuttu.

Birkaç saniye geçmek bilmedi.

Sonra Cici Köpekler Jeep'e bindiler. Malko'yu izleyen polis, makinelisini indirip uzaklaştı. Yolun üstünde sadece kan lekesi kalmıştı.

Malko bacakları titreyerek Mazda'ya bindi. Katliamdan nasıl kurtulduğuna hâlâ inanamıyordu. Amour Mirebalais'nin, Castella'nın cinayetiyle olan ilişkisini anlamaması imkânsızdı. Yapılacak tek bir şey vardı: Elçiliğe gitmeye çalışmak. Julien Labeau ve Cesar Castella katledilince, "Vodu" harekâtı tehlikeye düşmüştü.

Her metrede Cici Köpekler'in barikatıyla karşılaşacağını umarak Marie-Jeanne Caddesi'nden sağa döndü. Şiddetten nefret etmesine rağmen postu deldirmemeye karar vermişti.

Birleşmiş Milletler'in önünde Harry Truman Caddesi'ne saptı. Elçilik gözüküyordu. Yavaşlamadan içeri daldı ve frene kapıya ancak bir karış kala bastı.

Sonunda, Cici Köpekler'in ulaşamayacağı bir yere gelebilmişti.

*

**

Cici Köpekler'in el koyduğu taksinin şoförü ABD Elçiliği'nin muhafızlarıyla tartışıyordu. Taksinin arka kanepesinde, Guapa'nın kızıl saçları farkediliyordu.

Frank Gilpatrick sararmış suratıyla Malko'nun yüzüne bakabilmek için kendini zorladı.

Öyle heyecanlıydı ki, sigarasının parmaklarını yaktığını farketmedi bile.

— Güvenliğinizi sağlayamam, diye tekrar etti.

Malko yanlış anladığını sandı.

— Cici Köpekler'in beni buradan alıp götürceklerini mi söylemek istiyorsunuz?

Amerikalı sinirli sinirli sigarasını söndürdü.

— Size bu elçilikte kalamayacağınızı söylemek istiyorum, dedi. Çünkü, elçimiz bu konuda, Haiti Dışişleri Bakanı'na söz verdi. Açık değil mi? Size haber verildiğini

sanıyorum. Bir tehlike anında size yardım edilmeyecek. Amour Mirebalais, size sığınma hakkı verilmemesi için bu sabah bizzat kendisi araya girdi. Üzgünüm...

Malko soğukkanlılığını zor korudu. Demek bunun için Amour Mirebalais'nin adamları elçiğe kadar gitmesine göz yummuşlardı... CIA hiçbir zaman onu bu kadar yüzüstü bırakmamıştı. Castella ile karısının dışardaki cesetleri, onu neyin beklediğini hatırlatmaya yetiyordu.

Karşı gelmek için ağzını açtı, ama sonra kapattı. En azından saygınlığını korumalıydı. Eğer ölmesi gerekiyorsa, bu kibarca olacaktı. Dominikli gibi katledilmesine izin vermeyecekti. Yassı tabancasının son kurşununu kendisi için saklayacaktı.

Altın renkli gözleriyle Frank Gilpatrick'in bakışını yakalamaya çalıştı.

— Elçinize özür dilediğimi söylemenizi rica ederim, dedi soğukça. Allahaismarladık.

Kapıya doğru yöneldiği sırada, Gilpatrick seslendi:

— Bekleyin. Bir şans daha var. Radio-Pax'a gitmeye çalışın. John Riley size yardım eder. Ben... Ben...

Sefilce başını eğdi.

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

Kapıyı yavaşça kapadı. Holde bir saniye duraksadı. İki muhafız hâlâ taksi şoförüyle tartışıyordu. Birinci katta çıkan merdivenin önündeydi. Elçinin odasına kadar çıksa, belki vakit kazanabilirdi. Birden, Washington'da onunla pazarlık eden Rex Stone'un sevimsiz yüzünü hatırladı... Ölüm tehlikesine karşı beş yüz bin dolar.

Soylu bir altes sözünden dönmezdi. Odadan dakti-lo ve konuşma sesleri geliyordu. Kendini korkunç derecede yalnız hissetti. Bir şey düşünemiyordu. Omuzlarına büyük bir yorgunluk çökmüştü.

Kararlı adımlarla cam kapıdan çıkıp Mazda'sına yöneldi. Direksiyona geçtiği anda, elçilikten çıkmakta olan Lamborghini'nin sarı kaportasını gördü.

Bütün soğukkanlılığını toplayarak arabayı çalıştırdı

ve saldırmaya hazır bir canavara benzeyen sarı Lam-
borghini'ye doğru ilerledi.

ömrünün son dakikalarını yaşadığını düşünüyordu.

XV. BÖLÜM

Soluğu kesilen Malko, elçiliğin ana kapısını geçti. Lamborghini'yi arkasında bırakarak sola saptı. Dikiz aynasında, direksiyondaki Amour Mirebalais'yi farkettiler. Yalnızdı.

Gözleriyle küçük caddeyi taradı. Başka hiçbir araba yoktu. Elçiliğin önünden tekrar geçmek için sola, Harry Truman Caddesi'ne saptı.

Lamborghini peşinde değildi.

Suluk soluğa yoluna devam etti. İzlenmemesi dışında, hiçbir şey onun için sürpriz değildi. Aşağılık bir ölümden kurtulmak için melez kadının planının tahmin etmeye çalışıyordu.

Bir taksi deli gibi klakson çalarak onu solladı. Sanki hiçbir şey olup bitmemişcesine Casino'nun önündeki kavşağa vardı. Port-au-Prince'de sanki artık Cici Köpekler yoktu. Ne onu takip eden bir araba vardı, ne de polis barikatı.

Belki yüzüncü kez dikiz aynasına baktı: Lamborghini hâlâ görünürde yoktu.

Yavaşladı. Taksiler ve diğer arabalar onu solladılar.

Bir anda her şeyi anladı. Amour Mirebalais onu yavaş yavaş, korkudan delirterek öldürmeye karar vermişti. Tuzaktan kurtulmak için boşuna çabalayacaktı. Port-au-Prince'den dışarı çıkmanın imkânı yoktu. Melez kadının elçiliğin önünde beklemesi ise, Malko'nun oradan

dışarı çıktığına emin olmak içindi.

Malko'yu istediği zaman öldürebilirdi.

Pek fazla hızlı gitmeyen yeşil bir Pontiac onu solladı. İçindeki dört kişi ona dikkatle baktıktan sonra Pontiac gazladı.

Malko da gaza bastı. Mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu. Ölümünün gecikmesi onda çılgınca bir yaşama arzusu uyandırmıştı. Ama nereye gitmeliydi?

John Riley'e gitmekten başka çaresi yoktu.

CIA'nın papazı onun için son bir umut ışığıydı. En azından yalnız kalmazdı.

Bulvarın koca çukurlarına rağmen bir an önce Carrefour yoluna çıkabilmek amacıyla süratini artırdı. Cici Köpekler yoluna çıkmazsa on dakika sonra Radio-Pax'taydı. Birden John Riley gibi soğukkanlı olabilmek için dayanılmaz bir istek duydu.

Malko içeri girdiğinde, John Riley makasla bir teyp bandını kesiyordu. Makası bırakıp hararetle ziyaretçisinin elini sıktı.

— Evet, haberler nasıl?

Papazın sıcak karşılaması Malko'ya iyi gelmişti. Gözlüklerini çıkartıp oturdu.

— Kötü, çok kötü.

Çabucak durumu papaza özetledi. John Riley müdahale etmeden üzüntülü bir yüzle onu dinliyordu.

— Cesar Castella için ağlamayacağım, dedi Malko sözünü bitirdiğinde. Su testisi su yolunda kırılır. Frank Gilpatrick'i de kınayamam. Politikanın bazen şaşırtıcı incelikleri vardır.

Malko bu ölçülü sözlerini beğendi. Birden, John Riley ona oldukça hoşgörülü görünmüştü.

— Bana yardım edebilir misiniz?

Amerikalı, ellerini kavuşturarak içini çekti.

— Bu çok zor olur.

Bir araba gürültüsü Peder Riley'i konuşmaktan alıyordu. Arkasındaki aralık pencereden dışarı bir göz attı.

Yüzü sakin ifadesini koruyordu, ama bakışları birden ciddileşmişti.

— Sanırım, artık bir şeyler düşünmek için çok geç, dedi yavaşça.

Malko pencereye fırladı.

Amour Mirebalais silahlı on iki Cici Köpek ve Joseph Bienaime ile Radio-Pax'ın kapısına doğru yürüyordu. Polis şefinin altın plakalı Lincoln'u kapının önüne park edilmişti.

— işte, dinsiz şeytan! diye mırıldandı John Riley.

— Beni almaya geliyorlar, dedi Malko kısık bir sesle.

Tropikal ormanın çekici güzelliğinde tedirgin bakışlı bu silahlı adamlar gerçekdışı gibiydi.

Koridorda sesler duyuldu, sonra bir Cici Köpek tekmeyle kapıyı açtı ve Amour Mirebalais eşikte görüldü. Suratı Malko'yu korkuttu. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altı morarmıştı.

— Radio-Pax'a hoş geldiniz, dedi John Riley sakin sesiyle.

Elleri masasının üzerinde, soğukkanlı bakışlarıyla yeni misafirleri izliyordu. Amour Mirebalais tarifsiz bir nefretle yüzünü somurttu.

— Siz muhterem peder, defolun! diye emretti. Bu bayla konuşacaklarım var.

Malko onun özenli Fransızcasına yerli sözcükleri karıştırdığını ilk defa duyuyordu. Kendini iyice kaybetmiş olmalıydı.

John Riley kımıldamadı.

— Burası benim evim, dedi. Bu yer dua ve imana adanmıştır. Siz çıkın.

Iriyarı bir Cici Köpek yaklaştı. Gözlüklerine rağmen Malko onu tanıdı. Cesar Castilla'nın işini bitiren herifiti bu.

Elindeki kısa namlulu makineli Colt'u John Riley'e çevirdi.

— Şimdiye kadar hiç rahip öldürmedim, dedi sırıtarak. En azından uğursuzluk getirmez.

John Riley sakın sakın iriyarı zencinin yüzüne baktı.

— Tanrı bunları işitiyor evladım, dedi. Bir gün ona yaptığınız kötülüklerin hesabını vereceksiniz. Belki de çok yakın bir günde.

Bu sözlerden etkilenen Cici Köpek yere tükürdü. Sonra keten şapkasını biraz daha aşağıya çekti.

Malko Amour Mirebalais'ye döndü. Kendi bozgununa John Riley'i de sürüklemek gereksizdi.

— Beni götürmeye geldiğinizi sanıyordum, dedi.

Amour Mirebalais pis pis sırıttı.

— Sizi götürmek için gelmedim. Şimdilik. Sadece sizinle konuşmak istiyorum.

Malko şaşkınlığını zor zaptetti.

— Sizi dinliyorum.

— Burada olmaz. Benimle gelin.

Malko John Riley'e bakarak kıpırdamamasını işaret etti. Sonra iki Cici Köpek ile John Riley'i başbaşa bırakarak odadan ilk önce o çıktı.

Amour Mirebalais tek söz etmeden onu izledi. Koridor Cici Köpekler'le doluydu. Melez kadın bir kayıt stüdyosunun kapısını açtı ve girmesi için Malko'ya işaret etti. Sonra karşısına geçti ve donuk bir sesle.

— Castella annemi öldürdü. Sizin emrinizle, dedi.

Malko bu korkunç suçlama karşısında sinirlenmeye çalıştı.

— Böyle bir şey istemedim. Bana inanmanızı dilerdim.

Amour Mirebalais omuzlarını silkti. Sinirli sinirli elindeki anahtarlıkla oynuyordu.

— Üç gün sonra annemi gömeceğiz, dedi. Gabriel Jacmel'i de aynı gün gömmek istiyorum. Cesar Castella cezasını çekti. Julien Labeau da. Onlar ikinci derece suçluydular. Esas sorumlu sizsiniz. Size, hayatınıza karşı Jacmel'inkini teklif etmiştim. Beni öldürmek istediniz,

başaramadınız. Artık elimden kurtulamazsınız. Eğer üç güne kadar Gabriel Jacmel'i bulamazsanız, derinizi yüzdürtürüm. Bana onun kellesini getirirseniz belki hayatınızı kurtarabilirsiniz... Belki diyorum...

Malko'nun boğazı kurumuştur. Stüdyo birden ona sıcak, çok sıcak geldi...

— Jacmel'i nerede bulabilirim ki? Şimdi beni izlediğinizi biliyor.

— Bir defasında onunla görüşmeyi başardınız. İkincisinde de başarısınız. Yoksa...

Stüdyonun kapısını açtı. Arkasına bile bakmadan çıkışa yöneldi. Malko tekrar John Riley'in odasına döndü. İki Cici Köpek ellerinde silahları, tuhaf bir biçimde sallanıyordu.

Malko'yu görünce seslerini çıkarmadan dışarı çıktılar. Malko ile yalnız kaldıklarında, papaz alaylı alaylı gülmüşü.

— Bu allahsızlar gerçek imanın önünde daima sarsılırlar.

Malko pencereden Amour ve adamlarının gidişini izliyordu. Lincoln'un direksiyonuna melez kadın geçti. Joseph Bienaime sarılı koluyla kullanamazdı.

Bir araba içinde üç Cici Köpek Radio-Pax'ın önünde kaldı.

— Ne istiyordu? diye sordu John Riley.

— Yaşamak için yalnızca üç günüm kaldığını bildirdi.

Amour Mirebalais'nin ultimatomeni özetledi. Papazın keyfi kaçmıştı. Düşünceli düşünceli elini çenesine koydu.

— Bu oldukça zor olacak, dedi yavaşça. Sizinle şehir dışına çıkamam. Her yerde barikat var. Burada ise, biraz önceki gibi sizi her an almaya gelebilirler.

— Gabriel Jacmel'i yeniden bulmam gerekiyor, dedi Malko. Çok küçük de olsa, son şansım bu. Jacmel aylardır Cici Köpekler'e kafa tutuyor. Yalnızca Amour

Mirebalais'ye karşı durmak için bana yardım edecek.

John Riley içini çekti.

— Evet, ama Gabriel Jacmel nerede?

— Nerede olduğunu bilen birini tanıyorum, dedi

Malko. Burt Marney...

Papazın yüzü sarardı.

— Şu vicdansız...

Malko acı acı gülümsedi.

— Dostlarımı seçecek durumda değilim. Amour Mirebalais'ye beni kıştır kıştır doğrama zevkini tattırmak istemiyorum... Yalnız adamlarına görünmeden buradan çıkmam lazım. Burt Marney'in evine Cici Köpekler'le gidersem beni kapı dışarı eder.

John Riley masasının üzerindeki incili okşadı.

— Bir Toyota'nın bagajında durmayı becerebilerseniz belki bir çaresi bulunur. Arabam avluda. Onu görmezler. Bagajı aramayı da akıl etmezler, özellikle şehre doğru gidersem. Hâlâ içerde olduğunuzu sanmaları için ışığı yanık bırakacağız.

Malko kendine güvenini yeniden kazandığını hissetti. John Riley'in gözleri kurnazlıkla parıldıyordu.

— Gece olur olmaz oraya gideceğiz, dedi.

*

**

Malko acıyla bağırarakken soluğunu tuttu. Başını bir kez daha bagajın kapağına vurmuştu. Birkaç dakikadan beri John Riley'in Toyota'sı korkunç bir şekilde sarılıp duruyordu. Malko bundan La Saline'e vardıkları sonucunu çıkardı. "Kaçış" çok iyi gerçekleşmişti.

Araba durdu. Malko soluğunu tuttu. Bir kapı gıcırıtması oldu ve bagaj açıldı.

— Geldik, dedi John Riley tatlı sesiyle.

Malko uyuşmuş ve sersemleşmiş bir halde dışarı çıktı. Karanlıkta benek benek birkaç sarı ışık farkediliyordu. Denizden mide bulandıran bir koku geliyordu. Gecekondu bölgesinin tam ortasındaydılar. John Riley Mal-

ko'ya yirmi metre ilerde, içinde ışık yanan bir kulübeyi gösterdi.

— İşte orası. Sizi bekliyorum.

Malko kapıyı çalıp içeri girdi. İçinde yalnızca bir masa, dolap, bir yatak ve iki büyük buzdolabı olan odadan pis bir koku yayılıyordu.

Burt Marney arkası dönük, bir şeyleri eşeliyordu. Malko, açık kapıdan etiketlenmiş kan şişelerini gördü. La Saline'li yoksulların kanlarını...

Amerikalı gürültüyü duyunca geri döndü. Malko'yu görür görmez suratını ekşitti. Dikkatle tuttuğu şişeyi bıraktı.

— Ne istiyorsunuz?

Sesi düşmancaydı. Malko aldırılmaz gözüktü.

— Size ihtiyacım var, dedi. En kısa zamanda Jacmel'i bulmam gerek.

Burt Marney'in mavi gözleri korkudan kısıldı.

— Jacmel! Delirmişsiniz siz. Nerede olduğunu bilsem bile size söylemem. Bütün olup bitenlerden sonra! Sizinle konuşmak bile tehlikeli. Defolun.

— Jacmel'i bulmam gerek, diye tekrarladı Malko. Bu bir ölüm kalım meselesi.

— Defolun, diye tekrarladı Marney. Sizin saçmalıklarınızla kaybedecek vaktim yok. İki saat sonra iki yüz şişemi almaya gelecekler. Onları ayırmam lazım. Yarın sabah berduşlara üç bin dolar ödeyecek olan siz değilsiniz. Eğer ödemezsem bağırsaklarımıdeşerler benim.

Malko aldırmadı.

— Dinleyin, dedi. Beni Gabriel Jacmel'e götürürseniz beş bin dolar veririm size.

Burt Marney cevap vermedi. Masanın arkasına geçip, elini altına daldırdı. Çıkardığında, bir bıçak tutuyordu. Bıçağı sallayarak Malko'nun üzerine yürüdü.

— Size defolun dedim, diye uludu. Yoksa suratınızı doğrarım.

Malko kapıya doğru gerileyip tabancasını çıkardı.

Burt Marney'in bıçak tutan kolu havada asılı kaldı.

— Jacmel'e ihanet etmektense mideme bir kurşun yemeyi tercih ederim.

Marney'in ağzından laf almaya imkân yoktu. Malko kaderine razı olamazdı. Marney olmaksızın hiçbir zaman Gabriel Jacmel'i bulamazdı ve bu ölümü demekti. Birden, buzdolaplarının önünde aklına bir fikir geldi.

Sol eliyle bir kan kavonozunu alıp yere fırlattı. Şişe kırıldı ve kan Burt Marney'in ayaklarına sıçrayarak yere yayıldı. Amerikalı çocuğu öldürülen bir anne gibi feryadı bastı.

— Namussuz, kaçırmışsınız siz!

Malko soğukça ona baktı.

— Hayır deli değilim. Eğer bana yardım etmezseniz stoğunuzu mahvederim. Kan verenlerin paralarını ödeyemezsiniz, onlar da sizi öldürürler. Şimdi, fikrinizi değiştirdiyseniz, onu söylemenin tam zamanıdır.

Burt Marney sertçe bıçağını salladı. Malko sol eliyle Amerikalı'nın bileğine yapıştı ve tabancasının namlusunu suratına indirdi. Marney haykırarak geriledi. İki köpek dişi yere düşmüştü ve ağzı kanıyordu.

— Pis herif, diye söylendi. Dilerim, Mirebalais sizi dilim dilim doğrar.

Malko cevap vermedi. Bir şişe daha alıp yere attı. Sonra tabancasını Marney'e çevirdi.

— Eğer saldırırsanız beyninize kurşunu sıkırım.

Feleğini şaşırان Amerikalı yayılan kana baktı. Sonra diz çökerek, kir pas içindeki döşemede dişlerini aramaya koyuldu.

— Hata ediyorsunuz, dedi Malko. Bütün şişeleri kıracağım.

Dediğini yaparak bir sıra şişeyi olduğu gibi yere indirdi. Burt Marney ayağa kalktı. Gözleri nefretle parlıyordu.

Malko sonuna kadar sürdürmeye, boyun eğinceye kadar Amerikalının sinirlerini yıpratmaya karar vermiş-

ti. Sol eliyle bir şişe daha alıp çıplak kız resimli bir takvimin asılı olduğu duvara fırlattı. Cam parçaları Marney'in üzerine saçıldı.

— Kanlarının paralarını ödeyemezseniz, dedi, öldürecekler sizi...

*
**

Malko bitkin bir halde "Dispanser'in duvarına dayandı. Oda tam anlamıyla kan içinde kalmıştı. İki buzdolabının iki rafı da boşalmıştı. İğrenç koku mide bulandırıyor. İnsan kendini bir mezbahada sanırdı.

Cam kırıkları Marney'in tüm vücuduna yapışmıştı. Mucize kabilinden Malko'nun elinden kurtarabildiği bir kan kavanozunu sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. Masasına dayanmış,şaşkın,kırık şişelere ve kan gölcüklerine bakıyordu.

Nefretle Malko'ya döndü.

— Biraz korkak olsaydım, sizi boğazıma bir kurşun sıkmanız için zorlardım. Ama bir şişe viskim daha var. Onu bitirip heriflerin gelip boğazımı kesmeleri için yarına kadar beklemeyi tercih ederim. Şimdi defolun, haydi...

Tabanca Malko'ya ağır gelmeye başlamıştı. On beş dakika boyunca öfkeden köpürerek vahşice her şeyi kırıp dökmüştü. Marney ölü gibi sessiz sedasız kalmıştı.

— Beni Jacmel'e götürün, diye tekrarladı Malko. Hiçbir derdiniz kalmayacak. Bir saat sonra beş bin doları alacaksınız.

— DEFOLUN!

Marney köpürmüştü. Aniden kalan son kavanozu bütün gücüyle Malko'ya fırlattı. Malko son anda eğildi. Şişe kapıda parçalandı.

Marney bitkin bir halde kafasını salladı.

— Zavallı aptal! Belki La Saline'in berduşlarından kurtulabilirim, ama Jacmel'den asla.

— Pekâlâ.

Malko kapıyı açtı. Biraz serinleyen hava ona iyi geldi. Geri döndü. Marney kıpırdamamıştı.

— Yarın sabah paralarını istemeye geldiklerinde, boğazlanışınızı görmek isterdim.

Malko'nun gittiğini görünce Amerikalının omuzları çöktü.

— Beni böyle bırakmayacaksınız, blöf yapıyorsunuz değil mi? dedi.

Kapıya doğru ilerledi. Karnı gömleğinden dışarı taşmıştı. Sicim gibi akan ter boynunda kırmızı izler meydana getiriyordu.

Malko hızlı adımlarla uzaklaşıyordu.

Burt Marney, John Riley'in arabasına birkaç metre kala onu yakaladı. Tükürüklerini saçarak ağlamaklı bir ifadeyle omuzuna asıldı.

— Bu parayı bana ödünç verin, diye sızlandı. Geri vereceğim. Senet imzalarım ya da başka bir şey. Ölümüne terk etmeyin beni.

Kendini öyle kaybetmişti ki, iki dişi tekrar yerinden çıktı ve çamura saplandı. Marney onları toplamayı düşünmeden gevelemeyi sürdürdü.

Malko bir umut ışığı gördü. Burt Marney sonunda boyun eğiyordu. Sözüne kesti.

— Ne istediğimi size söyledim. Hoşça kalın!

Adımlarını hızlandırdı. Marney Malko'nun yakasını ancak arabaya ulaştığı an bıraktı.

— Peki, peki. Yarın saat dokuzdan sonra parayla gelin.

Sonra geri dönüp tekrar "Dispanser"e doğru yollandı. Malko Toyota'ya bindi.

Burt Marney'in Jacmel'i bulmak için elinden geleni yapacağı kesindi. Hayatı söz konusuydu.

Sonra asi Haitiliyi çekip çevirmek çok kolay olacaktı.

Ama bu sonraki işti. Çünkü Malko'nun önünde iki buçuk gün kalmıştı. Amour Mirebalais fikrini değiştir-

mediyse tabii. Fort-Dımanche'ın bir hücresinde çürüme-ye terkedilmemiş olması bir mucizeydi. Bu da, Amour Mirebalais'nin Jacmel'in kellesini her şeyden çok istemesiyle gerçekleşmişti.

XVI. BÖLÜM

Ev ıssızdı. Malko önce Simone Hinche'in kaçtığını sandı. Dikiz aynasında Cici Köpekler'in Pontiac'ı gitgide daha belirginleşiyordu. Radio-Pax'tan Mazda'sıyla "resmen" çıktığından beri peşini bırakmamışlardı. Petionville'e kadar, kafesine dönen bir sincap hissiyle deli gibi sürmüştü.

John Riley dışında Petionville'de bel bağlayabileceği kimse kalmamıştı. ABD Elçiliği artık sığınabilecek bir liman olmaktan çıkmıştı. Oyunun acımasız kuralıydı bu. Sudan'da "ortakları" tarafından hapisnede yüzüstü bırakılan paralı asker Steiner'i düşündü. Şimdi istediği tek bir şey vardı: önündeki birkaç saati unutmak.

Korku yeniden Port-au-Prince'in üzerine çöreklenmişti. Papa Doc'un en azgın dönemindeki dehşet gibi. Cesar Castella ve Guapa'yı öldüren copların sesleri beyinlerde uğulduyordu.

Araba sesi üzerine, merdivenin sonundaki kapı aralandı ve Simone Hinche bir an gözüktü. Malko'yu görünce kapıyı tamamiyle açtı. Cici Köpekler biraz geride park ettikleri arabalarından çıkmamışlardı. Simone hatlarını biraz sertleştiren bir saçbağı takmıştı, ama yine de keten şortu ve bluzuyla Malko'da tatlı bir elektriklenme uyandırıyordu.

— İyi akşamlar, dedi. Birazdan Saint-Pierre Meydanı'na inecektim.

— Artık saklanmanın zamanı değil, dedi Malko. Her şeyi biliyorlar.

Birden kendini çok yorgun hissetti. Oysa bu güzel kızla ne harika dakikalar geçirilirdi. İşi, birden ona anlamsız geldi.

Ellerini Simone Hinche'in kalçaları üstünde gezdirdi.

Genç kadın ona sıkıca sarıldı.

— Çok güzelsiniz, dedi birdenbire Malko. Birkaç saat için her şeyi unutmaliyiz.

Malko'nun altın renkli gözlerinde bir sevinç parıltısı dolaştı. Ölümü bir kenara bırakıp son dakikasına kadar hayatın nimetlerinden yararlanmalıydı. Zaten serüvenli hayatı boyunca, ölüm tehlikesiyle karşılaştığı zamanlar hep olağanüstü güzel dakikalar geçirmişti.

Simone bakışlarını Malko'ya çevirdi. Ellerini ensesine dolamıştı.

— Sizi seviyorum, dedi ciddi bir sesle. Çünkü benim bedbaht ülkemi kurtarmak istediniz.

Malko ona beş yüz bin dolardan söz etmeye cesaret edemedi. İnsan hayal ettiği sürece yaşardı.

Simone Hinche birden Malko'nun dudaklarına yapıştı. Çılgınca öpüştiler. Sonra genç kadın Malko'yu elinden yakalayıp divana sürükledi. Üstündekileri bir çırpıda çıkartıp Malko'yu okşamaya başladı. Malko kadının bacakları arasına girdiğinde, kalçalarını delice oynattığını farketti.

— Öyle mutluyum ki, diye fısıldadı Simone.

Malko'nun cevap vermesine fırsat kalmadı. Kapı sert bir hareketle açıldı. İki zenci ellerinde tabancalarıyla odaya daldı. Divana iki metre kala, gözlerini Simone'un çıplak vücuduna dikerek durdular. Malko Simone'un önüne geçti. Genç kadın utanç içinde sırtını döndü.

Malko Cici Köpekler'in üstüne atıldıysa da 38'lik bir Colt'un namlusunu çıplak vücudunda hissedince durmak zorunda kaldı.

— Çıkmın buradan, diye öylesine sert bağırdı ki, iki Cici Köpek bir an afalladı.

Ufak tefek olanı pis pis sırttı.

— Kötülük yapmayacağız.

Silahıyla Malko'yu tehdit ederek aç gözlerle Simon Hinche'e baktı. İriyarı olanı Malko'nun yanından geçip divana yaklaştı.

— Şu güzel kıza bak, dedi sırtarak.

Sonra iri kara parmaklarını Simone'un sırtında gezdirdi. Genç kadın bir çığlık atıp geri çekildi.

— Yine görüşeceğiz, dedi Cici Köpekler ve geldikleri gibi gittiler.

Malko öfkeden köpürüyordu. Bu da Amour Mirebalais'nin göz korkutmalarından biriydi. Simone Hinche kolları arasında hıçkırıyordu.

Malko sessizce giyindi.

*

**

Simone yemek yiyenlere bir göz atıp Malko'ya eğildi:

— inanılmaz bir şey, diye mırıldandı. Burası zenci dolu...

Petionville'in en gözde lokantası, "Gerard Balthazar'ın Yeri"nin terasındaydılar. Gerçekten de müşteriler arasında birkaç melez vardı. Malko içinden güldü. Neredeyse zenciden farksız olan genç kızın ağzından hiç beklemediği bir söz işitmesi onu oldukça şaşırtmıştı. Irkçılık başka nerede gizlenecekti ki? Haitililer en son beyazı iki yüzyıl önce yedikten sonra...

Malko, yiyip içip iyice gevşemek istiyordu.

Simone Hinche hafif makyajı, şık küpeleri ve beyaz ipekli giysisiyle çok çekiciydi.

Üst üste üç rom devirmişlerdi. Genç kadının gözleri parıldıyordu. Malko da kendini biraz daha iyimser hissediyordu.

— Önceden zenciler böyle yerlere gelemiyordu, diye

yakındı. Duvallier'den beri her yere gidiyorlar. Bakın onlara. Ne kadar korkunçlar? Artık rahat olunabilecek tek yer, Bellevue. Henüz oraya gelmeye cesaret edemiyorlar...

Malko melez kadının annesinin kömür gibi kapkara olduğunu düşündü. Serin bir rüzgâr Simone'u ürpertti ve göğüs uçları ince giysisinin altından sivrildi. Malko'nun bakışlarını farkedince kızardı.

— Herhalde beni açık saçık buluyorsunuz, dedi. Ama sizi memnun etmek benim için öyle büyük mutluluk ki! Hele beni buradan götürebilerseniz, en sadık köleniz olurum.

Malko sakınarak, Simone'un elini öpmekle yetindi. Karayıplardan, Simone gibi nefis vücutlu bir köleyle döndüğünde, Alexandra'nın halini düşündü...

Garson hesabı getirdi. Malko altı dolar bıraktı. Simone genç bir bakire gibi utanarak Malko'nun elini tuttu.

— Canım sinemaya gitmek istiyor, dedi. Sinemada "Love Story" oynuyor.

Delmas yolu üzerinde ABD'deki gibi arabayla film seyredilebilen ve Haitililerin gurur kaynağı olan üç dört tane yazlık sinema vardı. "Neden olmasın?" diye düşündü Malko. tki saat için kafası rahat olurdu.

Lokantadan çıkarken, rahat takip edebilmeleri için, Amour Mirebalais'nin adamlarına zaman tanımaya özen gösterdi. Cici Köpekler'in Love Story'yi seveceklerini umuyordu.

*

**

Simone Hinche elini Malko'nun vücudunda gezdirdi. Malko titredi ve karanlıkta gözlerini açtı. Melez kadın ilk kez böyle bir harekette bulunmaya cesaret ediyordu. Belki de uyuduğunu sanmıştı.

Sinemadan çabucak geri dönmüşlerdi. Ama Malko'yu uyku tutmamıştı. Çaresizlik içinde, mümkünse Simo-

ne ile Haiti'den kaçmanın yolunu düşünüyor, fakat hiçbir çıkar yol bulamıyordu. Umutsuz tek çözüm olarak, onları takip eden üç adamı temizlemek kalıyordu. Bu imkânsız değildi. Ama sonrası ne olacaktı?

Amour Mirebalais bütün köpeklerini peşlerine salacaktı.scanned by darkmaltl

Havaalanı, Port-au-Prince rıhtımı ve Dominik sınırına giden bütün yollar sıkı sıkıya gözetleniyordu. Ve Haitililer Duvallieristlerden çok korktukları için yardım-larına geliniyorlardı. Özellikle, beyaz bir yabancıya.

Geriye kalan tek zayıf umut, Burt Marney idi. Amerikalının kendisi de postunu kurtarmaya çalışıyordu...

Villadan önce Malko çıktı. Cici Köpekler'in takibinden kurtulmak için Simone Hinche ile bir plan hazırlamışlardı. Bu, genç kadını tehlikeye atacaktı, ama Malko'ya yardım etmek için kendisi ısrar etmişti.

Malko hayır diyememişti: plan çok önemliydi.

Her şey kendilerini takip eden köpeklerin arabalarını park ettiği yere bağlıydı.

Arabayı hemen farketti: boş bir villaya giden yolun biraz yukarsındaydı. Araba gri bir 404'tü. Hemen geri döndü ve seslendi.

— Simone.

Mazda'sına binip Simone'un yeşil Maverick'ine yerleşmesini bekledi. Aralarında bir metre mesafe bırakarak hareket ettiler. Cici Köpekler de birkaç saniye sonra peşlerine düştüler. Malko ve Simone isteyerek çok yavaş gidiyorlardı.

Yol, genç kadının villasından sonra dönemeç yapıp daralıyordu. İki araba yan yana gidemezdi.

Malko hafifçe klakson çaldı. Simone kontağı kapadı. Maverick zınk diye aniden durdu. Peşlerindeki Cici Köpekler arkadan ona bindirdi.

Arkadaki arabanın şoförü daha dışarı çıkmadan, Malko yolun sonuna varmıştı bile. Sola, Petionville'e dönüp gaza bastı.

Simone Hinche hareket etti ve üç metre sonra tekrar durdu. 404'ün tamponu Maverick'in arkasını çökertti. Adamlardan birisi Colt'unun namlusunu ona doğrultarak kafasını camdan dışarı çıkarttı.

— Yol ver orospu! diye uluyarak rasgele bir kurşun sıktı.

Simone Hinche içinden ona kadar saydı. Sonra kontağı çevirip yavaşça hareket etti. Malko beş yüz metre kazanmıştı.

**

Malko La Saline'in yoksul gecekonduları boyunca kıvrılan yolda tam gaz gidiyordu. On iki kilometrelik dolambaçlı yolu alması on dakika bile sürmemişti. Burt Marney'in inine sadece birkaç yüz metre kalmıştı. Cici Köpekler'in Simone Hinche'c neler yapabileceklerini düşünmemek için kendini zorladı.

Malko "Dispanser" in önünde frene bastı. Bütün iş Burt Marney'in sözünde durmasındaydı... Kapıyı çalıp içeri girdi.

Burt Marney'in kellesi demir bir tepsi içinde ona bakıyordu. Gözleri açıktı ve dişleri dökülmüştü.

Malko kusmamak için kendini zor tuttu.

İlerlemeye çalışırken iğrenç bir şey daha gördü. Kellenin önünde, altı yedi santimetre uzunluğunda kahverengi bir cisim duruyordu. Malko bunun bir insan dili olduğunu birkaç dakika geçtikten sonra anlayabildi.

Burt Marney'in dili.

Katil imzasını atmıştı.

Amerikalı Gabriel Jacmel'i bulmuştu.

Malko masayı dolandı. Ceset, bir kan gölünün içinde yüzüyordu. Boyun bir dana başı gibi bıçakla kesilmişti. Vücutta başka yara yoktu. Burt Marney ölümünü görmüş olmalıydı. Belki de önce dilini koparmışlardı...

Zavallı Marney böyle bir ölümü hak etmemişti. Korkudan titreyerek "Dispanser" den çıktı. Kan ve ölümün

iğrenç kokusundan sonra, La Saline'in pis havası ona nefis geldi. Burt Marney'in "köşeyi dönmek" için çalıştığı tahta kulübesine baktı. Onun ölümünden kendini sorumlu sayıyordu, ama artık duygusal olmanın zamanı değildi.

Mazda'sının yanına geldi. Yapılacak tek şey, Simone Hinche'in yardımıyla ülkeden gizlice kaçırmaya çalışmaktı.

*

**

Simone Hinche yok olmuştu.

Malko kaygıyla beşinci kez küçük evin odalarını baştan başa dolaştı. Burada buluşmak için sözleşmişlerdi.

Genç kadının yeşil Maverick'i park yerindeydi. Bu tek bir şey ifade edebilirdi: kudurmuş Cici Köpekler onu alıp götürmüşlerdi.

Malko'yu dehşetli bir öfke aldı. Kızın kaçırılması yüreğini son derece sızlatabilecek bir şeydi!..

Tekrar Mazda'ya döndü ve yıldırım hızıyla hareket etti.

**

Muhafız Malko'nun kartını elinde tutarak geri döndü ve kendisini izlemesi için ona işaret etti.

— Bayan Mirebalais sizi kabul edecek.

Sarayın koca koridorunda kimseler yoktu. Malko sınırlı ve sıkıntılı bir halde teğmeni izledi.

Amour Mirebalais ipekli tunik ve pantolonuyla çok şıktı. Bacak bacak üstüne atmış koltukta oturuyordu. Sakin bir yüzle Malko'ya döndü. Gözleri hâlâ şişti. Uzun parmaklarıyla yine anahtarlığıyla oynuyordu.

— Gabriel Jacmel'i buldunuz mu?

Malko oturmadan önünde durdu.

— Simone Hinche nerede?

Ses tonu öylesine kırıncı ve sertti ki, melez kadın do-

lambaçlı yola sapmadı. K c msemeyle kıkırdadı.

– Simone Hinche? Onun yatağınızda olduğunu sanıyordum. Ama, iyi bir ilişki değil bu.

– K pekleriniz onu kaçırdı, dedi Malko sertçe. Onu derhal serbest bıraktırın.

Amour Mirebalais kaşlarını çattı.

– Adamlarım kimseyi kaçırmadı. Az önce, onları yolda ekip nereye gittiniz?

Malko alttan aldı.

– Sizden habersiz hareket etmiş olabilirler, önceki gün tam serserice davrandılar...

Genç kadın k c msemeyle yüzünü buruşturdu.

– Bu imkânsız. Öyleyse, Gabriel Jacmel buralarda bir yerlerde. İŞte onu yakalamak için bir neden daha. Geçen sefer Simone Hinche'i kollarına aldığı zaman pek nazik değildi.

Malko cevap vermedi. Jacmel'in Simone'u kaçırmaması için bir neden yoktu. Amour Mirebalais onu yeniden Jacmel'i aramaya itmek için bir dalavere hazırlıyor olmalıydı.

Melez kadın Şimdi ona alaylı alaylı bakıyordu.

– Belki size biraz daha zaman tanımak l tfunda bulunurum, dedi. Çünkü Jacmel'i safdışı etmeyi çok istiyorsunuz.

– Burt Marney'i öldürdü, dedi Malko.

Amour Mirebalais acımasızca güldü.

– Biliyorum.

– Onu vahşice doğradı.

– Bu bir gelenektir, dedi Mirebalais ahenkli sesiyle. Bizde, birisi ihanet ettiği zaman dili kesilir.

Antillerin incisi Haiti!

Malko altın renkli gözleriyle öfkeli öfkeli baktı.

– Beni k peklerinizden kurtarın. Simone Hinche'i bulmadıkça Haiti'den gitmeyeceğimi çok iyi biliyorsunuz.

– Hiçbir Şey bilmiyorum ve hiç kimseye de güven-

iniyorum, diye karşı çıktı Amour Mirebalais.

Artık ondan öğrenilebilecek bir şey yoktu. Malko cevap vermeden kapıyı açtı. Yolda, Gabriel Jacmel Simone Hincbe'i öldürmek isteseydi bunu önce yapardı, diye kendini ikna etmeye çalıştı.

İçişleri Bakanlığının önünde duran Mazda'nın içi hamam gibiydi. Ne yapacağını şaşırarak Malko düşünmek için "El Rancho"ya gitmeye karar verdi.

Lobiye girince, resepsiyonda kendi gözünde duran katlanmış kâğıdı farkettiler. Memur anahtarıyla birlikte kâğıdı ona verdi.

Kalbi çarparak, kâğıdı açtı ve daktiloyle yazılmış tek satırı okudu:

"Hemen Radio-Pax'a gelin. John".

XVII. BÖLÜM

Papaz John Riley'in sesi eski sakinliğini kaybetmişti. Kesin bir sesle Malko'ya döndü:

— Jacmel benimle temasa geçti. Kız arkadaşınızı kaçırmış. Eğer bu akşam yanma gitmezsek, kız arkadaşınızı dilim dilim doğrayıp parçalarını size gönderir.

John Riley kısa kollu bir gömlek ve bir blucin giymişti. Sigarasını kısa ve sık aralıklarla içiyordu.

— Bunu nereden biliyorsunuz?

— Jacmel biraz önce bana bir haberci yolladı. Sırası gelmişken sorayım, hâlâ sizi takip ediyorlar mı?

Cici Köpekler'in arabası Saray'dan çıktığından beri Malko'nun peşinden ayrılmamıştı.

— Evet.

— Kaç kişiydiler?

— İki ya da üç.

Amerikalı sigarasını söndürdü ve küllüğün yanında duran İncili okşadı.

— İki seçeneğiniz var, dedi. Birincisi, gereken önlemleri aldıktan sonra Jacmel'in ultiatomuna cevap vermek. İkincisi ise, tanıdığım kaçakçıların yardımıyla tüymeye çalışmak. Benimle beraber.

Malko irkildi.

— Sizinle mi?

John Riley gülümsedi.

— Evet. Eninde sonunda kapı dışarı edileceğimi an-

ladım. Biraz da sizin yüzünüzden. O halde bir işe yarayarak kaçmalıyım.

Malko'nun duraksaması fazla sürmedi. CIA'nın herhangi bir ajanı John Riley'in teklifine balıklama atıldılar. Ama Simone Hinche vardı. Karşılaştığı acımasız olaylara rağmen, Simone Hinche'i bir kalemde silip atmazdı. Onun ateşli vücudunu hâlâ hisseder gibiydi.

— Gabriel Jacmel ile görüşmeye gideceğim, dedi.

— Gideceğiz.

— Neden "biz"? Boşuna gelmiş olursunuz.

Amerikalı omuzlarını silkti:

— Sizi bataklıkta tek başınıza bırakıp sonradan parçalarınızı toplamak istemem.

Güzel bir kibarlık örneği!

Malko'nun düşündüğü başka şeydi.

— Jacmel vahşi bir hayvan. Yapılacak tek şey, oraya Amour Mirebalais'nin adamlarıyla gidip Simone'u öldürmeden onu temizlemeye çalışmak.

John Riley gözlerini yukarıya çevirdi.

— Bu sefer o sizi parçalara ayırmasın da!.. Annesini unuttuğunu mu sanıyorsunuz? Jacmel'in yanında belli bir etkinliğim vardır. Yaralandığı zaman onu Artibonite'deki istasyonumuzda saklamıştım. Sanırım bunu unutmamıştır. Hem sonra, ben bir "rahibim". Bütün Haitililerin batıl inançları vardır.

— Sizi tehlikeye bulaştırmış olmak canımı sıkıyor.

John Riley başını salladı.

— Sizi Haiti'ye yollamakla hata ettiler. Yeterince yırtıcı değilsiniz. Burada köpekbalıkları gibi birden saldırırlar adama.

Saatine baktı.

— Gitme vakti geldi.

— Ya Cici Köpekler?

John Riley cevap vermeden elini masasının altına daldırdı. Beze sarılmış bir paket çıkardı ve onu açtı.

Şarjörü takılı bir Thomson makineli tüfeği bu.

Malko'nun şaşkınlığı karşısında John Riley gülümse-
sedi.

— Tanrı kendinden yana olanlara hak verir. Beni
burada bekleyin.

Papaz odadan çıktı. Malko pencereye yanaştı: İki
Cici Köpek eski Ford'un içinde uyukluyordu. John Riley
arkadan arabaya yaklaştı. Ön kapının hizasına gelince si-
lahını beline dayayıp tetiğe asıldı. Birincisi hemen bir kan
yığını haline geldi. John Riley silahının namlusunu cam-
dan içeri soktu ve kurşunlarını diğerinin üzerine boşalt-
tı.

Malko koşarak dışarı fırladı. John Riley'in yüzü çok
sakindi.

— Acele edelim, dedi papaz. Bir saate kalmaz, Port-
au-Prince'in bütün köpekleri peşimize düşer.

John Riley makinelisini hemen eski bir valizin içine
attı.

Papazın arabası avluda duruyordu. İçine binerken
Malko döşemede 30/30'luk bir Winchester gördü.

Dinsizin hakkından imansız gelirdi!

John Riley direksiyona geçti. Sarsılarak patikadan
çıktıktan sonra Carrefour yoluna saptılar.

*

**

Malko denizle dağ arasında kıvrılarak uzanan dar ve
virajlı yolu gözetliyordu. Askeri barikatlardan kurtulup
Haiti Burnu yoluna çıkmak için şehrin dışındaki dar dağ
yolunu tercih etmişlerdi. Tıka basa yüklenmiş eski kam-
yonların dışında yol tenhaydı.

Birden içeriye pis bir koku doldu. Bazı petrokimya
fabrikalarının yanında duyulan kokuyu andırıyordu.
John Riley sağa, dağa tırmanan bir patikaya saptı. Koku
gittikçe artıyordu.

— Geliyoruz, diye haber verdi John Riley.

— Bu koku nedir böyle?

Papaz sırtıttı.

— Bunlar sülfür yataklarıdır. Bölge bataklıklarla doludur. Büyülü bir yerdir burası. Gece oldu mu kimse buradan geçmez. Cici Köpekler bile. Onlar da diğerleri gibi Voduya inanırlar.

— O zaman Jacmel de öyle, dedi Malko.

— Tastamam öyle. Ama buraya gelebilmek için bir humgana muska hazırlattı.

*

**

Küçük bir köyün ilk evlerine vardılar. Amerikalı büyük bir ağacın önünde Toyota'yı durdurdu. Makineliyi taşıdığı valizini aldı. Gözlüklerini çıkardığında bir din adamından çok, bir "komando"ya benziyordu.

Görünürde kimsecikler yoktu. Malko ter içindeki alnını kuruladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Amour Mirebais, adamlarının cesetlerini bulmuş olmalıydı. Bu sefer saldırı kaçınılmazdı. Az sonra, onu önceki gece öldürmek isteyen adamla karşılaşacaktı.

Bir samanlığın önünde durdular.

— Geldik, dedi John Riley alçak sesle. Ne olursa olsun, soğukkanlılığınızı kaybetmeyin.

Tahta kapıya iki kere vurdular. Garip birisi kapıyı araladı. Kukuletalı, kar gibi beyaz bir cübbe giymiş, iriyarı birisiydi bu. Cübbede sadece, gözler için iki delik vardı.

John Riley ile alçak sesle bir şeyler konuştuktan sonra, kapıyı tamamen açtı. İçeriye ilk önce sınırları yay gibi gerilen Malko girdi. Önce karanlıkta yalnızca beyaz bir kütle görebildi. Tahta bir masanın üzerindeki üç mum odayı biraz aydınlatıyordu.

Onları içeri alan adam gibi giyinmiş on iki kişi saydı. "Hayaletler"den bazıları silahlıydı. Beyaz giysilerinin altındaki şişkinliklerden bu farkediliyordu.

— Nedir bu maskaralık? diye sordu Malko.

Amerikalı gülümsemedi bile. İngilizce cevap verdi.

— Bunlar Obololar. Bu da bir Vodü mezhebi. Arası-

ra büyü yapmak için toplanan humganlara bu ad veriliyor. Akli başında olan hiçbir Haitili onları tanımak için kukuletalarını çıkarmaya kalkışmaz.

Malko soru sormaya fırsat bulamadı. Beyaz gölge-lerden biri yavaşça ona doğru geliyordu. Fransızca olarak emretti.

— Silahını alın.

Ses Gabriel JacmePindi.

öteki iki "hayalet" ona yaklaşip üstünü aradılar ve tabancasını çekip aldılar. Papazla bakıştıktan sonra Malko karşı koymadı. John Riley, küçük valizi önünde.yere oturmuştu. Sessizliği bozdu:

— Gabriel, dedi. İşte, dostum Malko. Ona durumu açıklayın.

Dost kelimesinin üzerine basmıştı. Sesinin sakinliğine karşı, Malko onun her an tetikte olduğunu hissetti.

— Niçin beni Amour Mirebalais'ye satmaya yelten-diniz? dedi Gabriel Jacmel. Size güvenmiştim.

Beyaz gölge hafifçe kıınıldadı. Malko, cüppenin altından koca bir silahın kabarıklığını seçebiliyordu.

— Simone Hinche nerede? diye sordu Malko.

Gabriel Jacmel bir an duraksadı. Sonra beyaz gölge-lerden birini göstererek:

— Burada.

— Evet buradayım, dedi genç kadın boğuk bir sesle.

— Bu François Duvallier'nin kellesi, dedi Gabriel Jacmel alçak bir sesle. Adamlarıma, bana ihanet edenin kellesini bu çantaya koyacağıma yemin etmiştim.

— Size ihanet etmedim, diye tekrarladı Malko.

Gabriel Jacmel hafifçe omuzlarını silkti.

— Size inanmıyorum. Haiti'ye bana tuzak kurmak için geldiniz ve Amour Mirebalais ile anlaştınız.

Elini Beyaz giysisinin içine daldırıp pırıl pırıl parlayan bir bıçak çıkardı. Onu arkasında duran adama uzattı ve yerli diliyle emretti:

— Kesin kellesini!

Malko, John Riley'in sakin sesini duydu.

— Gabriel. Senin dostunum. Bir şey söylesem, bana inanır mısın?

Papaz yine o eski sakinliğindeydi. Ama valizinin kağıdı açıldı. Jacmel, John Riley'e doğru döndü.

— Konuş.

— Sana bir şey teklif edeceğim, Jacmel.

Haitili makineliyi göremediğinden elindeki 45'lik Colt kurşunuyla oynuyordu hâlâ.

— Seni biraz sonra dinleyeceğim.

Tek bir kol hareketiyle Malko'yu boğazlayabilirdi. Hayatı John Riley'in ölçülü ve sakin sesine bağlıydı. Papaz gözlerini bıçaktan ayırmıyordu. Malko toplu katliamın biraz sonra başlayacağını düşündü.

Ama, John Riley birden yerinden kalktı ve Haitiliyle kendisi arasında durdu.

— Hayır, beni şimdi dinleyeceksin, dedi sesini yükseltmeden. Epey zaman önce, hayatını kurtarmıştım. Şimdi sana bir pazarlık teklif ediyorum. Eğer canını bağışlarsan, Malko hayalini gerçekleştirmene yardımcı olacak. Seni temin ederim.

Gabriel Jacmel'in bakışlarında bir yumuşama fark edildi. Ani bir hareketle kukuletasını çıkardı.

— Planı nedir? diye istemeye istemeye sordu.

Malko, John Riley'in onu zayıf yerinden vurduğunu anladı. Artık "Vodu" hareketini başlatmanın tam sırasıydı.

— Yapacağınız iş, "en kısa zamanda Başkent Radyo'sunu ele geçirmek olacak, diye açıkladı Malko. En çok bu istasyon dinlenildiği için, özellikle bunu seçtik. Radyodan Port-au-Prince'i kuşattığınızı, göçmenlerin Haiti Burnu'ndan karaya çıktığını ve Haiti'deki bütün Amerikalıları öldüreceğinizi söyleyeceksiniz.

— Amerikalıları öldürmek mi? Böyle bir şey söz konusu değil ama.

Gabriel Jacmel gerçekten afallamıştı. Malko soğuk-

ça sırttı.

— Tabii ki değil, yok böyle bir şey. Ama bu Haiti açıklarında hazır bekleyen iki deniz piyade taburunun Amerikalıları "korumak" için yarım saatte karaya çıkmasını sağlayacak. Bu taburlar Duvallier'nin birliklerini etkisiz duruma getirip göçmenlerin Port-au-Prince'e çıkışlarını kolaylaştırabilecekler... Konuşmanızdan sonra, Simone Hinche söz alarak göçmenlerin sizinle beraber hareket ettiğini doğrulayacak.

Malko sustu. Jacmel pek inanmamış gözüküyordu.

— Bu doğru mu?

— Doğru.

— Peki, ya bu kadın... o da var mı bu işte?

— Kendisine sorun.

Gabriel yerli diliyle bir emir verdi. Aynı anda iki hayalet Simone'u yerinden kaldırıp bıçakla cüppesini yırttılar ve genç kadını odanın ortasına getirdiler.

Genç kadının gözü morarmıştı. Yüzü solgun, ama sakindi. Bir an hayran hayran Malko'ya baktı. Sonra Gabriel Jacmel'e döndü.

-- Bu planı kabul ediyor musunuz? diye sordu Jacmel.

— Evet.

Gabriel Jacmel kaşlarını çattı.

— Onlara nasıl haber vereceksiniz?

— Korsan yayınla, diye açıkladı Malko. Harekât, siz ve Simone Hinche konuşur konuşmaz başlayacak. On gündür Haiti ile Küba arasında dört dönen gemilerin Haiti kıyılarına varması üç saati bulmaz

Haitili duraksıyordu. Ama Malko'nun önüne serdiği plan hayatının düşü, harika bir intikam fırsatıydı. Daha şimdiden, düşmanlarından kurtulmak için planlar kurmaya başlamıştı bile.

— Kabul ediyorum, dedi.

Hava birden yumuşadı.

Malko Burt Marney'i düşündü. Büyük sevince katı-

lamayacaktı... Simone Hınche ile beraber işin içinden sıyrılmakla kalmamış, Vodú harekâtı da mucize kabilinden rayına oturmuştu.

XVIII. BÖLÜM

Kenarlarında "Ambulans" yazan Volkswagen minibüs Başkent Radyosu'nun önünde durdu. Kaldırım kenarındaki sıralarda oturan Haitililer onu farketmediler bile.

Aracın arka kapıları açıldı ve dört erkek, bir kadın dışarı çıktı. Hepsi kara gözlüklüydü. İki küçük birer valiz taşıyordu.

Beş kişi aniden radyoevinin kapısından içeri daldılar. Aynı anda da minibüs hareket ederek biraz ilerde sağda bir yerde durdu. Saat öğleden sonra dört buçuktu ve Port-au-Prince uykudaydı. Başkent Radyosu'nun önünde hiçbir muhafız yoktu.

Bir numaralı rejim düşmanı Gabriel Jacmel'in güpegündüz şehrin içinde at oynattığını kim tahmin edebilirdi ki?

Malko radyoevinin dar ve dik merdivenlerinden bir çırpıda birinci kata çıktı. Onu Simone Hinche ve muhafızı Thomas ile birlikte Gabriel Jacmel izledi. Kurşun geçirmez çelik yeleğiyle dev zenci hâlâ görkemliydi. Yukarı çıktıktan sonra valizi açtı ve bir MP 44 çıkardı.

Thomas'ın plaj çantasında, her ihtimale karşı bir Thompson ve on iki el bombası vardı. Arkasındaki Luc'de de aynı teçhizat bulunuyordu.

Merdivenin üstünden bütün Haiti ordusuna kafa tutabilirlerdi. Ama buna ihtiyaçları yoktu. Yarım saat son-

ja her şey bitmiş olacaktı.

Malko boş bir hole girdi. Duvarada bir güzellik yarışmasının afişleri vardı. Bir hoparlörden istasyonun yayını duyuluyordu.

Solda camlı bir oda vardı. Thomas merdivenlerde kaldı. Jacmel, Malko'nun önüne geçip odadan içeri daldı. Malko'ya söylenenlere göre, iki stüdyo ile diskotek ve yayın şefinin odası buradan idare ediliyordu. Bu saatte yayın, birinci odanın yanındaki koridorun sonundaki bir stüdyodan yapılıyordu.

Malko camdan Jacmel'in makinelisinin önünde, ayakta duran uzun burunlu bir kız gördü. Dehşet içinde, korkudan hareketsiz kalmıştı. Luc onu kolundan tuttuğu gibi, tekmeyle açtığı holün sonundaki küçük odaya fırlattı.www.cizgiliforum.com

Bu sırada, uzun boylu kıvrıkcık saçlı bir adam elleri havada, Jacmel'in MP 44'ünün önünde "Yayın Şefi" yazılı odadan çıktı. Luc hemen onu küçük odaya tıktı. Malko ile Simone sessizce olan biteni izliyordu. Birkaç dakika içinde Jacmel altı erkekle üç kadını küçük odaya tıkmıştı. Teknisyen ve yayın spikeri dışında tüm personel etkisiz duruma getirilmişti.

Bütün telefon fişleri çıkarılmıştı. Gabriel Jacmel muzaffer bir edayla Malko'ya baktı. Eylem beş dakika bile sürmemişti.

Birden, merdivenden ayak sesleri geldi. Thomas silahını doğrulttu. Gelenler iki kızdı. Kızlar bağırarak zaman bile bulamadan kendilerini küçük odada buldular.

Jacmel, Malko ve Simone koridora daldılar. Gerçek eylem başlamak üzereydi.

*

**

Başkent Radyosu'nun anten bekçisi Abelin, kapı vurulduğunda öğle uykusuna yatmıştı.

Açmak için duraksadı. Bu saatte gelse gelse, horoz dövüşü oynamak için birkaç gurd borç almaya kuzeni ge-

lirdi. Şimdiye kadar, hiç kimse vericiyi denetlemeye geU memişti.

Darbeler fazlalaştı. Bu belki sürpriz bir denetlemeydi. Abelin esnedi ve kapıyı açmaya gitti. Kapının madeni kanadı hızla itildi ve Abelin kendini yerde buldu. Ayağa kalktığıında Colt'un kabzası kafasına hızla gömüldü. Bir an üç zenci gördü ve bayıldı. Saldırganlardan ikisi onu öldürmek yerine yatağına attılar. Jacmel iyi davranmaları için emretmişti.

Saldırganlar hemen odanın tek penceresine tamburlu, eski mitralyöz Spandau M. 630'u Fort-Dimanche'a doğru yerleştirdiler.

İçlerinden birisi vericilerin çevresinde şaşkın şaşkın dolaştı. Okuma yazması yoktu ve bir radyo istasyonu ele geçirmenin sarhoşluğu içindeydi. Bir diğeri olayları izleyebilmek için hoparlörün karşısına oturdu. Sonuncusu ise vericilere dinamit lokumları yerleştirmeye başladı.

*

. *

Gabriel Jacmel'in bir eli yayın yapmakta olan stüdyonun kapısının tokmağı üzerindeydi, öbür eliyle MP 44'ünü tutuyordu. Malko ile Simone endişeyle bakiştılar. Kapı içerden kapanmışsa hesapta olmayan zorluklar çıkabilirdi.

Haitilinin tokmağı çevirdiği an, Malko tabancasını çekti.

Kapı kolayca açıldı. Kıvırcık saçlı genç bir çocuk, eli ağzında başını çevirdi. Sonra makineliyi farkettil. Ağzını bile açmadan Jacmel onu koltuğundan çekip koridora attı. Malko yassı tabancasını çocuğa doğru çevirdi.

— Onların yanına gidin, diye emretti. Size hiçbir kötülük yapmayacağız.

Koridorun öbür ucunda Luc silahıyla onu bekliyordu. Şaşkınlıktan afallayan teknisyen sesini çıkaramadı.

Teknisyen kabini doğrudan doğruya küçük bir stüdyoya bağlanıyordu. Camdan, yayınlanmakta olan mü-

zikle dans eden bir kızın sırtı gözükiyordu. Eğlence yayınlarını sunuyordu.

Gabriel kapıyı açtı. Kızı kolundan yakalayıp stüdyo-
dan çıkardı. Kız bir çığlık atıp çırpındı. Malko kızı
Amour Mirebalais'nin evinde gördüğünü hatırladı. Jac-
mel MP 44'ün namlusunu kızın midesine gömdü. Kız
dehşet içinde, çırpınmayı kesti.

Plağın bitmesine aşağı yukarı bir dakika kalmıştı.
Jacmel kızı Malko'nun kollarına attı.

— Çabuk götürün onu.

— Dikkat, dedi Simone, ona göz kulak olun. Bir kö-
tülük yapmasınlar...

Malko kızı önüne kattığında, Jacmel mikrofon başı-
na geçmişti bile.

"Vodu" harekâtı birkaç saniye sonra başlayacaktı.
Malko ABD'den yola çıktığından beri Küba ile Haiti ara-
sında, Antiller Denizi'nde dolanıp duran gemiler korsan
yayın başlar başlamaz, rotalarını Port-au-Prince'e çevi-
recekerlerdi. Korsan yayın, Başkent Radyosu'nun güçlü
vericisinden Karayipler'in bütün alıcı cihazlarına yayıla-
caktı. Böylece herkes Amerikalılara yönelik tehditler"
duyacaktı.

Şaşırtmaca mükemmeldi. Birkaç Amerikan obüsü
yolunu şaşıırıp Saray'la Dessalines Kışlaları'nı yerle bir et-
tiğinde kimse bir suçlama getiremezdi.

Yanılmak insanın doğasında vardı...

Malko John Riley'i düşündü. Bari papaz durumu
haber vermek için Frank Gilpatrick'in evine gidebilmeyi
başarsaydı. Elçi New York'taydı ve cumartesi öğleden
sonra elçilik kapalıydı.

Kolundan tuttuğu kız ona doğru yaslandı.

— Beni öldürmeyeceksiniz değil mi? diye mırıldan-
dı.

Bakışlarındaki korku hâlâ belli oluyordu.

— Tecavüz bile etmeyeceğiz, diye açıkladı Malko.
Genç bir kadını böyle silah zoruyla götürmekten iğ-

reniyordu. Soylu bir insanın övüneceği davranışlar değildi bunlar.

*

**

Gabriel Jacmel birkaç dakikadan beri, yerli diliyle mikrofonda verip veriyordu. Kelimeler ağzında dolunup duruyordu. Sol eliyle mikrofonu sanki boğacak gibi sıkıp duruyor, sağ eliyle de MP 44'ü namlusundan tutuyordu. Alnı ter içinde olmasına rağmen, iki yıllık kaçaklık ve korku dönemi bittiği için seviniyordu.

Simone Hinche onun sağında ayakta duruyordu. Çıplak kalçaları zencinin hizasındaydı. Ona değmek için biraz daha yaklaştı. Bu unutulmaz gün için makyaj yapış koku sürmüştü. Haitili kafasını kaldırıp ona doğru baktığında, ateşli ateşli gülümsedi.

Jacmel ne söylediğini bilmiyordu. Burnunun dibindeki bacakları görünce dili tutulmuştu. Kadınların zafer kazanan erkekleri sevdiğini düşündü.

Jacmel, MP 44'ü bacağına dayayıp elini Simone'un kalçasına attı. Simone hiç karşı koymadı. Tatlı bir gülümsemeyle eğildi ve aralarında duran makineliyi sanki Jacmel'in okşamasını kolaylaştırmak için alıverdi.

Zevkten dört köşe olan Gabriel Jacmel buna ses çıkarmadı. Bundan sonrası ise, bir anda olup bitti. Simone Hinche bir yılan gibi çabuk, bir sıçrayışta kapıya ulaştı. Otomatik ağır silahı eli tetikte, beline dayamıştı bile.

Yüzündeki tatlı ifadenin yerini anlatılmaz bir nefret almıştı. Öfkeyle soluyordu. Jacmel ayağa kalktı. Artık mikrofonu filan düşündüğü yoktu. Az sonra öleceğini anlamıştı. Simone Hinche onu korkunç bir donuklukla izliyordu. Sonunda beklediği an gelmişti.

— Kafana bir kurşun sıkacağımı mı sanıyorsun? dedi Simone yavaşça. Bu senin için büyük iyilik olur...

Simone, tüfeği tek atış durumuna getirdi.

*

**

Malko önce yanlış duyduğunu sandı. Holdeki küçük hoparlörden Simone'un sesi geliyordu. Jacmel'in adamları Luc ile Thomas'ın sesleri çıkmamıştı. Anladıkları sadece yerli diliydi. Malko koridora fırladı.

Umutsuzca stüdyonun kapısını açmaya çalıştı: kapalıydı. Camdan Simone Hinche ile Gabriel JacmePi görebildi. Bakışları karşılaştığında genç kadın ona acı acı gülümsedi. Malko bağırdı.

— Açın!

Genç kadın Jacmel'i öldürürse, "Vodu" harekâtı tamamıyla suya düşecekti.

Jacmel'e çevrilmiş ağır makineli tüfeği gördü. Camdan ateş edip genç kadını vurabilirdi. Ama neye yarardı ki? Harekât gemilerinin Port-au-Prince'e saldırabilmeleri için Jacmel ile Simone Hinche'in radyoda konuşmaları gerekiyordu.

*

**

MP 44'ün sesi neredeyse kulak zarını patlatacaktı. Malko dehşet içinde Gabriel Jacmel'in iki büklüm ellerini karnına götürdüğünü gördü.

İlk kurşun Jacmel'in midasını parçalamıştı. Haitil korkunç bir acıyla ikiye ayrılmış bir böcek gibi kıvrıldı.

Simone Hinche buz gibi bakışlarla onu inceliyordu. Üç yıl boyunca bu anı düşlemişti. Jacmel şimdi ayaklarının dibinde bir köpek gibi inliyordu. Elleriyle boşalan kanı durdurmaya çalışıyordu. Biraz kımıldadı ve bir hayvan gibi böğürdü.

Simone makinelinin namlusunu aşağıya indirdi ve midesine ikinci bir kurşun daha sıktı. Barut dumanı Simone'un gözlerini yaşartmıştı. Ama eli titremiyordu. Bu anın sonsuza dek uzamasını, Jacmel'in kıyamete kadar can çekişmesini istiyordu. Birden ellerini kaldırıp dua ettiği görüldü:

— Tanrım, onu hemen öldürme...

Ama iki kurşun Jacmel'i şimdiden mahvetmişti. Kan

gölü gittikçe büyüyordu. Gabriel Jacmel insanüstü bir kuvvetle doğrulmaya çalıştı. Ama vücudunun alt tarafı ona kurşun ağırlığında geldi. İkinci kurşunun belkemiğini parçaladığını bilemezdi.

Daha şimdiden ölümün kararttığı gözlerini Simone' a çevirdi.

Genç kadın intikamının sona ermekte olduğunu anladı. Jacmel'in birkaç saniyelik ömrü kalmıştı.

MP 44'ün namlusunu Jacmel'in alınına on santim kadar yaklaştı, ölümünü görmeyi istiyordu. Hafifçe tetiğe bastı.

Kan ve beyin parçaları bütün stüdyoya ve üstüne fişkırdı. Simone Hinche tüfeği yere bıraktı. Kendini yorgun ve boş hissediyordu. Bütün dinleyiciler gibi gemidekiler de Gabriel Jacmel'in öldürülmesine tanık olmuşlardı.

Mendiliyle üstündeki beyin parçacıklarını temizledi. Sonra onu Malko'ya doğru uzatarak;

— Bakın! diye mırıldandı. İyi bakın! Bu canavarın beyni bu!

XIX. BÖLÜM

Sağır edici bir patlama bütün camları yere indirdi. Yeniden kendine gelen Malko Simone'yu sarstı. Başkent Radyosu'nun vericisi havaya uçmuştu. Jacmel'in adamları yine de talimatı yerine getirmişlerdi.

Luc ve Thomas rehinelere gık dedirtmiyorlardı. Rehineler daha da dehşete kapılmışlardı. Hedefe bu kadar yaklaşmışken kıyısından dönmek! Simone Hinche korkunç intikamını almıştı ama "Vodu" harekâtı da yatmıştı. Artık CIA'nın Karayipler'e çıkartma yapma şansı kalmamıştı.

— Gitmemiz lazım, dedi Malko. Hem de çok çabuk.

Birkaç dakika sonra Amour'un köpekleri orada olurlardı. Askerler de cabası. Simone Hinche ona yaslandı.

— Affedin beni. Ama Gabriel Jacmel bütün Duvalierlerden daha da beterdı.

Luc, Thomson'u rehinelere çevrili, onlara doğru döndü.

— Onlara her şeyin yolunda gittiğini söyleyin, diye fısıldadı Malko. Rehineleri bırakabileceklerini ve Jacmel'in birkaç dakika sonra onları Volkswagen'de bulacağını bildirin.

Simone Hinche yerli diliyle iki adama bir şeyler söyledi. Adamlar aynı anda geri çekilip merdivende gözden kayboldular.

Başkent Radyosu'nun rehinelere korkudan yerlerinden kıpırdamıyorlardı.

Simone ile Malko birkaç dakika bekledikten sonra, sırayla merdivenden indiler. Pavee Caddesi'nin kaldırımı gelişlerindeki gibi sessizdi. Simone yaşlı gözleriyle Malko'ya baktı.

— Elveda. Başınıza çok dert açtım. Eğer yaşarsam, bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Gabriel Jacmel'den intikamımı sizin sayenizde aldım. İyi şanslar.

Ona engel olmayı düşünürken, Simone Jean-Jacques Dessalines Bulvarı'na doğru koşmaya başlamıştı bile. Malko peşinden koşmak için duraksadı. Seslendi:

— Simone, Simone.

Genç kadın geri döndü ve neşeyle ayrılan dostlar gibi elini salladı. Sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Şimdi hayatının her saniyesi tehlike içindeydi. Çevresine bakındı. Bir taksi bile yoktu. Frank'ın evi iki mil den de ötedeydi. Yüreyerek oraya varması imkânsızdı. Birden, caddenin öteki yanındaki benzin istasyonunda, benzin doldurmakta olan bir araba gördü. Koşarak karşıya geçti.

Eski Chevrolet'in şoförü tabancasını görünce, dehşet içinde arabadan indi. Malko gereksiz açıklamalarla oyalanmadı. Direksiyona atlayıp kontağı çevirdi ve hemen gazladı.

Kurşuni bulutlar Port-au-Prince'i boğuyordu. Yüz metre ilerde frene basmak zorunda kaldı: önünde, üstleri çıplak üç Haitili bir el arabasını itiyordu. Onları sollarken ilgisizce arabaya baktılar.

Malko, Carrefour yoluna çıkınca hızını artırdı. Gözleri her an dikiz aynasındaydı.

Ötede beride Haitililer, gruplar halinde alçak sesle ve endişeli bir halde tartışıyorlardı. Askeri bir Jeep bütün hızıyla Malko'nun önünden geçti. Sarayda savaş hazırlığı başlamış olmalıydı. Ama Carrefour yolunda trafik her zaman böyle yoğundu.

Malko el arabasını iten o üç Haitili kadar terlediğini farketti.

Haiti'den kurtulma şansı ilerdeki dakikalara bağlıydı.

*

**

— Ne karışık durum!

Frank Gilpatrick bunalmış bir halde oturma odasında dört dönüyordu. Malko'nun kalp atışları hâlâ normale dönmemişti.

John Riley yine sakin görünüyordu.

— Frank, dedi, burada kalamayız. Bize elçiliğin anahtarlarını verin. Cici Köpekler birkaç dakika sonra burada olurlar. Bizi ortadan kaldırmalarını da radyo darbesinden sonra Jacmel'in üstüne yıkarlar.

Frank Gilpatrick durdu.

— Elçiliğin mi? diye sordu boğuk bir sesle. Ama bu mümkün değil. Elçi burada...

— Mümkün, dedi John Riley yavaşça. Anahtarlar pantolonunun sağ cebinde.

Bir anda sağ elinde otomatik bir Radom belirmişti.

Frank Gilpatrick'in gözleri faltaşı gibi açıldı. John Riley'in parmağı tetiğin üzerindeydi.

— Ama, delisiniz siz?

— Bizimle gelmediğinize dua edin, çünkü yolculuğumuz oldukça tehlikeli.

Frank cevap vermedi. John Riley ona yaklaştı, elini cebine soktu ve anahtarları aldı. Sonra, onları kendi cebine attı.

— Hoşçakal Frank, dedi. Pazartesi elçilikte görüşmek üzere.

Malko kapıya gelmişti bile. Koşarak bahçeyi geçtiler.

Arabaya bindikleri zaman iri damlalar düşmeye başlamıştı bile. Birkaç saniye sonra arabayı kullanan Malko yağmurdan önünü göremez oldu. Görünmeyen, koca-

man ellerin kovalarca su boşalttığı söylenebilirdi.

John Riley endişeyle oturduğu yerde kıpırdandı.

— Elçiliğe ulaşmak zor olacak, dedi. Yağmur yağdığı zaman Harry Truman Bulvarı göle döner... Izgara koymayı unutmuşlar.

Sonunda Carrefour yoluna varabildiler. Görünürde tek bir yaya bile yoktu. Toyota'nın motoru aksırdı tıksırdı ve sonunda durdu. John Riley sövüp saydı.

— Allah kahretsin!

Malko dişlerini sıkmış, gazla oynayarak kontağı açıp kapıyordu. Kuvvetlice gaz verdikten sonra Toyota yeniden hareket etti. Gittikçe artan yağmur neredeyse arabanın tavanını delecekti.

Birden, otomatik bir silahın sesi duyuldu.

Toyota'nın arka camı tuzla buz oldu. Büyük siyah bir Mercedes bütün camlarını indirmiş, yolun kenarında duruyordu. Malko direksiyonda Amour Mirobalais'yi farkettiler. Arabanın içi, vahşi yüzlü, makineli zenci kızlarla doluydu.

— Bunlar dişi Cici Köpekler, diye açıkladı John Riley.

Gaza bastı. Mercedes bir an yağmurda görünmez oldu. Bir dakika geçmeden Malko, dikiz aynasında gittikçe büyüyen farları gördü. Toyota birden bir kurşun yağmurunun içine düştü.

John Riley açık camdan dışarı sarktı ve Radom'la üç el ateş etti.

— Bizden hızlılar, diye belirtti. Elçiliğe asla gidemeyeceğiz. Bizi katledecekler.

— Siz papazsınız, dedi Malko. Atlayıp dışarı çıkmaya çalışın.

John Riley acı acı gülümsedi.

— Papa bile olsam bu bir şey değıştirmez. Bugün hesabımızı görecekler.

Malko arkadakilerin ateşinden biraz olsun kaçabilmek için, yağmurun izin verdiği ölçüde hafif zigzaglar

çizmeye başladı.

Yağmur azalacağına daha da artıyordu. Yolda hiçbir araç kalmamıştı. Toyota ıslak zeminde bir yelkenli gibi sallanıyordu.

Birden cadde görünmez oldu. Malko sert bir fren yaptı ve John Riley isyan etti:

— Gazlayın, tam arkamızdalar.

Malko arıza yapan silecek düğmesini sarsıyordu. Silecekler olmadan delice yağın yağmurda saatte on kilometreden fazla gidemezlerdi.

— Mahvolduk, dedi John Riley buz gibi bir sesle. Vietnam'da kalmalıydım.

— Vietnam'da mı?

John Riley acı acı gülümsedi.

— Yeşil Bereliler'le birlikte üç yıl savaştım.

*

**

— Bana yol gösterin, dedi Malko. Çabuk.

John Riley dişi köpeklere aldırmadan beline kadar arabadan sarktı.

— Biraz sola, diye bağırdı. İlerde bir şey duruyor.

Malko, papazın dediğini yaptı. Toyota yeniden hızlandı. John Riley yağmurun görüş alanını kapamasına rağmen olabildiğince Malko'ya kılavuzluk ediyordu.

Malko birden, Jean-Jacques Dessalines Bulvarı'nın girişinde durup kalan arabaların kırmızı ışıklarını gördü. Yağmur yolu kullanılmaz hale getirmişti.

Sert bir fren yaptı ve Toyota yolda enlemesine durdu bir an.

Sıcağa rağmen hava düzelmliyordu. Rüzgâr arabayı sallıyordu. Malko böylesine şiddetli bir fırtına görmemişti.

— Yakalandık, diye bağırdı John Riley.

Amour Mirebalais'nin Mercedes'i bütün hızıyla onlara yaklaşıyordu.

Malko, Harry Truman Bulvarı'na çıkmak için di-

reksiyonu sola çevirirken John Riley yönü Jean-Jacques Dessalines Bulvarı'na çevirmek için direksiyona atıldı.

— Hayır oradan değil.

Toyota bir anda yıldırım hızıyla bir balık satıcısını sıyrıp Harry Truman Bulvarı'na saptı. Harry Truman Bulvarı normal zamanda iki şeritli, yarısı beton yarısı toprak bir caddeydi.

— Ne oldu?

— Yolu sel basmış. Geçmemiz imkânsız, diye ho-murdandı John Riley. En azından bir metre su olmalı.

— Onlar içinde aynı şey olacak,dedi Malko. Seçim hakkımız yok.

Harry Truman Bulvarı bir caddeden çok, Cenevre Gölü'ne benziyordu.

Malko çamurlu suları sıçratarak tekrar gaza bastı. Araba birden yavaşladı. Su kapıların seviyesindeydi. John Riley'in hakkı vardı. Malko dikiz aynasına bir göz attı: Mercedes peşlerindeydi.

Umutsuzca gaza yüklendi. Toyota hafifçe sarsıldı. Sol ön tekerleği sert bir şeye çarpıp Malko'yu John Riley'in üstüne fırlattı.

— Dolma toprak bu, diye bağırdı papaz. Üstüne çıkın.

Malko motoru zorlayarak Toyota'yı dolma toprağın üstüne çıkardı: Su yalnızca lastiklerin yarısına geliyordu. İnanılmaz bir şeydi bu! Ve Port-au-Prince'in tam göbeğindeydiler.

Dolma toprağın üstünde çok daha rahat gidiliyordu. Hindistancevizi ağaçları altından kıvrılarak Malko tekrar hızlandı. Zaman zaman sağ tekerlekler sulara gömüldükçe, Malko araba doğrulabilecek mi? diye kendi kendine soruyordu. Direksiyona sımsıkı yapışmış, peşlerindekiyle ilgilenmez olmuştu. John Riley kafası dışarda onları gözlüyordu.

Tanrıya şükür, o sarsıntılarla ateş etmeleri imkânsızdı. Yağmur azalmıştı, ama Port-au-Prince'in çevresinde-

ki tepelerden inen sular önüne geleni alıp götürmeye devam ediyordu.

Dolma toprak bitti. Malko frene bastı. Harry Truman Bulvarı'nın yerini çamurlu sel suları almıştı.

Bir motor sesi duyuldu. Amour Mirebalais'nin Mercedes'i suları yararak yaklaştı. Zenci kızlardan birisi üç el ateş etti.

Malko'nün düşünecek zamanı yoktu. Vitesi bire alıp ilerledi. Birden nehirde dolaşıyormuş hissine kapıldı. Toyota camlarına kadar suya gömülmüştü. On kilometrenin de altında gidiyorlardı. Bu da çok sürmedi.

Motor bir iki hırıladıktan sonra stop etti. John Riley kapıyı açtı ve indi Malko da onu izledi. Su bellerine kadar geliyordu.

Mercedes otuz metre arkalarında durmuştu. Mini etekli iki zenci kız ellerinde makineli tüfeklerle indiler. Mercedes onları sollamak için en derin su çukurunun karşısındaki kaldırıma çıkmaya çalışıyordu.

Biraz sonra ateş başladı. Malko ve John Riley Toyota'nın arkasına dalıp kımıldamadan durdular. Tabancalarıyla makineli tüfekli kızların karşısında fazla dayanamazlardı.

— Bakın! dedi Malko birden.

On metre karşılarında, "göl'ün öbür yanında bir yolcu otobüsü durmuştu. Suya yalnızca bir metre kadar gömülmüştü. Motoru çalışıyordu, ona ulaşabilirlerse Mercedes'ten kaçabilirlerdi.

— Ona ulaşmamız lazım, dedi Malko.

Malko, saldırganları biraz ürkütmek için tabancasını çekip bütün şarjörünü Mercedes'e doğru boşalttı. Sonra yarı yüzerek yarı yürüyerek John Riley'i izledi.

Sanki delice akan bir nehri aşıyorlardı. Otobüsün yolcuları bir şey anlamadan gülerek onlara bakıyordu.

Amour Mirebalais numaralarını anlamıştı. Mercedes karşı kıyıya geçebilmek için geri geri gitmeye başladı. Otobüse ilk önce Malko ulaştı ve basamağa atladı.

Tabancayı görünce şoförün gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Çabuk, geri dön! dedi Malko.

Adam ağzını açıp anlaşılmaz bir şeyler geveledikten sonra bir hamlede dışarı fırladı. John Riley zaten Malko'yu itiyordu. Malko direksiyona geçti ve geri vitesi bulmaya çalıştı.

Aynı anda kızlardan biri otobüsü yayılım ateşine tuttu. Malko arkasında çığlıklar duydu: yolcular arka kapıdan kendilerini dışarı atıyorlardı. Hafifleyen otobüs daha iyi "yüzecek" gibiydi.

Malko otobüsü döndürmüş, Mercedes de suları yara yara hemen peşine takılmıştı.

Otobüs sarsılarak hızlandı. Su gerçekten burada daha azdı. Malko bir dakika boyunca beş metre önündeki Casino'nun kırmızı binasından başka bir şey görmedi. ABD Elçiliği yüz metre ilerdeydi. Sonra, otobüs birdenbire sağ tarafa doğru yattı. Malko'nun çabası boşunaydı. Tekerlekler çamura saplanmıştı.

Yine yakalanmışlardı.

Mercedes kaldırımdan yaklaşıyordu.

John'un peşinden Malko da yere atladı. İki adam şehir merkezine çıkan küçük bir sokağa doğru ilerlemeye başladı.

Eğer oraya ulaşabilirlerse, virane yapılar arasında saklanabilirlerdi. Mercedes onlara yirmi metre kala durduğunda hâlâ boğazlarına kadar suyun içindeydiler. Malko tabancasını kaldırdı ve tetiğe bastı. Sadece bir "klik" sesi duyuldu: su tabancayı kullanılmaz duruma getirmişti.

Mercedes'ten fırlayan kızların bağırıışlarını duydu- lar. Dişi köpekler onları kekklik gibi avlayacaktı.

Birden John Riley bir çığlık attı.

— Bakın, bakın! dedi boğuk bir sesle.

Sarımsı çamurlu sel sığınmayı düşündükleri sokağa ulaşmıştı.

Ani bir refleksiyle,kendilerini en yakındaki hindistan-
cevizi ağacının altına attılar. Sel taşı toprağı birbirine
katmış kudurmuşcasına geliyordu.

Azgın sel dosdoğru Mercedes'in üzerine gidiyordu.
Makineliyle onlara nişan alan kız bir anda saman çöpü
gibi havalandı ve kayboldu. Amour Mirebalais kapıyı
aralayabilecek kadar zaman bulabilmişti. Birkaç saniye
sonra Mercedes bir sal gibi yüzmeye başlamıştı.

Sanki tatmin olmuşcasına birden selin şiddeti azaldı.
Malko ve John Riley elçiliğe doğru koşmaya başladılar.

XX. BÖLÜM

Malko özenle tıraşını bitirmişti. Remington'unu bıraktı. Mennen süründü ve aynada kendini inceledi. Altın renkli gözleri bronzlaşmış yüzünde yine belirgindi, ama korku hatlarını derinleştirmişti. Pencereden dışarı bir göz attı. Hayatını kurtaran fırtınadan sonra hava günlük güneşlik olmuştu. On günden beri ABD Elçiliği'nin bu misafir odasında tıkalı kalmıştı. Kaçırılmaktan korktuğu için bahçeye bile çıkamıyordu.

Amour Mirebalais kazadan kırık bir kolla çıkmıştı. Yanındaki kızlardan ikisi boğularak ölmüştü. John Riley olmasaydı, Frank Gilpatrick Haitililerin yeni şekil değiştiren tehditlerine boyun eğecekti. Zırlı araçlar ve Cici Köpekler'in birlikleri elçiliği sarmıştı.

Papaz, elçiyle hayli tartışmalı bir görüşmeden sonra Malko'ya dayanışma içinde olduğunu bildirmişti. Eğer Malko'yu Haitililere teslim ederlerse o da teslim olacaktı. Bir teleks görüşmesinden sonra, ABD Dışişleri Bakanlığı Malko'nun siyasal sığınma isteğinin kabul edildiğini resmen Haiti hükümetine bildirmişti.

İki adam da aynı odada kalıyordu ve Frank'ın başı onlarla konuşurken yere eğikti. Jacmel çetesinden son kurtulanlar Cici Köpekler tarafından vahşice avlanmıştı. Bir tanesi elçiliğe ulaşmaya çalışırken vurulmuş, cesedi bütün gün güneşte kalmıştı.

Telefon çaldı. Malko açtı.

— Benim, günaydın.

Korkusu birden kayboldu. Simone Hinche, her gün aynı saatte, sığındığı Dominik Elçiliğı'nden telefon ediyordu. Tabii, konuşmalar dinleniyordu.

— Günaydın, diye cevap verdi Malko.

Genç kadının tatlı sesi ona ilaç gibi geliyordu. Haiti macerasından geride bir tek Simone kalmıştı. Genç kadının Petionville'de, kendisinin de Port-au-Prince'de olmasına rağmen sanki iki ayrı kıtadaymışlarcasına birbirlerinden ayrı kalmışlardı. Ama genç kadının ateşli sesi ona "tutsaklığını" unutturuyordu.

"Vodu" harekâtı CIA'nın dosyalarına geri dönmüş, ABD ile Haiti arasındaki gerginlik yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı. Geriye bir tek Malko'nun durumu kalıyordu. Şu anda, elçiliğın sığınmasına izin verdiği ve her gün Haitililer tarafından geri istenen bir ser venciden başka bir Şey değildi. Frank Gilpatrick'in izin belgesi koparmak için Amour Mirebalais ile pazarlık ettiğini biliyordu. Haitililer önce bir milyon dolar istemişlerdi.

Malko konuşmaya fırsat bulamadı: hattı kesmişlerdi. Utangaç bir Cici Köpek onları dinliyor olmalıydı.

Kapı vuruldu. Malko açtı.

Frank Gilpatrick ter içinde odaya daldı. Takım elbise giymişti ve kravatlıydı. Amerikalı Malko'yu düşmanca süzdü.

— Tamam!

Malko'nun kalbi çarpmaya başladı.

— Demek...

— Pazar günü. Amerikan Hava Yolları ile dosdoğru New York'a uuyorsunuz. Altı yüz bin doz malarya aşısı ve izin belgesini imzalayan herife ödenen peşin yüz bin dolar karşılığı değiş tokuş edildiniz.

Malko kulaklarına inanamıyordu. O kadar umutsuzdu ki, Alexandra'ya kışı Haiti'de geçirme tehlikesi içinde olduğunu yazmıştı.

— Teşekkürler dedi, harika bir Şey bu. Eliye hayra-

nım, ama yine de şatomda daha rahat edeceğim.

Frank'ın arkasından içeri John Riley girmişti. Gilpatrick az sonra çıktı ve Malko papazla yalnız kaldı.

— Ya Simone?

Malko bu soruyu sormaya ancak şimdi cesaret edebilmişti. Odaya tıklılıp kaldığından beri genç kadını çıkartmak için bir çözüm arayıp duruyordu.

— Onu düşündüm, dedi John Riley. Biraz zor olacak, ama sanırım idare eder. Zaten onu Haiti dışına çıkartmak is'iyorsanız başka çareniz de yok. Plan şu: Simone Hinche ölecek. Dominikliler onu bir tabuta koyduklarında, ondan kurtuldukları için düğün bayram edecekler. Cenaze memuru da birkaç bin dolar karşılığında onu Petionville'de gömmek yerine buraya getirecek. Daha sonra, diplomatik plakalı bir araba tabutu alıp gidecek. Siz de onu New York'tan alacaksınız.

— Siz **ne** söylediğinizin...

John Riley hafifçe güldü.

— Sakin olun, delirmedim. Bir püf noktası var. Bu genç kadın tamamen ölmeyecek. Ona bir Vodü uyuşturusu olan "hıyar zombi"si içirtilecek. Humganlar köylüleri bununla kandırıyorlar. Simone kendini tamamen kaybetmiş bir durumda olacak. Ancak çok dikkatle bakan biri gerçekten yaşadığını farkedebilir. Sonra yapılacak tek iş, ona panzehir vermekten ibaret. Birkaç gün kendini sarhoş gibi hisseder, sonra eski haline döner. Evet ne diyorsunuz?

— Peki ölümü kim açıklayacak?

— Elçilikteki Dominikli bir doktor. Bütün olan bite-ni biliyor. Cici Köpekler'den tiksiniyor.

— Ya Amour Mirebalais? Simone'un birden ölmesini garip bulmayacak mı?

Amerikalı gülümsedi.

— Tamamen değil. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinleyin. Simone gideceğinizi öğreniyor. Oysa kendisi burada kalmaya mahkûm. Umutsuzluk içinde bir tüp uyku ilacı

içiyor. İntihar. Bütün telefonları dinlediğinden...

Plan akla yatkındı. Hatta oldukça da kusursuz.

— Simone'un bundan haberi var mı?

— Yakında olacak. Eğer kabul ediyorsanız, birkaç uyanık dost sayesinde her şeyi ayarlayacağım.

Malko sadece birkaç saniye düşündü. En cesur planlar genellikle en çok başarılı olanlardı.

— Ölü gömücüden yana eminsiniz değil mi?

— Kesinlikle.

— İyi, dedi Malko. Ona kabul ettiğimi söyleyin.

*

**

Haiti'den ayrılmak için Malko yeniden zarif kişiliğine bürünmüştü. Elçi, El Rancho'daki eşyalarını toparlayabilmişti. Siyah alpaka kostümü kusursuz bir şekilde ütülenmişti.

Ama kendini gergin ve sinirli hissediyordu. Elçilikten ayrılmak için sadece Simone Hinche'in tabutunu bekliyordu. Ayrılmadan önce genç kadını görüp iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

önceki sabah, telefonda son kez konuşmuşlardı. Tabii, plandan tek söz etmemişlerdi. Tersine, Simone kulak misafiri olan Haitililer için ağlamıştı. Çifte anlama gelecek şekilde değiştirdikleri sözler belleğine çakılı kalmıştı.

— Öperim sizi, demişti genç kadın. Bir gün size kavuşacağımı umut ediyorum.

— Ben de, demişti Malko.

Ve kapamıştı.

Üç saat sonra, Simone intihar ediyordu. O ana kadar her şey yolunda gibiydi. Haitililer bir tepkide bulunmamışlardı. Simone Hinche'in ölümü farkedilmemiş gibi gözüküyordu.

Bir motor gürültüsüyle sıçradı. Bir kamyonet elçiliğin önünde durmuştu. Üç zenci inip arka kapıyı açtılar. Malko'nun kalp atışları hızlanmıştı: bu Simone Hinche'

in tabutuydu.

İşler yolunda gitmişti.

Kamyonetin zemin kata doğru yanaşmasını zor bekledi.

John Riley elinde bir tornavida hazır etmişti bile. Malko akaju tabutun kapağını yakaladı. John Riley tornavidayı hırsla çeviriyordu.

Vidalar peşpeşe söküldü. Malko kapağı tırnaklarıyla söküp çıkarmak istiyordu. Kulağını tahtanın üstüne yaşıtırdı, ama hiçbir ses duymadı.

Gri bir Cadillac merdivenlerin önünde durup klakson çaldı.

— İşte saltanat arabası geldi, dedi John Riley.

Gömleği terden vücuduna yapışmıştı. Sonunda sonuncu vida da sökülmüştü.

Büyük bir özenle kapağı kaldırıp yere koydular. Malko açık tabutun üstüne eğildi.

Simone Hinche sırtüstü yatıyordu. Saçları şakaklarının iki yanına dağılmıştı. Yüzü solgundu. Elleri göğsünün üzerine kavuşmuştu. Üstünde, güzel vücudunu meydana çıkaran beyaz bir elbise vardı. Ama kalbinin üstüne göğüs kafesine doğru çelik bir çivi saplanmıştı. Yaranın çevresinde küçük kan pıhtıları vardı. Vücudu hâlâ sıcaktı. Cesedin yanındaki taç şeklindeki manolyalardan pis bir koku geliyordu.

— Namussuzlar! diye mırıldandı John Riley.

Amerikalı mosmor kesilmişti. Sanki yeniden diriltebilecekmiş gibi genç kadının üzerine eğildi ve çökmüş hatlarıyla doğruldu.

— özür dilerim, dedi. Yanılmaya hakkım yoktu.

— Bu çivi ne demek oluyor? diye sordu Malko buz gibi bir sesle.

Bir kâbus görür gibiydi. Simone'un canlı ve ateşli sesi kulaklarından gitmiyordu. Bir daha hiçbir zaman bu sesi duyamayacaktı, ölüm karşısında böyle bir duyguya kapıldığı çok az olmuştu.

— Yine bir Vodü adeti, dedi John Riley üzüntüyle. Köylerde birisinin zombiden öldüğüne inanılırsa, bir daha dirilmemesi için kalbini delerler.

Cinayet Amour Mirebalais imzalıydı. Tuzağı engelleyip ölü gömücüsü işbirliği ederek karşı saldırıya geçmişti. Malko sonsuz bir hüznle Simone'u seyretti. En azından ölümünü görmemişti. Kapı çalındı. Bir elçilik görevlisi:

— Sayın Elçi sizi bekliyorlar, diye haber verdi.

— Geliyoruz, dedi Malko.

John Riley gözlerinden ateş saçarak kolunu tuttu.

— Dinleyin, dedi. Bu tabutu TNT ile doldurup Cici Köpekler'e geri göndereceğiz.

Malko başını salladı.

— Hayır. Onun da birazcık huzura ihtiyacı var.

Tabuta eğilip dudaklarını Simone'unkilere değdirdi. Sonra masanın üstünde duran bir buket orkideyi, yarayı kapatacak şekilde cesedin üzerine koydu.

Simone Hinche için yapabileceği tek şey buydu.

*

**

Elçi onu soğukça, ama yanında bir yer vererek kabul etti. Simone Hinche'den haberi yoktu. Cadillac hemen hareket etti. Çıkarken araba sertçe fren yaptı. Çünkü başka bir araç yolunu kesmişti. Malko hemen başını kaldırıp baktı. Sarı bir Lamborghini yavaşça Cadillac'ın önünden geçiyordu.

Bir anda Amour Mirebalais'in ince yüzünü farketti. Sırıtiyordu.

“...Malko gözlerini Simone’un diri göğüslerinden dolgun kalçalarına indirdiğinde, Haiti Cellatı’nın kalın sesiyle irkildi.

—Bana kalleşlik edenin kellesini uçuracağıma yemin etmiştim, diye gürlledi.

—Ben hain değilim, dedi Malko.

—Sana inanmıyorum.

Elini beline atıp palasını çekti ve yardımcısına uzattı:

—Kesin kellesini!...”

Dünyanın cennet köşesi Haiti, Başkan Duvalier’nin kendini diktatör ilan etmesiyle cehenneme dönmüştür. CIA Malko’yu, Vodü ayinlerinin ve Kara Büyü’nün etkinliğini hâlâ sürdürdüğü esrarlı Haiti’de kargaşayı bastırmaya gönderir.

Ne pahasına olursa olsun, SAS bu kanlı arenada aslanlara yem olmak niyetinde değildir...

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR : ÖLÜMLE RANDEVU. • KİYAMET GÜNÜ • HEDEF REAGAN • SAS İÇİN SAMBA • SAS İSTANBUL’DA • BAŞKAN’A ŞANTAJ • KARA CEHENNEM • SAN SALVADOR’DA DEHŞET • BULGAR ÇIKMAZI • ATİNA’DA CİNAYET • KENNEDY DOSYASI • ŞANGHAY EKSPRESİ •